

EVE WILSON

Casă, dulce casă

Traducerea și adaptarea în limba română de:
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Wenona își lăasă privirea să alunece în voie peste profilul bărbatului ce stătea în fața ei la coadă.

Asta o făcu să mai uite de propria nerăbdare și să scape din mână scrisorile; ceva din figura lui simplă și modestă îi aducea aminte de vremuri trecute. Ceva o atrăgea la el, ba chiar poate îl cunoscuse cândva. Oare așa să fie?

Se confrunta cu unul din acele binecunoscute momente de incertitudine-un fel de sentiment de deja-vu, senzația că ai mai văzut un anume loc, când de fapt n-ai mai trecut pe-acolo niciodată; o potecă neumblată, care pare totuși că duce undeva anume. Exact la fel, trăsăturile acestui om total necunoscut Wenonei o trimiteau nostalgic spre un trecut îndepărtat.

Cei din coadă se foiau.

— Următorul.

Mai era puțin până la ea. Cineva din spate o împinse din greșeală, ca și cum ar fi vrut s-o readucă pe pământ, și se scuza. Păși înainte pentru a umple golul format, moment în care bărbatul îi apărui din nou din profil. Se confruntă din nou cu aceleași feste jucate de memorie, astfel că încercă să se concentreze la cu totul altceva... Nimic din privirea lui de un albastru-spălăcit nu trăda vreun semn de recunoaștere a chipului ei oval. După care femeia de la ghișeu rezolvă dilema.

– Da, domnule Bunford?

Ted Bunford, lăptarul de la Tucka! Alintat de copii "Bundy". Bundy, cel care venea zilnic cu furgoneta lui ruginită, cu lăzile cu lapte puse pe părți și cu două roți noi pe capota din spate. Arătau pretențios, ca o pălărie scumpă pe capul unui om sfrijit; o combinație cu atât mai savuroasă cu cât ieșea din tiparele comune. Furgoneta cărase multe produse alimentare la viața ei, toate îngrămădite de Bundy în spate. Asemenea, buzunarele bărbatului erau întotdeauna pline cu tutun, țigări și tot felul de hârtii, gume și sfori colorate. Într-o zonă retrasă ca cea în care locuise Wenona, Bundy fusese măscariciul satului.

Acum el își ridica restul de pe teighea cu mâini mari, butucănoase. Mărunțișul îl puse bine în buzunar, iar bancnotele în portofel. Deși îi tremurau degetele, îngălbenite de tutun, avea siguranță în mișcări. Ochii lui păstrasera o căutătură fermă, atât de familiară Wenonei. În mintea femeii se perindă o întreagă lume plină de amintiri mult mai importante decât niște amărâte pungi cu tutun sau niște acadele. Totuși, nu

reușea să stabilească o legătură între trecut și prezent, oricât de intens se străduia, iar eșecul o aduse pe culmile disperării.

Domnul Bunford ieșea din clădire...și din amintirile ei. Uitând de scrisori, Wenona îl strigă pe nume, apoi pe poreclă. Bătrânul se opri.

– Domnul Bunford din Tuckarimba?

– Da, domnișoară. Și mi-ați zis și Bundy...

– Da.. așa vă spuneam. Sper că nu vă supărați, dar simțeam nevoia să vă opresc, și inspiră adânc. Eu sunt tot de-acolo, am locuit în Tuckarimba. Wenona, poate vă aduceți aminte: scundă, grasuță, cu cozi împletite. Și cu ochelari.

– Adică Nonie?! clipi el des. Să vezi și să nu crezi, Nonie Dermot!

– Gotthart; mama s-a recăsătorit și am luat numele tatălui vitreg.

– Da? Îmi pare că mama ta n-a stat pe gânduri, râse el de propria replică. Da' știu că ai crescut, fata mea. Cine-ar fi crezut că ai să te faci așa de frumoasă? Dar acum ai trecut în extrema cealaltă-ești prea slabă.

Rămaseră pe trotuar, privindu-se reciproc. În spate se înălța șirul muntos al insulelor Norfolk, și culmile lor încă înzăpezite. Vântul adia ușor, răvășind cele câteva fire ale domnului Bunford și părul blond și bogat al fetei.

– Credeți că aveți puțin timp pentru o cafea, începu ea, sau poate o bere?

– Cred că da. Doar nu mă întâlnesc cu vechile cunoștințe în

fiecare zi.

Îi dădu brațul și porniră alăturați, Wenona potrivindu-și pașii cu ai lui. Se așezară la o cafenea micuță, cu mese afară.

— Te-ai mai întors acolo, Bundy? Întrebă ea după ce comandară. De când ai plecat? De când stai în Sydney și cu ce te ocupi? Ești ultima persoană pe care mă așteptam s-o întâlnesc pe bulevard.

— Mda, zâmbi celălalt, chiar și tu apari din senin; aproape zece ani. Deci... aveai opt ani când tatăl tău...când ai plecat. Eu am mai stat încă vreo cinci, deci ai...

— Douăzeci și trei.

— Ce ciudat. Micuța Nonie Dermot a făcut douăzeci și trei de ani.

— Gotthart.

— Cum?

— Gotthart. Mama s-a recăsătorit, abia ce v-am spus. Am și o surioară din a două căsnicie a mamei, care acum are chiar opt ani. Exact vârsta mea când am plecat de la Tuckarimba.

— Ce drăguț. Și tatăl vitreg e bun cu tine?

— A fost extraordinar. A murit, dar a fost un tată vitreg perfect.

— Să știi că și mama ta merita cel puțin o pauză. Chiar, unde e acum?

— A murit și ea la nașterea lui Pru...Nu vă uitați așa la mine, știu că era normal să vă interesați. Doctorul a zis că avea o vârstă prea înaintată pentru un alt copil. Asta i-a fost soarta, mă

gândesc.

Fata înghiți în sec și se uită în altă parte, pentru ca el să nu-i observe lacrimile. Chiar și după atâta vreme, tot o mai îndurera amintirea mamei, o femeie delicată, afectuoasă, veșnic veselă, și totuși trecută prin atâtea neazuri în viață. Probabil că de mult se resemnase că n-avea să-și țină niciodată al doilea copil în brațe.

– Îmi pare rău, Nonie. Merita mai mult, după cum ți-am spus. A măcinat-o treaba cu tatăl tău, dar s-a ținut mândră până-n ziua plecării lui. L-a lovit în moalele capului cu atitudinea ei, dar cred că s-a consumat mai rău decât și-a imaginat. De aceea am susținut cu toții ideea cu accidentul lui. La urma urmei, putea fi adevărat.

– Adică...? și o trecu un fior, dar se stăpâni, așa cum fusese învățată.

Ultimii ani o educaseră să privească orice aluzie cu o doză de cinism.

– N-am știut niciodată cum a murit tatăl meu, în afară de faptul că s-a înecat.

– Asta s-a vehiculat, dar au existat numeroase bârfe, și se scărpină în cap, jenat de subiect. La vârsta mea, ar cam trebui să-mi țin gura, nu?

– Nu mai contează. Serios acum, Bundy. Cei mai avizați oameni află întotdeauna ultimii. Eu a trebuit să stau cu Pru, s-o cresc singură, și cred că mi-am dat seama că tata nu putea fi o figură de încredere. Dar a fost...de treabă, foarte de treabă, și

m-a iubit.

– Da, a fost un adevărat personaj, tatăl tău. Cam idealist. Dar a ajuns că cunoască fața ascunsă a divinității.

– Așa e. Și totuși, cele mai fericite amintiri ale mele sunt tot de la Tuckarimba. Oare...se poate spune că tata a fost un ratat, Bundy? Deși am trăit timpuri idilice, în liniște și pace, înconjurată de dragoste și bucurie, și de veșnic schimbătoarea lume a naturii. Nu pot să-mi imaginez un loc mai mirific pentru a-ți petrece copilăria.

– Mda...Dar n-a fost numai miere și lapte, așa cum o vedeai tu.

Însă chiar și scepticismul lui păstra un ton nostalgic.

– Adesea m-am întrebat ce s-a ales de fiecare după plecarea noastră.

– Chiar vrei să știi? Deși n-aș vrea să-ți spulber imaginile frumoase.

– Știi?

– Știu că banca deținea casa voastră atunci când tatăl tău a murit, Nonie.

– Deci, de-aia n-am avut noi bani niciodată! Eram prea tânără ca să înțeleg, dar la o privire mai atentă, mi-am dat seama de ceva. Acum văd că mama s-a luptat din răspuțeri până să-l întâlnească pe Stoud. Și apoi?

– Casa a fost preluată de o companie, Tintoola, și are acum un director. E o achiziție bună, dar anii de secetă i-au afectat foarte tare.

– Și cine ar fi ei?

Bătrânul se uită chiorăș la ea, uimit de lipsa de informare.

– Au anumite linii de haine. Fabricile sunt în nord, dar și în vest. La un moment dat ajunseseră așa de rău, încât chiar Jacey Lomax a venit ca să restabilească ordinea.

– Și acest Jacey Lomax e...șeful?

– Exact. Tânăr plin de ambiție, la fel ca tatăl lui. Cred că obține tot ce vrea, și a reușit și cu Tuckarimba. S-a îndrăgostit de acel loc și a rămas acolo. E amuzant să vezi cum marele Lomax se sensibilizează în fața unui peisaj din natură. Restul sunt mai duri, mai aroganți, dar el s-a atașat pe loc de Tuckarimba. Din punctul lor de vedere este un loc minuscul, dar la cât de mult și-a dorit-o, acum nu mai vrea să plece.

– Și e acolo, acum?

– Da. Se zice că e plecat adesea pe la alte centre, se mai interesează, dar la Tucka este baza lui.

Bundy își sorbi ultima înghițitură de bere, după care scoase o batistă și se șterse. Wenona termină și ea cafeaua în tăcere, întrebându-se cum arăta locul, după ce Jacey Lomax îl aranjase după bunul său plac.

– Știi ce e amuzant, Nonie? Zilele trecute am dat peste Mickey Doolan, cel care avea magazinășul, dacă mai ții minte. Acum și-a creat propriul spectacol de improviație, și ne-a invitat și pe noi să mergem. M-am dus și am mai discutat una, alta...Așa am afla că Tucka e de vânzare.

– Serios? Casa noastră?

Dureros, oarecum. Nu se confrima că Jacey Lomax ar fi fost într-adevăr atașat de Tucka. Înainte de această replică, Wenona încercase a-i face loc undeva în sufletul ei, pentru simplul fapt că apreciasse Tucka, dar acum...

– Ești sigur, Bundy?

– Ba bine că nu! Dar vând doar casa și livada, pentru că sunt tocmai la capătul pământului, și lui Jacey nu i-a plăcut priveliștea.

– Poftim?

Opinia despre Jacey Lomax se înrăutățește cu fiecare clipă.

– Dar este o priveliște divină!

– Se pare că nu împărtășește aceleași standarde. Vrea să închidă spațiul cu gard și i-am zis că nu prea găsește doritori. Chiar și el a mai construit în sus pe râu, astfel încât să aibă vedere deasupra văii.

– Să-i stăpânească pe toți din priviri, nu?

– Da, răspunse celălalt, fără a sesiza sarcasmul. A avut un doritor, dar l-a îndepărtat. Văd că-i place să se ocupe personal de treburi. Mickey zice că a secat o parte din râu ca nu cumva cineva să-și facă seră pe-acolo, mai ales că e la capătul orașului.

Wenonei încă îi venea greu să creadă că cineva ar fi preferat o altă priveliște. Îi era dificil să-și imagineze vechiul ei cămin, chiar și în stare de degradare de s-ar fi aflat, smuls din peticul de pământ căruia îi aparținuse dintotdeauna. Împrejmuiră cu doar câțiva metri de pământ. O adevărată insultă!

– Ești sigur? murmură cu o ultimă efortare, căci abia acum

realiza pe mâna cui căzuse Tuckarimba.

– Foarte sigur. Mickey zice că a văzut pancarta "De vânzare" lângă salcie.

– Lângă salcie. Știi că obișnuiai să te oprești cu laptele chiar acolo?

– Da, acolo. Știi că ți-e greu să accepți, Nonie, dar vremurile sunt schimbătoare. Oricum, mi-a părut bine că ne-am văzut și că am mai vorbit de una, de alta.

– Așa e, Bundy. Stai aici, în Manly?

– Cu sora mea, Florrie. N-am reușit s-o mărit.

– E bine că vă aveți unul pe celălalt. Ne mai vedem. Sper să ținem legătura.

– Chiar așa. Mulțumesc de bere. La revedere, Nonie.

– Pe curând, Bundy. Pe curând.

Și totuși, fata avea impresia ciudată că nu avea să mai fie o "revedere", ce puțin nu acolo, în Manly. Deja presimțea rezultatul conversației de mai devreme.

De ce nu? se întreba ea în drum spre casă. Trăia într-o cămăruță, împreună cu sora ei. Aveau doar camera, iar baia și bucătăria se împărțeau între colocatarii clădirii. Să compari o astfel de existență pentru micuța Pru, cu libertatea de a cutreiera nesfârșitele coridoare de la Tuckarimba, de a sări și a se juca în voie peste tot. Acolo nimeni nu i-ar fi făcut observație să tacă, să închidă ușa, să stea pe peticul ei de ciment, să tragă jaluzelele și așa mai departe.

Când intră în clădire, Wenona se uită la ceas. În curând, Pru

avea să vină de la școală.

Se dezbracă, apoi strânse resturile de mâncare. Nu erau de la ele. Ciudat cum un incident atât de minor putea fi catalizatorul unei decizii importante, dar exact așa se întâmplă.

Wenona spală cuțitul, cu gândul la posibile obstacole, eliminându-le unul câte unul. Apoi începu să-i pregătească fetei masa de după-amiază, complet absorbită în alte probleme, fără a ține seama de ce face.

Ce viață îi putea oferi lui Pru? Fata venea acasă în fiecare zi de la școală, intra în acea clădire sordidă, pe acea stradă lăturalnică, urmând aceeași rutină, aceleași activități mecanice și restrictive. Și chiar ea, care lucra ca...nici ea nu știa ca ce. Un fel de redactor cu jumătate de normă, căci urmasa un curs, designer cu jumătate de normă, căci mai făcea câte ceva prin casă în timp ce avea grijă de Pru, menajeră câteodată la o doamnă de unde primea patru dolari care o ajutau la chirie, curățătoare cu jumătate de normă pentru că mătura aleea din fața clădirii. Un om bun la toate, și totuși la nimic, și se săturase de toate acestea! Unde aveau să ajungă? Nicăieri!

Pusese deoparte trei mii de dolari. Sau aproape atât, dacă lua în considerare și puținul lăsat de Stroud, și care nu-i aparținea în totalitate doar lui Pru. Ar fi trebuit să-i ajungă pentru a cumpăra cu banii jos, sau cu un împrumut, pentru a redobândi mult iubita ei casă pe care Lomax n-o mai dorea acum. Din livadă putea scoate ceva profit; putea chiar să facă niște conserve de gem și să le vândă, iar solul era favorabil

cultivării legumelor. De asemenea se putea extinde pe cultivarea unor plante ca ciupercile sau spanacul, care necesită anumite condiții de creștere. De fapt, habar nu avea care erau acestea, dar era convinsă că va pătrunde ușor taina lor, la fel cum reușise și-n cea de designer. Iar cerul senin de la Tuckarimba, miresmele arborilor și-al florilor, pacea și toată bogăția naturii, îi vor sta alături. Vor fi ale ei și ale lui Pru.

După două zile, porniră la drum.

Wenona era chiar mirată că-i luase așa de mult, într-atât era de pornită. Se dovedi însă că avea enorm de multe lucruri de rezolvat.

Mai întâi, să-i plătească proprietarei chiria pe toată luna, deși nu-i convenea, dar i se părea oarecum corect. Dacă nu pleca în cel mai scurt timp, poate că se iveau alți posibili cumpărători și-ar fi trecut mai greu cu vederea, acum că era pusă pe fapte. Apoi, își transferă contul bancar la o sucursală din Tucka. Directorul sediului se arătă uimit de motivele fetei, dar la final îi ură numai bine, deși cu o figură pesimistă. Măcar scăpase repede, căci n-ar mai fi suportat încă o lecție părintească despre superficialitatea deciziilor ei. Mai ales că nu înfăptuise nimic reprobabil. După care, discută cu învățătoarea lui Pru, despre

situație și despre posibilitățile ei de a continua la o școală din provincie. La final, rămâneau doar bagajele, care în mai puțin de două ore erau gata, fiindcă nu aveau mare lucru. Wenona împachetase poza mamei și alte lucruri valoroase în pânză, și le puse împreună cu restul într-un cufăr mare, ce avea să fie dus la Tuckarimba cu trenul. În gară, urma să-l ridice de îndată ce-și va găsi o locuință.

Ea și sora ei mergeau cu avionul. Cu toate că era scump, trebuia să ajungă cât mai repede, astfel că i se putea ierta un astfel de capriciu.

Curios că după atâta vreme, ceea ce aparținuse odată mamei sale se reîntorcea acum către rădăcinile străvechi. Wenona avea impresia că face exact ce trebuie. Natura însăși a lucrurilor o încuraja să meargă mai departe, fiind lucrul cel mai just cu putință. Terenul și casa pe care marele proprietar le dorea îngrădite aveau să regăsească dragostea și funcționalitatea de altădată. Își va redobândi suflul de odinioară și, o dată cu el, perfecțiunea inerentă a tuturor elementelor aceluși loc, pe care Wenona o experimentase în copilărie. Iar Pru avea ocazia să se bucure și ea de aceleași experiențe.

Asemenea gânduri o preocupară și în avion. Pe scaunul alăturat, Pru își legăna picioarele care nu-i ajungeau pe podea, căci din motive de siguranță, trebuia să stea strâns lipită de spătar. Se uita curioasă și fascinată în același timp pe geam. Ochii ei căprui și vioi străbăteau tot orizontul. Își moștenise mama, spre deosebire de Wenona, care semăna cu tatăl-ochi

albaștri umbriți de sprâncene negre ca pana corbului. O astfel de privire te putea vrăji instantaneu, precum susurul unei ape clare și lin curgătoare.

Săracul Dermot. Nimeni nu știuse că e fiica lui până când ea însăși nu dezvăluise acest lucru. Nu că-i nega statutul-nimeni altcineva nu înțelegea sau nu era în stare să ierte greșelile umane ca ea-dar de dragul lui Pru, mai bine păstrau tăcerea. Pru nici acum nu știa despre Dermot sau despre perioada "de dinainte" a mamei. La momentul respectiv, mai importantă era unitatea familiei. Wenona acceptase cu bună-știință numele lui Stroud, fiindcă ținea la el. Mai târziu, la moartea tragică a mamei, o crescuse pe Pru cu ideea că ele două erau rude de sânge. La urma urmei, se aveau doar una pe cealaltă pe lume și relația lor trebuia să devină una totală. Însăși Wenona ajunsese să-l considere pe Stroud tatăl adevărat pentru că întotdeauna o tratase ireproșabil.

Pru nu știa nici despre Tucka. Abia cu două zile în urmă află de la Wenona și rămase complet debusolată.

– Cum crezi că are să fie, Nonie?

– Ce anume?

– Tucka?

– Adică orașul? E doar un locșor de provincie. Poate că o să fie un parc unde să te joci printre copaci atunci când vom trece pe-acolo, ca să vindem din producția proprie. Și cred că are o cale ferată, poate niște magazine și căsuțe frumoase. De sus, de-aici arată ca un punct. Cam toate arată la fel, vezi, ca pe o

tablă cu plastilină. Uite, acea fâșie albastră ca o fundă, e de fapt un râu foarte mare.

Wenona își lăsa capul pe spate, purtată pe deasupra norilor. Se simțea amețită din cauza oboselii, a alergăturii de dinaintea plecării. Nu mai era cine să umble pentru ele de mult timp, iar degradarea fizică pe care o resimțea Wenona din momentul în care deveni și mamă și tată pentru Pru nu trebuia să mire pe nimeni. Practic, se angajase într-o luptă pe viață și pe moarte, un trai de pe azi pe mâine, care nu-i permitea să-și facă planuri de viitor. Prezentul și modul în care și-l organiza contau cel mai mult, felul în care se confrunta cu piedicile vieții și cum își ducea la bun sfârșit toate treburile pentru a se întreține material atât pe ea cât și pe Pru.

Iar acum i se permitea în sfârșit luxul de a-și lăsa imaginația să zboare. Vizualiza noua înfățișare pe care intenționa să o dea locului. Deja simțea parfumul pomilor în floare, cu roadele lor bogate atârând pe fiecare creangă. Și întrevedea întreaga grădină, cultivată, plină rânduri-rânduri cu legume. Avea nevoie și de o mașină pentru a le transporta. O camionetă cu două uși și un spațiu mare în spate, unde să-și poată pune marfa.

Trebuia să caute și o școală pentru Pru, de îndată ce se vor instala. Prefera cursuri la zi decât să învețe acasă. Astfel, ajungea să relaționeze, să se autodisciplineze; pe de altă parte, domeniul de la Tucka îi oferea fetei libertatea de a face lucruri pe care nu le făcuse niciodată în cei opt ani de existență mizeră.

– Uite, Nonie! Uite-l; nu e un sat. E un oraș adevărat!

Într-adevăr, vechea localitate se dezvoltase enorm pe orizontală. În timpul aterizării, Wenona reuși să vadă că extinderea se făcuse înspre râul ce dăduse numele locului și care se referea la întâlnirea dintre două cursuri de apă. Răsăriseră noi străzi, străjuite de arbori exotici, specifici zonei. În locul părculețului de odinioară, se plantaseră mai multe soiuri de alți arbori, iar în mijloc se făcuse un mic lac în formă de S, cu fântâni arteziene, pavilioane colorate în portocaliu și un mic teren de golf. Casele, bulevardele, se extindeau acum la nesfârșit, întretăiate pe ici, pe colo de câte un petic de verdeată, sau de grădinițe plantate cu felurite culturi. Orașul dobândise înfățișarea unui adevărat centru comercial, asemenea oricărui alt mare oraș din Australia.

Așadar, cererea de produse proaspete nu va lipsi, dacă reușea să-și ducă la bun sfârșit planurile sau să contacteze persoanele interesate. Și populația crescuse vizibil, comparativ cu cele câteva sute de persoane ce locuiau acolo în copilăria ei. Nimeni n-ar fi contat pe o tânără blondă slăbuță pe nume Wenona Gotthart, care avea în grijă o fetiță de numai opt ani având în vedere concurența. În plus, Nonie Dermot fusese singură la părinți și acum apărea cu un copil...deja auzea toate bârfele.

Cu o figură dezgustată, desfăcu centura lui Pru și-și strânseseră lucrurile, urmându-i pe ceilalți la coborâre. Pe tot drumul până în terminal, Pru se minuna încontinuu de parc, de leagăne, de tobogan, de carusel și de fântâni.

– Nu-i așa că acolo ar trebuie să fie și un delfin, Nonie? Ador Tucka; tu nu? E superb.

Sora ei luă o cameră la unul din cele mai bune hoteluri. Se îmbospătară, apoi băură ceaiul de după-amiază, după care ieșiră pentru a căuta un depozit de mașini. Puteau ajunge la Tuckarimba chiar înainte de lăsarea serii. Voia să citească personal pancarta pe care era anunțul și să vadă cine se ocupa de tranzacție. Posibil un agent local, sau o firmă de imobiliare. Indiferent cine era, trebuia să se întâlnească a doua zi la prima oră și să înceapă procedurile. Abia aștepta momentul.

Alese o mașină mare, mai bună. Aparențele contau enorm...Deocamdată, trebuia să dea impresia de bunăstare materială, mai ales că era vorba de o afacere bănoasă.

Apăsă pedala accelerației și porniră drept spre țintă, lăsând un mare nor de praf în urmă. Amintirile o învăluiau neîncetat-păduricea de pini, indicatorul agățat de o cutie poștală de culoare galbenă. Apoi podul dintre Boogillar și Râul Balenei.

La a patra cotitură de lângă pădurea de sălcii o făcu la stânga. În fața lor, de-a lungul apei, se întrezăreau vârfurile dealurile dimprejur. Creștetele copacilor bătuți de ploi și vânturi împrejmuiau malurile apei de-o parte și de alta, arcuindu-se într-un anumit punct, precum o cocoasă de balenă, de unde și numele râului. De câte ori nu alergase fericită din piatră în piatră, de pe-o parte pe alta; de câte ori nu aruncase pietricele sau ramuri în valurile repezi, care erau înghițite de

vâltoare!

La următoarea cotitură trebuia să apară și domeniul. Își mușcă buzele pentru a nu striga de fericire, nu cumva să se dea de gol.

– Crezi că mai e mult, Nonie? Se face întuneric și doamna de la hotel a zis că seara pe-aici e teribil de urât.

– Nu te speria, draga mea. Nu cred că mai e mult. Și avem o lanternă. Oricum, nu stăm. Vedem cu cine trebuie să vorbesc mâine și ne întoarcem ca să mâncăm. Vrei? Mâine venim pe ziuă, ca să vezi totul ca lumea. Ești obosită?

– Îhm... Tu nu? Cu toate bagajele; nu-mi place să fac bagaje. Sper să nu ne mai mutăm niciodată dacă o să avem o casă, cum mi-ai spus. Ca să nu-mi mai zică tanti Beestone să nu fac aia și nici aia, să tac, să merg, să...

Wenona zâmbi în sinea ei. Micuța avea un talent înăscut în a imita oamenii și a-i ironiza. Și nu vedea rostul în a o descuraja să și-l dezvolte în continuare. Altădată poate ar fi domolit-o, dar acum ea însăși era prea încordată și nici nu mai conta.

Pe culmea pantei din vârful dealului, frână brusc.

– Uite, Pru, acolo ar trebui să fie. Vezi, acoperișul acela printre copaci, și pâ râul din spate.

– Așa de mare, Nonie? Casa aia de departe cu dealuri în spatele ei? E enormă, e grozavă!

Tânăra înghiți în sec. Ea doar ce scrutase contururile a tot ceea ce Pru inspira cu nesaț. Noul domeniu Tuckarimba se înălța între crestele dealului, ferită de intemperiile vremii,

departe de zgomotul oraşului, izolată parcă într-un alt timp şi alt spaţiu.

– Nu acolo sus, Pru, mai jos. Vezi?

– Daaa. Ce casă drăguţă. Îmi place; hai să mergem acolo.

Wenona reporni motorul şi coborâră panta încet, ca şi cum ar fi adulmecat întregul peisaj care-i aparţinuse odată. Parcă retrăia un vis pe care realitatea îl străpungea la răstimpuri, amintindu-i curios de lumea de dincolo. Reuşise să ajungă până aici! În sfârşit!

Când însă ajunse la acelaşi nivel cu malurile apei, Nonie realizează că ceva nu era în regulă. La ferestrele vechii case ardeau lumini. Încetini şi mai mult. Casa era locuită!

O cuprinse o panică iraţională. Din instinct, o prinse pe Pru şi o trase la pieptul ei.

– Ce e Nonie? Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu, o mângâie pe fetiţă. Poate din cauza grijilor...sau poate...poate s-a vândut deja...Poate am ajuns prea târziu. Să ne grăbim, draga mea, să ne grăbim. Să văd dacă mai există pancarda.

N-o mai găsi. Cel puţin nu pe întuneric. Cu lanterna aprinsă, găsi locul unde stătuse, şi care acum era gol.

– Nu e, se pierdu glasul lui Pru şi fetiţa începu să se smiorcăie.

– Nu...Să nu te prind că plângi, o scutură, că te bat!

– N-ai s-o faci! se auzi un glas din întuneric.

Tonalitatea gravă şi aprigă le înfricoşă pe amândouă, încât se

găsiră strângându-se una pe cealaltă în brațe de frică.

– N-ai s-o faci cât sunt eu în preajmă, tânăra mea doamnă!
Văd că nu știi prea multe despre copii, altfel ai vedea că fata e speriată ca de bombe.

– Cine ești? se desprinse Wenona de făptura fragilă a surorii ei.

Din umbră apăru figura unui bărbat înalt, călare, cu frâiele în mâini. Se opri în apropierea ei; calul bătea cu copitele pământul uscat, presărat cu frunze ofilite. Călărețul o domina pe Wenona prin statura lui, cu umerii aceia lați, amenințători parcă.

Nonie se îmbărbătă, doar nu era slabă de înger.

– Cine ești? repetă, blestemând în sine tremurul pe care nu și-l putea stăpâni, pentru că deja știa!

Capitolul 2

– Jason Lomax. Ce cauți pe-aici?

"Nu...Nu Jason Lomax" îi striga conștiința, confirmându-i astfel cele mai groaznice coșmaruri.

– Jason Lomax, sau Jacey, cum îmi mai spun prietenii, o informă pe un ton ce denota că ea numai prieten nu-i era. Calci pe proprietatea mea!

– Inspectarea unui teren de vânzare nu se poate numi încălcare de proprietate! îl înfruntă ea.

– Te referi la casă? și-i arată cu degetul.

Între timp, își dăduse de pe frunte pălăria cu boruri late pe care o purta, și o juca în degete. Calul nechează ușor.

– Da, casa. Aș vrea s-o cumpăr.

– Îmi pare rău, dar nu se poate.

După glas, nu s-ar fi zis că regretă prea mult, oricum vorbise

foarte natural.

– S-a vândut? simțea că intră în pământ.

– Nu, dar nici nu mai e valabilă oferta. Indiferent pentru cine...

– Dar a fost de vânzare. Aici, pe salcie, a fost o plancartă. I se mai vede urma.

– Poate, dar anunțul nu mai este, răspunse el indiferent.

– De ce?

– M-am răzgândit între timp; după ton nu părea doritor a-i expune și motivele.

– Între timp... Adică tot mai considerați oferta?

– E posibil, o rezezi. La un moment dat.

– Atunci, mai rămânem pe-aici, domnule Lomax. Am bătut atâta cale ca s-o luăm.

– În acest caz, ar fi păcat să vă dau speranțe deșarte, domnișoară...

– Gotthart. Wenona Gotthart. Iar ea este sora mea, Pru.

– N-are rost să așteptați. Ar putea trece o lungă perioadă, și ridică bărbia fetei cu două degete.

– Nu contează, dar deja presimțea că-i dau lacrimile. Am venit de foarte departe, dar mai pot aștepta. Dar ați vrea să-mi acordați prima șansă atunci când vă hotărâți, vă rog?

– S-ar putea să treacă ani.

– Ani? tresări ea, fiindcă acel cuvânt prelungea noțiunea la nesfârșit.

– Cel puțin vreo doi. Dar se poate să o scot din nou la

vânzare destul de curând. Depinde foarte mult de anumiți factori.

– Înțeleg... era clar că n-are de gând să explice. Atunci... voi aștepta, domnule Lomax. Am să mai trec.

Bărbatul o cerceta intens. Chipul lui bronzat se pierdea în întunecimea serii. Un chip alungit, osos, cu sprâncene stufoase-atâta reușea să distingă. Nu-i putea citi expresia, ceea ce o liniștea, căci nici el nu o putea citit pe-a ei.

– Eu n-aș mai trece, o sfătui calm. Cred că cel mai bine ar fi să vă întoarceți acasă.

"Acasă? Acasă este acolo unde îți este și inima, domnule Lomax; sau nu știți?"

– Nu avem...o casă la momentul actual, ezită ea, neștiind dacă să se aventureze în amănunte. Dar sunt în oraș, deci mă puteți contacta dacă se ivește ocazia. Cine se ocupă de problema tranzacției?

– Compania Tintoola, de pe bulevardul principal. Se găsește repede.

– Bun. Atunci, când am să...găsesc ceva permanent de locuit, îi anunț ca să mă contacteze.

– Nu vă puneți prea mari speranțe.

– Am învățat deja lucrul acesta, domnule Lomax; pentru că tocmai o pățise. Haide, Pru!

Cele două o luară spre mașină, iar el își puse la loc pălăria pe cap, mânuind calul spre tufișuri. Frunzișul foșnea în urma lui.

Nonie o urcă mai întâi pe Pru, apoi urcă și ea, rămânând aplecată peste volan, fără a porni motorul. Încerca să se reculeagă într-un fel sau altul. Trebuia să se adune, indiferent cât de greu îi căzuse situația. Poate că lucrurile se vor rezolva în favoarea ei; poate că va scoate casa la vânzare în scurt timp. Trebuia să-și caute de lucru și un apartament. Nu mai puteau rămâne la hotel...

– Dă-te la o parte.

– Poftim? ridică ea capul, indignată; mintea îi era prea răvășită să conștientizeze că bărbatul se întorsese.

– Dă-te la o parte, repetă el cu portiera deschisă. Micuțo, treci în spate și fă-i surorii tale puțin loc.

– Ce faceți?

– Vă duc înapoi în oraș, ce altceva?

– Nici vorbă.

– Punem pariu? și deja se înghesuia lângă ea pe scaun.

– Sunt capabilă să conduc eu însămi.

– Mai discutăm.

– Serios că sunt!

– Văd doar că mai ai puțin și cazi jos, după comportament; și n-am de gând să am o femeie isterică nici pe conștiință și nici pe proprietatea mea... Iar copilul ăla vrea să ajungă în pat, și conduc mai repede ca tine.

Nu mai avea rost să-i reziste. În mod clar bărbatul nu dădea semne de ezitare. Probabil că nimeni, niciodată, nu-l înfruntase fiindcă nu îndrăzneau. Era, de altfel, tipul de om întotdeauna

cu un as în mânecă, iar dacă nu, inventa unul! Și era și genul de șofer care știa, chiar și cu o mașină străină, să gonească de-a lungul șoselei, precum un șofer de curse. În lumina slabă pe care o reflecta bordul, fată îi analiză profilul acvilin și bine conturat.

Nonie se lăsă pe spătar. O făcuse isterică! După un timp de tăcere, nu mai rezistă.

– Sper că n-ați crezut că vorbeam serios când am spus că o bat pe Pru. Niciodată n-am prea atins-o. A fost doar o...mică amenințare.

– Oare?

– Normal că da! Doar nu credeți că...?

– Mă rog, scutură el din umerii lați. Ce contează ce cred eu?

Aici avea dreptate. Nonie se bosumflă, dar nu mai zise nimic.

Din nou, după ceva timp, reluă discuția.

– Ce— ați făcut cu animalul?

– L-am dus în tufe.

– Poftim?

– L-am lăsat între niște tufe, liber.

– Nu fuge?

– Nu ajunge departe. E un prostuț. De-aia îl mai instruiam.

– Înțeleg. Până unde?

– Destul de departe, domnișoară, și, din fericire, încă nu mi-au slăbit simțurile. Dacă nu o luam pe scurtătură spre casă, nu v-aș fi văzut stând acolo precum fata unei mari căpetenii indiene.

- Adică?
- Winona, prima fiică a conducătorului tribului Sioux, râse el. Nu știai semnificația numelui?
- Al meu se scrie cu "e".
- "E" sau "i" tot una este. Nu e un nume comun.
- Prietenii îmi spun Nonie, se grăbi ea, exact cu aceeași tonalitate cu care îi vorbise și el mai devreme.
- Zeița nu e din trib, continuă el, indiferent aproape. Dar numele tău are ceva rezonanțe puternice, teutone parcă – Gotthard. Ești de origine germană?
- Tatăl nostru era.

"Tatăl nostru. Tatăl nostru care ești în Ceruri... Ba nu, acolo era Tatăl, cu majusculă. Tatăl nostru, cu literă mică. Iar tatăl meu a fost irlandez; și el e tot sus. Bietul Dermot; bietul visător."

Și biata fiică mai mare. De fapt, unica. Dermot așteptase aproape toată viața să mai aibă alți copii... Dermot, care... Sau poate că fusese doar un accident, așa cum și Bundy recunoscuse. Se poate.

"Dumnezeule, ce viață mizeră! Câte încurcături..."

- Puteți opri, vă rog? zise ea brusc.
- Poftim?
- Mi-e rău.
- Lui Nonie i se face rău ori de câte ori e pasager, explică Pru. Chiar dacă stă în față. Zice că e altceva când co...

Fără a mai aștepta, Jacey trase rapid pe dreapta și se agăță de

mănerul uşii ei. Nonie se împletici până undeva în apropiere, la trunchiul unui eucalipt. Îngenunche acolo până când o mână expertă îi rezemă fruntea. După ce-şi mai reveni, bărbatul îi duse o batistă la gură pe care ea o acceptă fără a crâncni, lăsându-se la pieptul lui, umilită peste măsură.

– Îmi pare atât de rău.

– Nu, mai stai puțin. Ai să-ți revii, zise Jacey fără s-o desprindă de lângă el; apoi o puse în fața lui, ștergându-i fruntea, cercetând-o.

– Mai bine?

– Îmi pare așa de rău, repetă ea cu voce scăzută.

– Nu, eu ar trebui să-mi cer scuze, și o ajută să se ridice.

Se pare că știa să se poarte foarte delicat la nevoie. Adică atunci când celălalt era mai slab, gândi ea, adică exact în situația prezentă! Deși rezervată, se rezemă de brațul lui, care o încolăci. Îi venea să urle pentru că nu se ținea singură pe picioare, că o văzuse într-un asemenea hal; o scenă care o priva de orice demnitate în fața lui.

– Ești bine? Îl auzi, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Da, mulțumesc.

S-ar fi retras, dar el o strângea ca-ntr-o menghină, împingând-o la locul ei.

– Preferi să conduci?

Se lăsă o lungă tăcere.

– Nu, îmi revin. Cred că sunt prea obosită ca să conduc. Ați avut dreptate...aș fi fost un dezastru la volan.

– Să înțeleg că e un fel de pipă a păcii din partea fecioarei tribului? zâmbi dezvelindu-și dantura albă. Prefer ideea de femei agresive figurii împăciuitoare, la urma urmei.

– Deci vi s-a părut o scenă amuzantă? îl străfulgeră ea, prinzând brusc culoare în obraji. Știam eu! Știam că râdeți de mine!

– Să zicem că nu mă așteptam să te văd în genunchi după discursul aprins despre independență, de mai înainte.

– Vă urăsc! murmură ea.

– Da, știu. Mi-am dat seama încă de la început, rosti el pe un ton atât de iritant pentru Wenona, conștient de altfel.

– Sper să nu ne mai vedem niciodată! răbufni ea furioasă, după care își aminti dintr-o dată cu cine vorbea-cu proprietarul casei pe care și-o dorea din tot sufletul. Adică...

– Te gândești, bineînțeles, la casă. Nu-ți face probleme, domnișoară Gotthart. Dacă este cazul, te poți adresa direct persoanei care se ocupă de afacere. Înțeleg ce simți; te îngrozește ideea de a cădea în fața unui bărbat, dar crede-mă, nu este cazul. Am o groază de nepoți și nepoate și nu e prima oară când trebuie să ajut. Poate că ai văzut că mă pricep oarecum.

Ce ființă! După ce o făcuse isterică, acum o trata ca pe o copilă.

Până să ajungă la hotel, Pru adormise. Stătea lungită toată pe bancheta din spate, în rochița ei rozalie, cu o mână atârându-i pe podea.

– O duc eu. La ce cameră?

Jacey era deja cu fetița în brațe. Fără alte comentarii, o urmă pe Nonie până în dormitor unde așează copila pe pat, fără a o trezi. Probabil că și asta făcuse de zeci de ori cu rudele despre care vorbise.

– Și mașina? Cum vă întoarceți?

– Mă duc cu ea. Unul dintre oamenii mei o poate aduce mâine dimineață. Mă ocup eu de plata garajului.

– Mulțumesc, oricum, dar vreau să plătesc eu. Doar eu am închiriat-o. Și nu vreau să vă rămân datoare sub nicio formă.

– Chiar deloc?

Ochii lui luceau șiret, semn că încă profita de starea ei, de contactul direct pe care cei doi îl avuseseră. Ajutorul perfect la momentul potrivit!

– Deja ați făcu îndeajuns, se îmbujoră ea. Noapte bună!

– Noapte bună, se înclină și el ieșind.

– Domnule Lomax? Țașni ea în urma lui.

– Da?

– Vreau să știu ce preț cereați pe casă...dacă vindeți, mă refer.

Tăcere.

– Douăsprezece mii de dolari.

– Douăsprezece mii?

Ochii lui o sfredeliră, cenușii, prin semitransparența holului de hotel.

– Vi se pare mult?

– Nu, nu, normal că nu. Merită, sunt sigură, răspunse ea, dar își feri privirea.

– E un chilipir. Doar includ aici și livada și malul râului, deci împrejurimile. Nu intenționez să scot profit din ea. Mai degrabă, la momentul oportun, prefer s-o dau pe mâna persoanei potrivite, cu care voi deveni astfel vecin.

– Da, înțeleg. Mulțumesc că mi-ați spus.

Fata se întoarse în cameră, fără a privi înapoi, deși presimțea că Jacey se opriase la capătul holului, urmărind-o.

A doua zi, după micul dejun, apărură și întrebările. Douăsprezece mii însemna o sumă enormă din care abia dacă avea un sfert. Îi ajungeau pentru un împrumut și pentru dobândă, poate, dar trebuia cumva să-i înmulțească. Adică să-și caute de lucru și să se mute într-un loc mai ieftin.

Oftă, căci se gândea cât de greu îi era surorii ei. Și toate promisiunile pe care i le făcuse, despre libertatea de joacă, trebuia să fie amânate. Îi explică situația în cei mai delicți termeni.

– Măcar stăm în orașul acesta care e atât de frumos, Pru, și putem cunoaște multe persoane noi. Luni ai să începi școala, care e chiar lângă parc. Te duc să vezi. O să te poți da în leagăne și-n mașinuțe, în timp ce eu mă ocup de noi.

– Bine.

Ah, ce bine era să ai opt ani, fără decizii, fără responsabilități. Pru trăia fericită cu ideea că sora ei mai mare va veni cu o alternativă. Întotdeauna reușise!

– Pot să mă duc să înot în lac?

– Mai bine nu, nu acum. Lăsăm să mai treacă un timp. Deocamdată, mulțumește-te cu leagănele, scumpa mea.

– Bine.

Mai târziu, Nonie se întâlnește cu directorul hotelului. Era un bărbat între două vârste, înțeleghător, util într-un anumit fel.

– Un loc de muncă? Nu se prea găsește în domeniul casnic, în vremurile noastre. Fetița ar constitui o piedică; doar dacă nu găsiți pe la vreun hotel sau așa ceva. Noi nu avem momentan locuri disponibile, domnișoară. Încercați la Pelicanul Roz. Întotdeauna au deficit, pentru că nimeni nu vrea să rămână.

– O s-o ia și pe Pru?

– Ar lua-o și pe bunica dumneavoastră, dacă ați avea. Mai bine mergeți și vedeți. E clădirea aceea mare și inestetică de la capătul străzii.

Nonie o luă pe jos până acolo. Nu era tocmai ceea ce căuta, ba chiar inspira repulsie prin mizerie și urâțenie. Pereții aveau un aspect respingător, îmbâcsiți, decojiți pe alocuri, dezvelind vechea vopsea verde. Pelicanul de fier ruginise la poartă, își schimbase culoarea roz, pe care poate n-o avusese niciodată. Acum devenise gri; doar ciocul păstrase o nuanță portocalie și-i lipsea un picior. Sau poate că doar unul avusese încă de la început, ca și cum ar fi fost immortalizat într-o poziție contemplativă.

Dorința ei de a se alătura echipei fu întâmpinată cu mai mult entuziasm decât s-ar fi așteptat. Duceau lipsă de oameni și nu-

deranja prezența micuței atâta timp cât aceasta nu ieșea afară sau prin împrejurimile clădirii. Se putea juca în curtea interioară cât timp Nonie lucra; de asemenea, dacă dorea, Nonie putea alege să lucreze peste program. Ar fi primit un salariu destul de bun dacă se ținea de treabă.

Nonie fugi prepede în parc pentru a da vestea surorii ei. Apoi prânzică, iar după-amiază își mutară lucrurile la Pelicanul Roz. Pe drum, tânăra își plăti și chiria pentru mașină. După cum promisese, domnul Lomax o returnase în aceeași dimineață.

Camera pe care cele două surori o împărțeau era situată într-una din anexele clădirii principale, anexă ce aducea cu un coridor lung, iar dormitoarele se înșiruiau unul după celălalt. În mod clar, acest spațiu fusese ridicat pentru personal, dar la momentul respectiv toate camerele erau goale cu excepția uneia, în care locuia o femeie cam de patruzeci de ani, roșcată și plinuță. Era un fel de menajeră; în următoarele săptămâni, Nonie avea să afle că vecina ei primea un comision bunicel din solicitările pe care le onora, ori de câte ori era chemată de urgență. De fapt, la fel se întâmpla și cu Nonie însăși.

În prima noapte la Pelican, tânăra rămase să-și ajusteze uniforme care i se dăduseră. Pru se oferă s-o ajute, astfel că transformă situația într-una destul de plăcută, amuzându-se, probând, dansând prin fața oglinzii. Însă în sufletul ei, Nonie avea îndoieli și remușcări. Era conștientă că Pelicanul nu era tocmai locul potrivit pentru micuță, dar altceva mai bun nu găsisese. Apoi, mai intervenise și lipsa ei de experiență, sau

propriile ei aptitudini. Dacă dădea greș, dacă nu se adapta?

Curând realizează că asemenea griji nu-și aveau rostul. Instruirea la sânge pe care o primi fu răsplătită bine, așa cum i se promisese. Câteodată o țineau până seara târziu, încât nici nu apuca s-o vadă pe Pru după școală. Dar își organiza timpul în așa fel încât să ia micul dejun împreună.

În primele săptămâni programul solicitant își pusese amprenta asupra tinerei. O durea fiecare părticică a corpului pe care o resimțea acut; membrele îi atârnav grele, ca de plumb. Mâinile i se înroșiseră, aspre de-atâta muncă, deși le îngrijea cu atenție. Ajunsese piele și os, cu toate că nici înainte nu fusese prea împlinită.

După două luni își mai reveni. Se obișnuise cu îndatoririle pe care le avea; în plus, și Pru se integrase frumos în noul grup. Se ducea cu plăcere la școală și-și făcuse prieteni cu care rămânea la joacă până la ora ceaiului. La un moment dat, Nonie se interesă dacă bazinul din parc dispunea de instructori de încredere, și o lăsa să înoate. Bineînțeles că în urma efortului, fetița venea acasă înfometată, iar porția modestă de la cină dispărea în doar câteva minute. Salariul lui Nonie crescuse în fiecare lună câte puțin și întotdeauna tânăra se consola cu motivele ascunse pentru care strângea acei bani-mult iubita ei casă de la Tuckarimba, livada și grădina din care spera să scoată ceva profit și pe care visa să le cumpere.

Într-o vineri seară, Nonie se afla la teighea, într-o încăpere, spălând pahare și aranjându-le. Menajera își luase o parte din zi

liber, iar Nonie trebuia să-i țină locul, iar până la un punct totul se desfășură normal. Din camera alăturată venea un zgomot infernal de fiecare dată când ușile batante se deschideau în lături. Localul era plin ochi. Aerul îmbâcsit, norii groși de fum și vaporii de bere o înecau ori de câte ori ieșea să mai adune pahare.

La un moment dat, tocmai returnase o tavă de pahare și se pregătea s-o ia și pe a doua, când în colțul în care se afla izbucni o ceartă. Doar o mică neînțelegere, la început, care evolua spre adevărată bătaie. Nonie se lipi de perete. Nimeni n-o băga în seamă, spre ușurarea ei, căci toți bărbații se foiau pe lângă, preocupați să se amenințe reciproc, să se înjure, să-și arunce pumni. Nu mai asistase niciodată la așa ceva! De frică, nu mai putea face niciun pas, mai ales când începu să curgă sânge de-a binelea.

– Opriți-vă! Opriți-vă!

Dar normal, nimeni n-o lua în seamă; poate că nici n-o auzeau.

Trebuia să scape cumva din îmbulzeala aceea, oricât de înfricoșată era. Însă picioarele n-o mai ascultau și se târî cumva până la ușă.

– Doar nu pleci, frumoaso?

Un tânăr destul de chipeș, în costum de calitate, cu cravată. Foarte beat. Se desprinsese de masa pe care-l aruncase adversarul său, legănându-se. Nonie țâșni de lângă el, dar bărbatul o prinse de braț.

– Hei! Abia a-nceput!

Fata se smulse și simți cum i se rupe cordonul șorțului. Degetele lui prinseră și de bonetă, care căzu printre grămada de picioare învâlmășite.

– Dă-mi drumul!

Fata se aplecă și găsi obiectul după care se amestecă prin mulțimea clocotitoare, izbind în stânga și-n dreapta, până reuși să ajungă la aer curat.

Parcă se eliberase de o povară uriașă. Se rezemă de perete pentru a-și recăpăta suflarea, gâfâind. Ținând boneta cu dinții, încercă să-și refacă înfățișarea de la început, dar degetele îi termurau atât de tare, încât nu reuși.

– La naiba! murmură, și mișcările îi încremeniră, observând un bărbat ce se îndrepta agale spre locul în care se afla ea.

Un tip înalt, palid, cu pantaloni de stofă, cizme bine lustruite și cămașă albă cu cravată. Un tip ai cărui ochi cenușii luceau sălbatic sub sprâncenele negre și stufoase.

– Pentru Dumnezeu! Nu din nou!

Privirile lor se întâlniră și rămaseră încheștate pentru o clipă.

– Ce cauți aici? se miră Jacey Lomax.

– O, domnule Lomax, vă rog... și se îndepărtă de peretele de care se sprijinea, fericită că vede pe cineva cunoscut, pe cineva responsabil. Vă rog, intrați și opriți-i. Pe dumneavoastră vă ascultă! rosti ea dintr-o suflare, disperată.

Apoi, fata își duse repede mâinile din nou în păr, în afurisitul acela de păr, care-i stătea în toate părțile. Îi curgea în valuri

peste umeri, până aproape de talie. Își pierduse agrafele în îmbulzeală. Încercă încă o dată fără succes să și-l prindă cumva, după care urmări privirea bărbatului. Tot fără sorti de izbândă, încercă să-și acopere ruptura rochiei cu un ac.

– Lasă-mă pe mine! se oferă el și o întoarse cu fața la lumină.

Se aplecă și împreună eficient faldurile rochiei, acoperindu-le cu o bucată din materialul șortului și prinzându-le cu acul. Se concentra exclusiv la operațiunea respectivă, indiferent la țipetele și la bufniturile ce răzbăteau din local.

– Ce cauți aici? repetă la urmă. Domnișoară Gotthart, vrei să lași pentru un minut afurisitul acela de păr și să-mi răspunzi? și luă boneta, înfundând-o în buzunarul lui.

– Aici lucrez. Dumneavoastră?

– Am venit după oamenii mei. Sunt înăuntru.

Înăuntru? Iar el vorbise pe un ton atât de nepăsător.

– Acolo nu mai sunt oameni, sunt animale. Bestii. Dacă sunt ai dumneavoastră, vă sfătuiesc să-i luați de-aici cât mai repede posibil, înainte să se bată măr.

– N-ar fi prima oară, dădu el din umeri.

– Distrug localul.

– Nici asta n-ar fi prima oară, se amuză el. De obicei după o asemenea ieșire, eu plătesc distrugerile, iar ei îmi dau banii înapoi. Adică, nu-i derajează să plătească pentru ceva care le face plăcere.

– Plăcere? Vreți să spuneți că e distractiv?

– Mie nu mi se pare; lor, da, zâmbi el, studiind-o. Te-au rănit?

După tonul preocupat cu care vorbise, Nonie bănuia că era albă ca varul la față.

– Pe mine nu; doar între ei. Se mănâncă unul pe celălalt.

– Pe naiba. Niciodată nu ajung prea departe, deși mâine dimineată, unii dintre ei au să regrete ieșirea de-acum. N-ar fi trebuit să intervii.

– N-am intervenit, și-și duse din instinct mână în păr. Am încercat doar să mă strecor afară, și aproape că reușisem, când unul m-a prins. Cred că habar n-avea ce face...

– Poate. Vino.

Jacey o luă de mână și o trase spre ieșire unde pelicanul de fier se legăna ruginit într-un picior. Ea se văzu nevoită să-l urmeze, atât de tare o strângea. La poartă, se împotrivi.

– Nu cred că am voie să merg prin față. Nu știu dacă înțelegeți.

– Deocamdată ești invitata mea, rosti el hotărât, și o împinse pe un scaun în salonul principal, după care sună din clopoțel.

– Da, domnule Lomax? veni directorul, care făcu ochii mari când îi văzu compania.

– O bere pentru mine, un coniac pentru domnișoara. Și două ceaiuri.

– Îndată.

– Văd că situația nu e chiar roz, chiar dacă se petrece în spate. Mai bine trimite-i pe Stanley și pe Fred să-i liniștească. Ne

înțelegem mai târziu, ca de obicei.

– Sigur că da.

– Toți sunt ai dumneavoastră? Întrebă Nonie după plecarea directorului.

– Doar patru. Ceilalți sunt de la fermele învecinate, alții sunt chiar din oraș. Mulțumesc, Barney. Lasă-le aici.

Jacey așteaptă ca bărbatul să aranjeze cele aduse și să se retragă.

– Noroc!

– Mda...Noroc! murmură fata.

Nu suferea alcoolul, dar în momentul acela chiar simțea nevoia de ceva tare! Sorbi de câteva ori, apoi, din cauza gustului respingător, îl înghiți pe tot, strângând din ochi pe măsură ce lichidul arzător i se scurgea pe gât. Auzi clinchetul ceainicului din care el turna și-i deschise. Jacey își răsuci o țigară.

– Te superi?

– Vă rog.

– Bea și din ceai.

El se lăsă pe spătar, trăgând adânc, cu nesaț, din țigară.

– Te simți mai bine?

– Da, mulțumesc.

– Atunci, ar fi bine să-mi răspunzi la întrebarea aceea de care te tot ferești.

– Adică?

– Cred că știi foarte bine. De ce tocmai aici?

– Nu înțeleg.

– De ce lucrezi aici?

– De ce nu? Unii oameni trebuie să muncească pentru a se întreține, domnule Lomax.

– Absolut, și expiră un rotocol de fum . Mai încearcă.

– Păi...— figura lui era extraordinar de intimidantă – salariul e bun. Și nu-i deranjează că o am pe Pru. Îmi oferă cazare și mâncare. Ceea ce e suficient.

Jacey fumă un timp în tăcere, o tăcere meditativă.

– Chiar nu aveți altundeva unde să stați?

– Așteptăm să ajungem acolo, făcu ea aluzie.

Spre surprinderea ei, chipul lui se umbri pentru o clipă. Ceva din spiritul lui dominant o determina să-l împungă într-un fel sau altul, iar de data asta reușise.

– N-aveți unde să vă întoarceți-știi bine la ce mă refer. De unde ați venit? De la Sydney? Mi s-a spus că ați venit cu avionul de Sydney.

Deci, făcuse cercetări. Într-un fel sau altul, era normal să știe de unde-i apar potențialii cumpărători, mai ales că ceilalți solicitori se trăgeau de prin împrejurimi. Deși deranjată de curiozitatea lui, tentată să-i dea o replică mai dură, Nonie se stăpâni.

– Da, din Sydney.

– Și?

– Trăiam doar într-o cameră și acolo. Nu avea rost să ne mai întoarcem. Oricum, drumul e scump, și voiam să fiu mai aproape de... firma cu care lucrați dumneavoastră.

- Cu ce anume te ocupai în Sydney? Tot cu așa ceva?
 - Nu chiar.
 - Atunci?
 - Cu de toate, dădu ea din umeri, neajutorată. E dificil să explic. Am făcut un curs de design și unul de dactilografă. . .
 - Și altceva?
 - Tot felul de lucruri. De exemplu, înrămam tablouri. Mă duceam pe la o galerie de artă; aici n-am văzut niciuna.
 - Părinții?
 - Au murit.
- Tonul ei nu cerșea compasiune. Se ridică, netezindu-și îmbrăcămintea.
- Mulțumesc pentru ceai și pentru coniac, domnule Lomax! Probabil că mi-ați salvat viața, și onoarea! râse. Mai bine mă întorc în zona crepusculară, dacă nu vreau ca dimineață să regret la fel de mult ca oamenii dumneavoastră, chiar dacă din cu totul alte motive! Nu e indicat ca personalul de sex feminin să stea în salonul principal la un pahar cu cei sus puși!
- Nici nu făcu un pas, că el o prinse de mână și sări în fața ei. O încleștase de ambele încheieturi.
- Ce încăpățânată ești! rosti el răgușit, iar privirea îi devenise metalică. Știi foarte bine că nu poți continua în felul ăsta. Ai să te distrugi. Ești palidă toată, ca un băț de slabă, și tresari la orice impuls, sub o aparentă acalmie interioară. De fapt, ești încordată la maximum, ca să-ți spun drept, arăți jalnic.
 - Mda, mulțumesc, răspunse fata sarcastic, rănită în amorul

propriu; își feri privirea.

– Știi bine ce vreau să spun. Nu vezi ce-ți faci cu mâna ta? Adineauri, dacă nu-ți vedeam pletele blonde răsfirate, nu te-aș fi recunoscut.

– Păcat că ați făcut-o, și replica incisivă îl determină s-o elibereze.

– Dacă asta e părerea ta, îmi pare foarte rău. Noapte bună, domnișoară Gotthart.

Și se înclină formal, după care se întoarce la masă și-și stinse țigara.

– Domnule Lomax? Îmi dați vă rog boneta?

El o scoase din buzunar fără niciun comentariu.

– Mulțumesc.

Spre disperarea ei, vocea îi tremura, și lacrimi amare îi împăienjeniră ochii. Disprețuia ideea de a avea dușmani, dar în seara aceea cu siguranță își făcuse unul.

– Îmi pare rău dacă par nerecunoscătoare. Știu că mi-ați vrut binele.

El o cercetă cu ochi inerți care-i dădeau fiori.

– Nu mă așteptam să...întelegeți; dar nu-mi permit să stau la mila altora. Este o atitudine care poate fi sau nu oferită; dar când apare, devine o tentativă ușoară. E un risc pe care nu mi-l pot asuma. Vă rog să mă înțelegeți; măcar parțial.

Îi căută privirea, rugătoare, fără a putea citi vreun semn de bunăvoință pe figura lui. O totală inexpressivitate.

– Nu sunt atât de prost precum mă crezi. Deja am priceput

situația.

Nonie sesiză o ușoară ironie, semn că nu pătrunsese miezul lucrurilor cu adevărat și că interpretase greșit întreaga poveste.

Descurajată, tânăra se îndepărtă la treburile ei. Ieșise din încăierare puțin zgâriată, și undeva în piept simțea o durere înfundată.

Capitolul 3

– Cred că n-ai să-mi mai ții locul niciodată, observă Doris a doua zi. Înseamnă că fost ultima mea vineri liberă până măcar găsesc pe altcineva să stea pentru mine.

– Cine-a zis asta? sări Nonie. Nu e vina mea că au sărit toți la bătaie, ca animalele.

– Jacey Lomax. Ba chiar i-a spus-o clar, în față lui Barney.

– Și care e, mă rog, treaba lui?

Bărbatul îi inspira același efect respingător, plus alte câteva senzații, încă greu de definit.

– Recunosc că lui Jacey Lomax nu-i place ca oamenii lui să iasă de aici ca niște mâțe plouate, mai ales dacă are treabă cu ei a doua zi. Trebuie să-i ții în frâu pe ăștia. Contează mult felul în care le vorbești. Poate că o femeie mai în vârstă și mai experimentată decât tine le poate ține mai bine piept.

– Nu-mi stă în atribuții să-i stăpânesc, nici pe oamenii lui Jacey și nici pe alții.

– Ce ciudat, exact același lucru l-a remarcat și Lomax față de Barney. Doar nu v-ați înțeles, nu? o scrută atent femeia.

– Nu. Nu pot să-l suport pe tip. E doar un autocrat care crede că i se cuvine totul.

– Ce-i prea mult strică, râse cealaltă. Să nu faci publică opinia ta în tot orașul. E foarte cunoscut și popular peste tot. Ajută multă lume. Și trebuie să recunoști că nu-i de lepădat la cum arată... și scutură veselă din umeri. Aș vrea eu să mă ducă în salon și să-mi ofere ceva de băut, să-mi tragă scaunul...deja mă ia cu fiori. M-aș duce după el și legată la ochi!

– Și unde crezi că ai ajunge?

– Nu știu sigur... visa Doris cu ochii deschiși.

– Hai să fim serioase; am multă treabă, deși tu nu, și o expedie pe Doris printr-un gest impacientat din mâini.

Auzise despre Jacey Lomax cât pentru toată viața și-și dorea să înceteze odată cu numele lui.

După noaptea respectivă nu mai primi solicitări pentru treburi similare, semn că Barney respecta decizia lui Lomax la fel ca mulți alții. Incidentul își pierdu cu timpul din intensitate, chiar și în mintea fetei. Acum, o preocupau alte lucruri, surprinzătoare, poate chiar îngrijorătoare.

– Vreți să spuneți că Pru n-a venit la școală în fiecare zi, cum credeam? se uită ea mirată la director. Atunci când eu mă lăudam cât de bine învață, ea era de fapt la hochei?

– Așa mi-a spus domnișoara învățătoare Wilson.

– De...cât timp? Adică, de câte ori s-a întâmplat?

– De multe ori...Nu se știe exact, pentru că la început ne-am gândit că fata nu se simte bine. Apoi, i s-a cerut un bilet de la dumneavoastră, și nu l-a adus. Recunosc că nu e singura în cauză, dar trebuie să inspectăm fiecare amănunt, altfel ne vom confrunta curând cu chiul în masă. N-am avut altă soluție decât să vă chemăm personal, și sperăm să cooperati.

– Da, bineînțeles, și se așază, dezorientată. Nu-mi dau seama...de ce-ar face asta? Nu s-a mai întâmplat.

– Poate, după cum a remarcat domnul Lomax, nesiguranța familială.

– Adică?

– Adică viața pe care o duceți; lipsa căminului.

– Și domnul Lomax ce legătura are? și se îmbujoră când pronunță numele lui.

– Este conducătorul comitetului educațional. Avem o întâlnire lunară.

– Și de ce nu mi s-a spus acest lucru înainte să se ajungă aici? Cu siguranță, situația se repetă de ceva vreme; trebuia să fiu prima informată.

Doar ideea că Jacey Lomax știa anumite lucruri despre sora ei, străine de ea, îi dădea dureri de cap!

– Fiecare caz este tratat individual. De data asta, s-a considerat ca învățătorul să acționeze mai întâi. Dacă reușea, n-ar fi trebuit să vă mai implicăm și pe dumneavoastră.

– Și n-a reușit, presupun? Înțeleg, înghiți Nonie în sec. Am să discut cu Pru, fiți sigur de asta. Se pare că a venit vremea s-o fac pe părintele dur.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși. Niciodată nu se întâmplase ca Pru să o mintă și habar nu avea cum să trateze situația.

– Asta e problema, domnișoară Gotthart. După cum menționa și domnul Lomax, nu sunteți părintele fetei. Probabil că aici e miezul problemei.

– Vă înșelați, răspunse ea rece, ferm. Mă descurc. Am reușit până acum să-i țin loc și de mamă și de tată, iar domnul Lomax s-a aventurat în comentarii pripite. Știe atât de puține lucruri despre situația noastră, încât n-ar trebui să-și dea cu părerea!

– Atunci, vă rog să analizați problema, scuturați celălalt din umeri și o salută.

Când ieși, Nonie fierbea toată.

Spre disperarea ei, atitudinea lui Pru îi demoastră că exista o motivație interioară, cel puțin în comentariile lui Jacey. După stupoarea inițială, Nonie trecu la dezamăgire, apoi la neajutorare.

– De ce Pru? De ce?

– Nu credeam că ai să te superi.

– Poftim? Draga mea, sigur că mă supăr. Chiar foarte tare. De unde ți-a venit ideea?

– Păi... și se foi neliniștită, tu n-ai niciodată timp pentru mine. Chiar niciodată, așa-i? Nu te preocupă ce fac atunci când

stau în spatele clădirii acesteia murdare, așa că mi-am zis că n-o să te intereseze nici ce fac în timpul zilei.

– Mă interesează, să știi. Și tocmai în timpul orelor de școală; cum ai putut să mă dezamăgești într-atâta? Și eu care mă gândeam cât de bine te descurci.

– Nu-i adevărat, murmură fetița. Aici e totul foarte diferit. N-am reușit să înțeleg la matematică; geografie n-am făcut niciodată. Tu ești întotdeauna ocupată. Am vrut să-ți spun încă de prima oară când m-am dus să mă joc, dar cum erai cu atâtea pe cap... n-am făcut-o. Poate că ți-am mai zis-o că-mi plăcea mai mult când înrămai tablouri, sau când scriai la mașină acasă. Pe atunci, povesteam foarte mult; aici, nu prea avem ocazia, nu? Nu că nu mă încântă locul, dar...

– Nu, Pru, înțeleg ce s-a întâmplat. A fost vina mea, dar și a ta, draga mea. Ceea ce nu înseamnă că se va mai întâmpla. Niciodată, m-auzi. Te rog să-mi promiți.

– Pe cuvântul meu.

– Și situația asta nu va mai dura mult timp, ezită Nonie. Acum locuim așa doar...temporar. Nu ne avantajează pe niciuna din noi, dar e tot ce pot să-ți ofer deocamdată. Am să încerc să găsesc altceva mai bun, dar nu cred că voi reuși. Lecțiile tale sunt foarte importante; de-acum încolo, oftă ea, am să încerc să-mi fac puțin timp în fiecare după-amiază, să vedem ce ai învățat la școală. Așa, îmi voi da seama dacă ai fost acolo sau nu.

În ciuda tonului sever pe care-l folosisese, în sinea ei își făcea

autocritica.

Sentimentul de închistare persistă, deși Nonie se țină de cuvânt și petrecea atât cât își permitea cu fata, trebuind să se implice în muncă de noapte pentru a compensa timpul pierdut. Astfel că deveni și mai îngrijorată, și dormea foarte prost.

Abia după câteva săptămâni, când se întâlnește cu Jacey, realizează în ce hal ajunsese, că era literalmente numai piele și os, iar ochii albaștri îi erau mai încercănați ca niciodată.

– Te simți bine? întrebă el dintr-o dată, punându-și pălăria pe masa din salon; o chemase din nou în acea încăpere.

– Perfect, mulțumesc.

– Mda, o cercetă fără alte comentarii.

O invită să ia loc, după care se așează și el. Intră direct în subiect.

– Am venit să-ți ofer un loc de muncă.

– Deja am unul, se miră ea.

– Mă gândeam la ceva mai potrivit. Nu e pentru mine, insistă el, așa că te rog să fii puțin atentă.

– Atunci pentru cine?

– Pentru fratele meu, și urmă o pauză. La Tuckarimba.

– La Tuckarimba?

– În casa veche.

– Adică, acolo departe? făcu ea ochii mari.

– Raynor stă acolo pentru a se reface după un accident la polo. Din păcate, nu se știe cât de mult se poate recupera, de aceea am dat anunțul de vânzare. E obișnuit cu viața la țară; nu

i-a priit viața de spital, așa că mi s-a părut o idee bună să-l aduc aici, lângă mine, ca să-i monitorizez progresele, dar să-i las și propria libertate.

Bietul om, își zicea Nonie; câtă independență mai putea avea tipul, dacă Jacey Lomax nu-l scăpa din priviri?!

– Ce a pățit, mai exact? Mă tem că n-am abilitați medicale, domnule Lomax.

Bărbatul se căută în buzunare, scoase tabachera și foițele de țigări, și începu să-și pregătească una.

– Nu mai e în starea critică de la început. Are nevoie, de fapt, de o mică atenție. Domnișoară Gotthart, o privi direct în ochi, Raynor nu mai poate umbla. E într-un scaun cu roțile și așa va rămâne toată viața. Doar dacă nu cumva cineva îl va convinge de contrariul.

– Înțeleg.

– Ba nu, și nici noi. Doctorii mi-au confirmat că din punct de vedere medical nu există motive pentru care n-ar putea să meargă; nu că nu poate, dar nici măcar nu vrea să încerce. Căzătura lui a avut urmări grave, dar nu care să-l ducă la handicap fizic. Sunt convins că dacă ar vrea, Ray ar putea umbla.

Nonie se feri de privirea lui, pentru că nu dorea ca Jacey să citească în ea mila pentru acel bărbat suferind și pe care viața îl încercase atât de dur. Capacitatea de a fi sensibil era o slăbiciune, iar dacă Jacey i-o descoperea, va profita de ea după bunul său plac. De asemenea, era conștientă că nu se pricepe

deloc la ce-i cerea el, și tocmai de aceea, continua să se uite la cizmele lui. Cizme dintr-un material special, purtate de toți îngrijitorii de vaci, cu un anume calapod și o anume talpă cu o mică piedică la călcâi, pentru a le putea scoate sau trage pe picior mai rapid.

– Nu pot, domnule Lomax. Nu cred că l-aș putea ajuta în vreun fel. Abia mă descurc pentru Pru și pentru mine...Aș fi total nepotrivită.

– Prostuțo! și ea își ridică brusc privirea. Doar nu crezi că te-aș... și-și duse nervos o palmă prin păr într-un gest necaracteristic. Ai încredere în mine măcar o dată. Încă n-ai auzit ce vreau de la tine.

– Îmi cer scuze.

– Rolul tău va fi unul din umbră, și foarte simplu.

Felul în care punea problema o liniști din nou pe fată. Și, în timp ce vorbea ca despre un viitor sigur, Nonie nu se putea abține să nu-i remarce ochii minunați, luminați dintr-o dată. O culoare caldă, deși cenușie, dar măcar nu mai sticleau ca înainte.

– N-am de gând să-ți pun o asemenea responsabilitate pe umeri. Când Ray a avut accidentul, și-a anulat logodna-mai bine te pun în temă. Ilse s-a supărat foarte tare; însă el a făcut ceea ce i s-a părut corect, cel puțin din punctul lui de vedere. Uite ce e, te văd cam încordată aici. Crezi că e altundeva unde putem discuta?

– Aveți dreptate, dădu ea din umeri, vinovată. N-am voie să

fiu aici, discutând cu...clienții. Pentru ceilalți, pare puțin aiurea.

– Când ești liberă? se ridică el.

Ea ezită.

– Am o oră și jumătate în fiecare după-amiază când vine Pru de la școală, ca să văd...cum merge.

– Întotdeauna ai făcut așa?

– O nouă strategie, recunosc, înroșindu-se. Recuperez mai târziu...mă refer la program.

Bărbatul nu mai insistă, spre ușurarea ei, căci n-ar fi suportat să fie luată la întrebări, mai ales că făcea tot ce-i stătea în putință pentru Pru.

– Discutăm la o plimbare, rosti el. Pru poate veni cu noi, să se joace în parc între timp. Mă întorc la...patru, e bine?

– Da.

– Să fii gata, și plecă.

De ce stricase totul cu acea mențiune din final? Pur și simplu risipise întreaga atmosferă romantică în care alunecase Nonie. Acum era nehotărâtă în ce privește plimbarea-pe de o parte detesta la culme atitudinea lui arogantă față de cei inferiori lui, iar pe de alta, ideea de a profita de invitație îi conferea aceeași senzație incertă de mai devreme.

Îmbracă jerseyul albastru, își pieptănă pe îndelete părul; ceva din interior îi dicta că ajunge atât sau că n-are nevoie de machiaj. În mod cert, paloarea ei nu încânta prea mult, comparativ cu pielea aurie a fetelor pe care le zărise pe stradă.

Fără îndoială că și înfățișarea ei se putea îmbunătăți cu ajutorul pudrei. Uitându-se în oglindă, remarcă singurele pete de culoare-buzele rozalii și ochii întunecați, de un albatru-intens. Într-adevăr, se putea înfrumuseța, dar niciodată pentru acel bărbat!

Era pregătită la ora stabilită.

Îi era greu să țină pasul cu al lui; ar fi trebuit să alerge după el. Pru deja le-o luase înainte, din fericire. Încă o dată i se spulberă ideea de plimbare plăcută!

De data asta, Jacey era cel care nu arăta în largul lui în parc; nu-și găsea locul, de parcă abia călcase pe acolo. Și ceilalți oameni erau de aceeași părere, căci unul chiar îi dădu bună ziua, mirat.

– Stăm aici, Pru se poate da în leagăn, și-i arată micuței niște construcții din lemn. Te-ai mai gândit la ce ți-am spus mai devreme?

– Am fost cam ocupată.

– Mda. Nu te învinovățesc că vrei să refuzi, dar stai să ascuți toată povestea. În situația prezentă, reluă el, fratele meu a căzut într-o depresie fizică și psihică. Și-i scad șansele de a se recupera, dacă nu primește un imblod de undeva. Ilse e chiar psihoterapeut. Vrea să o concediez pe asistenta lui, din moment ce Ray se poate întreține, iar Ilse e dispusă să revină în casa aceea, dacă eu găsesc un fel de menajeră-animatoare. Nu în adevăratul sens al cuvântului, domnișoară, adăugă, fiindcă Nonie aproape pălise. Sunt oameni maturi, iar Ray încă n-o

poate lua de la capăt cu Ilse, zic eu, din încăpățănare.

– Poate că el n-o vede așa.

– Nu contează cum o vede el; aici e vorba și de sentimentele Ilsei. Vrea să-i acorde o șansă, iar eu asemenea. Tu vei apărea acolo doar de formă, să întreții atmosfera și să te ocupi de "decor" pe cât posibil. Ilse însăși vrea să vină pe post de maseză, sau de terapeut, și să joace puțin și rolul de fostă logodnică. La urma urmei, Ray a vrut să renunțe la relație. Ea speră ca el să-și revină și astfel să reia legătura de unde au lăsat-o, ceea ce s-ar produce odată cu recuperarea fizică și cu recâștigarea încrederii în sine. Mă urmărești?

– Da. Merită o încercare. Dar...sincer, nu înțeleg unde apar eu.

– După cum spuneam, rolul tău e unul de fundal. Știi să gătești?

– Nu foarte mult. V-am spus că sunt om bun la toate, dar la gătit...

– Atâta timp cât nu-i otrăvești, e bine.

– Nu cred că ați înțeles. Pot să prepar mâncăruri simple, dar nu garantez eficiența lor.

– Sunt sigur că te-ai descurca, insistă el. E doar o problemă de a umple orele în care lucra Hattie. Ea a fost bucătăreasa, dar cred că va rămâne atâta timp cât îi cer. Apoi, vei fi o companie pentru Ilse.

– Domnule Lomax, se întoarce Nonie către el, de fapt nu e nevoie de mine acolo, nu-i așa? De ce să ne prefacem? Am

impresia că...practic vreți să creați un loc pentru mine în casa fratelui dumneavoastră, când, de fapt, nu există loc pentru mai mulți.

— Aiurea! De ce crezi asta?

— Din milă? Din compasiune? Din disprețul față de ceea ce fac acum? Credeam că am fost destul de clară când am spus că nu cerșesc mila nimănui.

Buzele lui se încleștară, iar chipul i se contorsionă într-atâta încât Nonie se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să tacă din gură.

— Uite ce e. Când într-adevăr îmi arăt mila față de oameni, o fac foarte clar, te asigur. Îmi rezerv astfel de atitudini pentru cei apropiați, și nu pot spune același lucru despre tine. În ce privește părerea mea despre ceea ce faci acum o știi foarte bine, și n-am încercat să ascund, nu?

— Așa e, de aceea sunt nedumerită...Adică...

— De ce ai nevoie ca să te conving, domnișoară Gotthart? Dacă ai înceta să te mai gândești la tine măcar două secunde, și să te exteriorizezi puțin, poate ți-ai da seama că fetei nu i-ar strica un mediu ca Tuckarimba. Te avertizez că se presupune să te implici puțin, iar pentru asta vei fi răsplătită pe măsură, inclusiv cu masă și casă. Ți se pare milă? Nu cred! Mi s-a părut că ai atâta minte cât să apreciezi compania Ilsei ca fiind propice pentru voi amândouă. În plus, și arată spre locul de joacă, un copil prin preajmă înveselește atmosfera, nu crezi? Iar Ray a avut întotdeauna o slăbiciune pentru micuți. Cam asta ar fi. Da sau nu?

Brutalitatea ultimei replici o bulversă pe Nonie. Minte începea s-o ia razna, copleșită de atâtea gânduri. Încerca să analizeze totul la rece.

Cum să refuze o asemenea ofertă? Cu toată durerea de a se revedea în vechea casă în asemenea circumstanțe, orice ar fi fost mai bun decât unde stătea acum. Pentru Pru, ar fi reprezentat un mediu mai domestic decât traiul neutru de la Pelican. Tuckarimba era un cămin în adevăratul sens al cuvântului, un domeniu unde ar fi avut libertatea de a alerga în voie, fără a fi îngrădită de pereții interiori ai clădirii de-acum. Acolo ar fi avut o groază de timp pentru a se ocupa de fetiță, adică exact ceea ce-i lipsea lui Pru, iar în ultimele zile, lui Nonie îi venea din ce în ce mai greu să se ocupe ca lumea de sora ei. Lipsa de comunicare dintre ele îi dădea destule motive de îngrijorare.

– Accept și mulțumesc, zise dintr-o dată.

– Atunci, așa rămâne, și se ridică.

În aceeași clipă se auzi strigat pe nume de o voce feminină.

– Jacey! Ce ciudat să te găsesc aici, dragule! zise femeia, ușor ironic.

– Asemenea, Delphine. Nu s-ar zice că parcul este...mediul tău natural.

– O luam pe scurtătură spre clubul de golf. Tu?

Tipa arăta într-adevăr bine – nu foarte înaltă, dar cu niște picioare superbe, în opinia lui Nonie. Și poate mai impresionant decât picioarele, era părul roșcat care-i cădea bogat peste umeri; iar pielea nu era albă, ca la majoritatea

roșcatelor, ci frumos nuanțată, de un bronz pronunțat. Ochii verzi aduceau a privire de felină sălbatică.

Jacey Lomax nu dădu atenție ultimei întrebări, făcând prezentările.

– Domnișoara Gotthart, domnioara Simpson. Delphine, am să te conduc puțin. Scuză-mă puțin, mă întorc.

Își puse pălăria și o salută politicos pe Nonie după care se duse spre femeia care aștepta mulțumită de cealaltă parte a locului de joacă. "Exact ca o pisică ce-a dat de bolul cu lapte", gândi Nonie amuzată, urmărind silueta aceea feminină la braț cu bărbatul îndreptându-se spre o clădire ascunsă între copaci, probabil clubul de golf. Cei doi discutau aprins, iar Nonie se întreba dacă o bârfeau. Probabil că Jacey simțise nevoia să-și explice prezența neobișnuită într-un parc public.

Când se întoarse, nu lăsă nicio clipă a se subînțelege subiectul conversației lor. Cu o mână în buzunar, zornăia mărunțișul ce-l avea acolo, cu gândul probabil la vechea lui cunoștință.

– Da, deci unde eram? reveni el la discuția de mai devreme. Ai acceptat, nu?

– Da.

– Perfect. Atunci, vorbesc eu cu directorul, ca să aranjăm lucrurile. Nu e nevoie să te implici personal. Cred că Barney n-are să fie surprins. Se va descurca. Aici, nimeni nu rămâne prea mult timp; ba chiar aş zice că ai stat mai mult decât ceilalți. Văd că ceva te preocupă, o cercetă întrebător.

– E vorba de Pru, școala. Mă îngrijorează pentru că abia s-a obișnuit aici, să-și vadă singura soră câteva minute pe zi în magherința asta.

– Și zici că s-a obișnuit îndeajuns? Am aflat de curând că a fost la școală cam tot atât pe cât a lipsit.

– Îmi dau toată silința, nu credeți? se îmbujoră Nonie la aluzia neglijenței.

– Nu te-am luat la rost, draga mea, zise el pe un ton blând. Dar câteodată toate eforturile sunt zadarnice. Să zicem că în cazul tău se mai poate îmbunătăți ceva, dacă lași puțin garda jos. Independența, mai ales în cazul femeilor, poate deveni destul de plictisitoare, mai ales dacă e suprasaturată.

– Domnule Lomax, se aprinse ea, mi-ați oferit un loc de muncă, nu o lecție. Faptul că am acceptat nu vă dă dreptul să mă și instruiți. Dacă vreți să știți, consider atitudinea dumneavoastră ca fiind insuportabil de arogantă!

– Iar eu zic că ești încăpățânată și imatură, zâmbi el. Cred că face parte din independența despre care vorbeam.

– Despre cea feminină, în special... îl imită ea. Ce aveți cu sexul opus, domnule Lomax?

– Nimic, dacă e să-l luăm ca un grup. Ba chiar aş zice că femeia este o invenție admirabilă. Chiar și individual, ele au întotdeauna câte ceva de spus. Tocmai ai avut ocazia să mă urmărești conducând un astfel de exemplar superb la clubul de golf, fără a întâmpina nicio rezistență. Te asigur că dacă-mi displacea, nici nu mă mai deranjam.

– Pru! strigă Nonie, ridicându-se. Haide, draga mea, trebuie să mergem. Când vrei să fii la fratele dumneavoastră?

– Îi dăm lui Barney o săptămână să găsească pe cineva. Acum te conduc, și mă întorc duminică. E bine?

– Nu e nevoie să mai veniți cu noi, ne descurcăm, remarcă Nonie brusc.

– E plăcerea mea, domnișoară Gotthart, și zâmbi sarcastic. Mi se pare că vă îndoiiți de sinceritatea mea, adăugă amuzat, cu ochii sclipitori.

Tânăra își înfrână un răspuns clar, uitându-se doar înapoi pentru a se asigura că micuța o ascultă. Cât de mult o irita acest bărbat! Singura ei speranță era că odată instalată în casa fratelui său, îl va vedea cât mai rar, poate chiar deloc pe Jacey Lomax.

Pentru a nu-știu-câta oară se puse din nou pe împachetat, de data asta fără prea mult efort. Returnă uniforme fad primite la început. Noroc că nu se atinsese încă de cufărul cu lucrurile mamei ei. Ornamentele și tablourile stăteau tot înfășurate în pânze, așa cum le aranjase la plecarea din Sydney. Și ar fi rămas tot acolo încă o bună bucată de timp; nici la Tuckarimba, gândea Nonie, acele lucruri nu-și vor găsi o utilitate imediată. Încă nu venise vremea ca vechea proprietate să-i revină ei; Jacey se exprimase clar cum că nu are de gând să vândă până la înșănătoșirea fratelui. Deci, era și interesul lui Nonie ca Raymod să se recupereze cât mai curând, și să reia relația cu Ilse.

Ciudat și ironic în același timp că ea și Jacey aveau un punct de vedere comun, deși motivele erau diferite. Într-adevăr, și fata

era hotărâtă să se implice în a-l ajuta pe Ray, dar scopurile ei ascunse trebuia să rămână doar "în familie". Jacey putea foarte bine decide să nu mai vândă deloc dacă ar afla cât de mult își dorește ea casa.

Vinerea următoare, Nonie se duse personal la școală și așteptă ca micuții să iasă de la ore. Îi promisese lui Pru că va veni după ea, ca s-o ajute să-și ducă toate manualele și alte lucruri pe care le acumulase în ultimul timp.

O zi frumoasă, dar înnebunitor de inertă. Cerul păstra aceeași claritate semitransparentă pe care Nonie o cunoscuse în anii copilăriei. O căldură sufocantă din cauza lipsei umidității după care tânjise întotdeauna. De altfel, tânăra adorase de când se știa atmosfera aceasta aproape caniculară, ce aprindea întregul peisaj. Stătea pe un zid, balansându-și picioarele într-un ritm fredonat în surdină.

Dintr-o dată, își curmă cântecul, observând o mașină mare, de culoare închisă îndreptându-se spre ea. Chiar și de la distanță, Nonie distinsese roșcatul acela puternic al pasagerei de lângă șofer. Identitatea acestuia din urmă îi rămase ascunsă până în clipa în care vehiculul trecu pe alături. Fata oftă; normal că era Jacey, însoțit de admirabila Delphine. Femeia râdea bine dispusă, cu ochii pe geam, însă Nonie se îndoia că vreunul dintre cei doi o recunoscuse; Jacey oricum era concentrat la trafic, cu pălăria pe ochi.

De altfel, dacă s-ar fi întâmplat să observe făptura ei plâpândă, cum stătea acolo pe zid, bărbatul ar fi oprit. Iar Nonie

s-ar fi aflat în fața unei disproporții, așa dezordonată și desculță cum era, pe lângă feminina și cocheta Delphine.

În aceeași mașină, Jacey le conduse duminică la Tuckarimba. Apăruse la Pelican atât de silențios, încât dacă nu s-ar fi aflat la fereastră, Nonie nu și-ar fi dat seama. Așteptase acea clipă cu atâta intensitate, încât acum abia dacă se mai putea mișca de încordată ce era.

Încercă să se relaxeze, strânse o parte din lucrurile mărunte și o chemă pe Pru.

– Sunteți gata? veni el în prag, fără a comenta paloarea sau gesturile nesigure ale tinerei. Unde sunt bagajele?

– Acolo sunt două, și un cufăr pe terasă.

Cele două îl urmară în tăcere. Jacey aranjă valizele, mânuind cufărul cu o ușurință uimitoare. Nonie urcă reticentă în față, iar Pru veselă în spate. Ieșiră pe poarta principală, unde pelicanul ruginit își dansă ultimul balans scârțâit. Nonie privi atentă hidoșenia aceea de animal ce se bălăngănea într-un singur picior.

– Ți-e greu să pleci?

– Deloc. Doar îmi luam rămas-bun de la pasăre; îmi pare atât de singuratică. E un loc groaznic pentru oricine ar petrece aici o viață înteragă. De exemplu pentru această figură, ce nu are șanse de salvare.

– Spre deosebire de tine. Bă bucur că vezi partea bună a lucrurilor și că ai acceptat oferta, și o privi scurt, dar intens, drept în ochi.

– Nu știam că pelicanii sunt roz, comentă ea stupid și aproape insesizabil.

– Nu sunt, de regulă, cu excepția ciocului. Iar la acesta e greu de distins culoarea, pe sub stratul gros de puf. În timpurile străvechi, urmă el după o pauză, se zice că pelicanul se rănea singur cu ciocul, ca să-și hrănească puiul cu sânge.

– Oribil!

– Nu chiar. Pe-atunci, era considerat un simbol al pioșeniei și al sacrificiului. Pelicanul de-aici este la fel de inadaptat locului pe cât ai fost tu. Noroc că e doar un animal de fier. Vrei să conduci?

– Asta? îl privi ea neîncrezătoare; bordul era înțesat de butoane, lumini și comenzi, mai ceva ca un avion.

– N-are să-ți...fie rău?

– Nu, mulțumesc. Am luat o pastilă. N-am de gând să mă gălesc într-o poziție umilitoare, vă asigur.

– Și nici să profiți de ajutorul meu, presupun? Am înțeles mesajul. Totuși, departe de a mă ține la distanță față de tine, îmi faci un mare favor acceptând slujba aceasta. Să-ți aduci aminte de aceste cuvinte ori de câte ori ai dubii cu privire la pasul pe care-l faci.

Nonie îl urmări curioasă. Părea să vorbească foarte serios, fără intenții ironice sau aluzive. Ba chiar arăta solemn, mai ceva ca un sfinx!

– Fratele tău știe că venim?

Dintr-o dată, întreaga situație îi creaa o emoție profundă;

deveni conștientă de prezența fizică a acestui bărbat puternic și influent în stânga ei.

– Aproape am ajuns, o anunță el, interpretând greșit fiorul ce o trecu pe Nonie. N-ai de ce să-ți faci griji. Ray și Ilse abia așteaptă să te cunoască, iar Pru are să-i încânte la maximum pe amândoi. Asistenta a plecat acum câteva zile; Ilse a sosit imediat ca să preia ștafeta. A rugat-o pe Hattie să-ți pregătească o cameră; una mare, pe care s-o împărțiți amândouă.

– Dă spre malul apei?

– Știi? se miră el.

– Nu...nu chiar-ce prostie să facă tocmai o asemenea remarcă. M-am...uitat puțin în seara aia și mi s-a părut că văd o cameră cu fața spre direcția respectivă.

– Adică exact opusul direcției în care ne-am întâlnit noi? Da, ai dreptate.

– Foarte frumos din partea Ilsei că ne-a primit.

– Sunt destule încăperi; oricum, normal că așteaptă ceva în schimb...sprijinul, înțelegerea și răbdarea ta. În starea actuală, Ray e o persoană destul de dificilă; s-a împotrivit prezenței celeilalte încă din start. Dar sunt convins că ai să te descurci, deci nu mai fi agitată.

"Agitată" era exact starea ei la momentul respectiv. Din cauza amintirilor ce-i covârșeau acum memoria, a întâmplărilor trăite efectiv în acel loc și care o îndemneau să-l recâștige. Imaginea mamei în șort și pantofi subțiri, hrănind găinile; tatăl, Dermot, călărind prin păduricea apropiată, scrutând cu priviri

albastre orizontul, visând la cine știe ce succese pe care nu le-a realizat niciodată.

Înghiți în sec.

– Bine ai venit la Tuckarimba, îl auzi pe Jacey, oferindu-i brațul la coborârea din mașină.

"Bine ai venit acasă," îl corectă Nonie în sinea ei, pășind pe gazonul din fața casei.

Capitolul 4

Ilse Bjornig era mai în vârstă decât își închipuia fata; privirea ei senină și matură o impresionă, dar o și întristă în același timp. În spatele zâmbetului larg cu care-l întâmpină pe Jacey se ascundea o mare îndurerare, vizibilă mai ales după ce chipul își recăpăta starea de normalitate. Nonie remarcă fără să vrea emoția fugară ce-i brăzda chipul atunci când, pentru doar o secundă, femeia se uită în spate, la cel pe care-l lăsase în scaunul cu rotile, pe terasă.

Jacey își ridică în semn de salut pălăria cu boruri late și, spre uimirea lui Nonie, o sărută ușor pe Ilse pe ambii obraji. Nu-l crezuse capabil de un asemenea gest, fiindcă n-ar fi asociat un tip înalt, puternic, fără scrupule precum Jacey cu cel ce se purta atât de delicat cu viitoarea lui cumnată.

— Cum se simte, Ilse?

– Puțin abătut. Cred că invitații tăi au să-l înveselească.

– Și eu sper. Ea e domnișoara Wenona Gotthart, Ilse, Nonie, pentru prieteni; ochii îi luciră. Iar aceasta, și întinse mâna după fetiță, e sora ei.

Ilse dădu mâna cu Pru și se aplecă spre micuță.

– Mă bucur că ați venit. Să vă ducem lucrurile înăuntru, după care ne așezăm să ne cunoaștem mai bine. Dar mai întâi, să-l vedeți și pe Ray; el nu poate veni la voi; și din nou, aceleași priviri preocupate în direcția terasei.

– Condu-le tu, Ilse, eu iau bagajele.

Nonie o urmă pe femeie pe scări, apoi înăuntru. Întoarcerea acasă o emoționase într-atât încât nu mai găsea forța necesară să se opună deciziei lui Jacey. Își imaginase momentul total diferit. În locul clipelor de liniște preconizate alături de Pru, se lăsa acum condusă precum o străină-tocmai în casa în care se născuse! Preț de câteva clipe, trebui să-și ascundă trăirile intense pentru a-l saluta pe bolnavul apatic ce-și croia drum spre ea; trebuia să se concentreze exclusiv asupra situației cu care se confrunta.

– Bună ziua.

Raynor Lomax nu semăna deloc cu fratele său-blond, cu un nas mai pronunțat, dar cu gesturi ceva mai domoale. Mai greu de comparat și staturile, dar picioarele lungi ce-i atârnav inactive pe scaun ar fi dezvăluit un fizic la fel de impresionant dacă s-ar fi ridicat.

În schimb, bărbatul se mulțumi doar să întindă o palmă spre

părul răvășit al lui Pru, aruncând micuței un surâs fugar și foarte prietenos.

– Salut, micuțo. Scuze că nu mă ridic.

– Bună ziua.

– Haide aici să te văd mai bine; dacă tot o să fim colegi de joacă.

– Nu poți să te joci cu mine dacă stai acolo, îi aruncă Pru, inocentă.

– Pru!

Nonie se înroși toată; de parcă n-o instruisese înainte!

– Nu-i nimic, râse Raynor. Înțeleg copiii, la fel de bine cum ei mă înțeleg pe mine. În plus... și se uită la Ilse, prefer franchețea. O replică directă e mult mai apreciată astăzi decât orice evaziune.

Din fericire, Pru părea singura distanțată de tensiunea ce se crease între cei patru odată cu această remarcă.

– Ce e aici?

– E frâna.

– Și aia?

– E ca să dau roțile înainte și-napoi. Vezi?

– Pot să fac și eu?

– Încearcă. Sau, și mai bine, mă poți împinge de la spate, când eu dau drumul la frână.

– Așa?

– Da. Mă poți duce până pe terasă și înapoi, dacă vrei.

– Eu mă duc să văd de bagajele noastre, dacă nu vă supărați,

murmură Nonie, minunându-se de raporturile fulgerătoare ce se stabiliseră între sora ei și cel pe care Jacey îl descrisese ca un "om dificil".

Ilse, la rândul ei, părea mulțumită să lase lucrurile să evolueze de la sine.

– Și eu mă retrag puțin să văd ce face Hattie cu cina.

Încă șocată, Nonie ajunsese în hol. După luminozitatea terasei, îi trebuiră câteva secunde să se acomodeze cu opacitatea încăperii, pentru ca în sfârșit să regăsească zeci și zeci de amintiri. Aceeași banchetă de stejar aliniată de-a lungul peretelui, a cărei capac se ridica. Alături, mai multe crose de polo pe iarbă, probabil ale lui Raynor; oglinda, exact în același loc, la fel ca scaunul cu spetează înaltă din colț. Nonie își aminti că o întrebase pe mama ei de ce nu iau scaunul cu ei, fiind o piesă preferată a familiei. Mama evitase întrebarea, dar ridicase, în schimb oglinda, arătându-i fetei o pată în spate.

– Trebuie să lăsăm câte ceva și pentru cei ce vin.

Nonie se așeză tăcută pe scaun, după ce-și plimbă nostalgic degetele peste lemnul de stejar. După un timp, se ridică și merse la oglindă inspectându-și reflexia.

Curios să vadă dincolo de pata de lumină chipul palid, cu ochi mari al unei femei tinere, când întreaga ei copilărie își imaginase că dincolo există o bătrână plinuță și simpatcă.

Continuă să se autoanalizeze, dându-și părul după urechi. În mod clar, nu trecea printr-una din cele mai bune perioade ale sale. Minteă îi era doldora de o serie de amintiri care se

îngrămădeau într-o senzație de nostalgie, parțial plăcută. La urma urmei, la asta ar fi trebuit să se aștepte, la dezvoltarea unei personalități duale. Oare nu se pregătise anticipat și chiar temătoare pentru aceste clipe? Nu putea trece nepăsătoare pe lângă trecutul ei, mai ales când toată viața tânjise să-l recupereze.

Se îndepărtă de oglindă și o luă spre camera lor. Valizele erau lângă o fereastră, iar pe pat se aflau haina și bentița lui Pru.

După ce-și lăsă geanta jos, Nonie își trecu ochii primprejur. Noul aspect al camerei nu-i era deloc familiar, deși aducea vag cu vechiul spațiu, iar în curând află și de ce era o bucată de tapet exact deasupra, pe tavan, probabil locul de despărțire al camerelor. După cum o informase și Jacey, din îmbinarea a două dormitoare rezultase un fel de apartament spațios și plăcut, care se întindea pe toată latura de vest a casei. Încă se mai vedea urma celeilalte uși; ceva mai încolo, o altă ușă dădea pe terasă. De altfel, locul în care stătea acum fusese chiar fostul ei mic dormitor.

Se îndreptă spre fereastra care nu dădea spre malul apei. De aici priveliștea se deschidea de la șirul de case din apropiere până la malurile râului; în spatele leandrilor era garajul, iar ceva mai încolo, moara de vânt. Printre cele două forme, șerpuia cărarea pe care-l conduseseră pe tatăl ei în acea zi fatală. La momentul respectiv, fiind mică, Nonie nu știuse despre ce e vorba, dar auzise frânturi din conversație despre ea și îngrijorarea din glasul mamei, semn că ceva rău se petrecuse.

De la aceeași fereastră, urmărise întreaga procesiune. Nu-și mai văzuse tatăl niciodată , și la mult timp după aceea, mama le dăduse vestea teribilă cum că vor părăsi Tuckarimba. Momentul de mare intensitate îi stăruia pregnant în minte.

Acum, când îl revedea, cu implicațiile pe care bătrânul Bundy le sugerase, simțea o sfârșeală interioară. Pe frunte îi apăruă broboane de sudoare. Să fi deznădăjduit Dermot într-atât încât să nu mai vadă niciun rost pentru viitorul său? Oare ținuse vreodată cu adevărat la familia lui? Oare le iubise, chiar dacă nu găsisese în sine resursele necesare pentru a iubi și locul acesta?

Nonie își încheștă pumnii-nu va afla niciodată adevărul, și poate nici n-ar fi trebuit. Și totuși, recunoștea cu adâncă tristețe că răspunsul devenise mai important decât s-ar fi așteptat. Fiindcă se afla tocmai aici. În acea clipă, realizează cu luciditate că n-ar fi trebuit să se întoarcă. Niciodată.

Ar fi trăit mai desprte fericită dacă nu se întâlnea cu bătrânul lăptar; astfel, toate acele amintiri n-ar mai fi necăjit-o atât de intens și de acut cum se întâmpla acum, pentru că nu i-ar fi dat prin gând să mai vină, nu? Tipic pentru ea să se arunce cu capul înainte, să acționeze din impuls; de data asta, plătea prețul impulsivității ei.

Se amăgise crezând că aici va afla un rost vieții ei și-a lui Pru, și tuturor necesităților din viața lor. Niciodată nu se simțise mai distanțată de locurile natale ca acum, când în sfârșit le regăsise. Nu aflase aici decât și mai multe complicații, întrerupând pe

deasupra programul școlar al micuței. Iar viitorul nu se arăta cu nimic mai sigur ca dincolo.

Conștientiza din ce în ce mai mult eroarea comisă, refugiindu-se în sine și autocriticându-se mai mult ca niciodată.

– Ce s-a întâmplat?

Jacey apăruse în prag, ducând cufărul pe umeri.

– Spune-mi, și lăsa bagajul lângă ea.

– Sunt doar obosită, se strâmbă fata, retrăgându-se de la fereastră.

– Ba nu, e mai mult de-atât. Uită-te la mine, și-i ridică bărbia cu două degete. E mult mai mult. Ceva te macină; ce e?

– Nimic care să se vindece peste noapte. Mulțumesc că ați adus cufărul.

Preț de o clipă, Nonie crezu că el va insista, în schimb dădu nepăsător din umeri. Apoi, se duse la geam și se aplecă în afară, cercetând exact aceași priveliște pe care o analizase și ea mai devreme. Soarele părea a-l deranja; își mijeja ochii, fără însă a participa activ la priveliște, dimpotrivă, ajungând undeva dincolo de aceasta.

– Cred că ți-ai dat seama că spațiul arată mult mai prost decât te-ai fi așteptat la o primă vedere, zise el după o vreme, retrăgându-se. E nevoie de ceva bani ca să-i redai frumusețea de odinioară, dacă intenționezi să stai aici permanent. Asta te preocupă?

Nonie îl privi oarecum prostește, încercând să înregistreze vorbele lui.

– Eu am stat puțin, cât mi se decora propria casă... dar mi-am dat seama imediat de dezavantaje. Am adunat o groază de vechituri într-o cămaruță din spatele bucătăriei, ceea ce a mai descongestionat spațiul. Așa că acum arată ceva mai bine; o să le ardem înainte de a preda casa altcuiva. Dar mai există încă o problemă, mai delicată.

– Nu cred, domnule Lomax..

– Dacă e așa-și făcu o pauză inspectându-și botul cizmei-atunci sunt sigur că se poate aranja ceva, la momentul oportun...

– Nu cred, murmură ea emoționată, blestemându-și nervozitatea.

Ce prostie să-i mărturisească tocmai acum că de fapt nu mai vrea casa. Ar fi apărut ca o proastă în fața lui!

– Prețul pe care l-am dat a fost doar orientativ; încă nu m-am hotărât. Dar nu trebuie deocamdată să te preocupe asta. Nu te îneca precum țiganul la mal.

Sigur că da!

Exact asta i se întâmplase, din cauza nesăbuiței, a avântului cu care se aruncase în gura lupului.

– Nimic din toate acestea, insistă ea.

– Atunci?

Însuși tonul lui invita la un răspuns. Bărbatul se apropiase, iar glasul lui grav și intens, privirea aceea cenușie, dar blândă o tentau să i se confeseze. Pe de altă parte, poziția lui statuară, neclintită, profunzimea privirii o înfrâneau în același timp.

Brusc, simți nevoia imperioasă de a se agăța din nou de cămașa lui, să-și strige durerea în gura mare și să implore un sfat bărbătesc, dar sensibil. Îmbrățișarea lui ar fi liniștit-o atât de bine, așa cum se întâmplase și prima oară.

Oripilată de nebanuitele cărări pe care ajunsese cu propriile gânduri, Nonie reveni rapid cu picioarele pe pământ.

– Domnule Lomax, faptul că sunteți angajatorul meu nu vă dă dreptul de a mă descoase, presupun.

O replică mai mult decât grăitoare pentru tulburarea ei interioară. Dezvăluise astfel o parte din sufletul ei, căci încă se afla într-o stare alarmantă față de calea pe care o apucaseră gândurile ei!

– Îmi cer scuze dacă am fost prea directă, adăugă ezitând.

– Cred că exact asta ai intenționat, domnișoară Gotthart, rosti el rece, revenind astfel la postura impenetrabilă binecunoscută lui Nonie. De ce să-ți ceri scuze pentru ceea ce-ți dorești? Să știi că prefer franchețea ipocriziei sau falsei modestii. Să înțeleg că n-ai de gând să te răzgândești în privința angajamentului tău, chiar dacă perspectivele tale includ o eventuală achiziționare a locului?

– Nici nu m-am gândit la asta; și am de gând să-mi țin promisiunea, atâta timp cât este nevoie de mine.

– Și...?

– Și ce?

– Și după?

– După... și încremeni. Vom vedea. Nu mi-ai spus

adineauri să nu mă înec ca țiganul la mal?

– Exact, surâse el vag. În acest caz, am închis subiectul. Eu mă retrag să te las să despachetezi.

Nonie nu se clinti, nici chiar după ce sunetul sacadat al tocurilor de la cizmele lui se pierdu în depărtare. Rămase acolo, împietrită.

– Stai la masă, Jacey? o auzi pe Ilse de pe hol.

– Nu mulțumesc. Nu în seara asta.

– Credeam...

– A intervenit ceva...Scuze, draga mea. Transmite-i Hattiei scuzele de rigoare, dacă se supără.

– Când mai vii?

– Mâine, dacă pot.

Nonie strânse lucrurile lui Pru de pe pat; agăță haina de ușă, iar bereta o puse pe un raft. Se uită dezgustată la valize și decise să nu mai despacheteze. Cel puțin, nu încă. Poate că amalgamul de senzații ce o încercau avea să se clarifice de la sine, cu timpul, și atunci va ști ce să facă. Deocamdată, mai bine lăsa lucrurile neatins. Oricum, cufărul stătuse neatins zile în șir, ce mai contau alte câteva zile, săptămâni sau chiar luni?

Găsi cheia valizelor, le deschise și scoase cele câteva lucruri pentru a le găsi un loc. Deasupra avea niște haine mai groase, care ar fi trebuit puțin călcate. Două cămăși pentru Pru la școală și o pereche de pantofi de vară.

Începea să se însereze. Amurgul își coborâse voalul cenușiu pe deasupra dealurilor, acoperind și ultima pată roșiatică a

apusului. Apoi stelele pe cer, una după alta. Luceafărul-luminând singuratic în toată splendoarea lui solitară. Parcă țâșnind dinlăuntrul boltei, dintr-o dată apărură zeci de alte stele, pretutindeni. Toate constelațiile, pâlpâind molatec deasupra câmpiei australiene.

Nonie oftă. Măcar dacă pacea exterioară i-ar fi insuflat și ei aceși stare de liniște. Dar, dimpotrivă. Făcuse o mare greșală încercând să recâștige copilăria pierdută, venind aici. Din perspectiva adultului, acele amintiri nu mai aveau nicio utilitate, iar în poziția ei de femeie matură nu se mai putea încrede în niște iluzii utopice. Copiii simplificau totul și nu se confruntau cu problemele maturității. În schimb, ea și Jacey, de exemplu, nu reușeau să stea două minute de vorbă fără să ajungă la cuțite. De fiecare dată, cu toată bunăvoința ei de a-și păstra calmul în fața atitudinii lui arogante, nu se putea abține. Și, de fiecare dată, discuția se sfârșea prin încercarea ei de a-și recâștiga poziția ca individ independent.

Jacey o intimida. Cu toată aroganța și aerele lui de superioritate, trebuia să admită că tipul avea un oarecare farmec, căruia cu greu putea rezista! Însă trebuia să-i reziste! De fapt, a se împotrivi farmecului său masculin era o condiție de bază să rămână pe poziții, pentru a nu-i da ocazia s-o controleze. Nonie bănuia vag că pe ceilalți doi îi controla, poate chiar fără știința lor; iar Pru ar fi stat și în cap pentru el. Însă ea, Nonie, nu avea să-l accepte.

În ce privește situația lui Raynor, Nonie nu știa dacă

într-adevăr era un caz dificil, așa cum spusese Jacey, sau, din contră. Ea spera la ce e mai bine.

Când coborî pe terasă, îl găsi jucându-se cu Pru, râzând cu poftă de situația jocului.

– Nu mai am antrenament, zise el. Păcat că n-am anticipat mișcărilor.

– Ia loc, o invită Ilse. Ai grijă că masa se clatină; trebuie să chem pe cineva s-o strângă din balamale.

– Păcat că eu nu pot s-o fac, interveni Ray.

– Nu la asta mă refeream, se aprinse femeia. Nici măcar la Jacey nu mă gândeam. E de-ajuns să-l rog pe unul dintre oameni, sau chiar pe fierar.

– Vrei ceva de băut, Nonie? Sper că nu te superi că-ți zicem așa. Oricum, Pru așa te numește întotdeauna.

– Normal, chiar vă rog.

Ray își împinse scaunul până la un bar.

– Un suc de portocale, te rog. E proaspăt? Ce bine.

– Pru ne-a povestit foarte multe despre tine, și-i întinse paharul. Chiar ne-am mirat că ai vrut să cumperi locul. Din cine știe ce motive, Jacey a omis să ne spună asta.

Nonie își mușcă buza de ciudă că fetița se scăpase.

– Într-adevăr, am cercetat-o puțin, doar atât. Oricum, deocamdată nu e de vânzare, așa că mi-am scos acest gând din minte.

– Spre binele nostru, sperăm că nu va trebui să revii asupra lui. Nu că Jacey a făcut un gest imprudent. În oraș, copleșit de

prezența doctorilor și a asistentelor, simțeam că-mi ies din minți. Orez de vizită erau limitate, la fel și mesele; tot timpul auzeai sonerii; fără pic de intimitate, sau de liniște. Pot să-ți mărturisesc că am fost extraordinar de ușurat când m-au externat, iar ziua în care Jacey a concediat-o pe asistenta de aici trebuie marcată în calendar; chiar dacă în schimb, am acum parte de ședințele plictisitoare ale Ilsei.

— Doar de două ori pe zi, dragul meu, și progresezi. Și totuși, Nonie, ce te-a făcut să vii aici? Fiind tânără, ar trebui să te regăsești tocmai în inima orașului, nu pierdută în sălbăticia de la țară.

— Eu și cu Nonie iubim zona asta, interveni inocent Pru. Am stat și la oraș, dar n-a fost chiar așa de frumos. Cu tot felul de bătrâne și oameni care îți spun ce să faci și ce să nu faci, cât și cum. De aceea, o să ne placă aici; mie deja îmi place, ție nu, Nonie? Am făcut câteva ceretări, și este exact așa cum mi-ai povestit tu. Exact așa.

— Măcar o să aveți șansa să stați un timp pe-aici. Iar dacă Jacey se gândește să o scoată din nou pe piață, voi deja o să-i știți neajunsurile. Sunt puțini cumpărători care au șansa de a încerca produsul. O să-i puteți da peste nas în orice moment!

— Ray! Cum poți vorbi așa!

— Păi, acesta-i adevărul. Știi bine, Ilse, casa stă să cadă în orice clipă. În orice caz, lui Jacey i-ar prinde bine să-și găsească nașul, măcar o dată în viață.

Nonie nu se putu abține să nu surâdă, semn că începea să-l

placă pe Raynor Lomax. Se potriveau măcar asupra unui aspect esențial și anume poziția dominatoare a lui Jacey. Dar și pe Ilse o simpatizase încă din prima clipă-buna Ilse. Replicile ironice și tăioase îi erau desigur adresate și-și aungeau ținta, fără îndoială. Însă femeia le accepta, oricât de dureroase ar fi fost, cu mult calm și demnitate, reușind să-și mascheze extraordinar de bine propriile sentimente. De altfel, dacă Jacey n-ar fi pus-o în temă cu privire la relația lor de dinainte de accident, nici n-ai fi zis că cei doi au fost vreodată logodiți. Remarcile lui Ray erau calculate pentru a răni; ori, un iubit nu se comportă tocmai într-un asemenea hal. Ca și cum ar fi pedepsit-o.

Biata Ilse.

Și bietul Raynor. Poziția din scaun îi împiedica orice avânt, pe care altfel l-ar fi manifestat potrivit vârstei sale. Pentru un tânăr athletic și inteligent ca el, scaunul nu putea reprezenta altceva decât o închisoare. Probabil că propriile-i frustrări îl aduseseră în situația actuală.

Hattie strigă dinăuntru, și intrară cu toții pentru ceai. Sau pentru cină.

Nonie, înfometată, sorbi din ochi friptura ce se puse în fața lui Raynor, cu tot cu garnitura de legume și cu sosul opțional. Iar plăcinta de la desert încunună apoteotic ospățul. Însă ochind bine aspectul preparatelor culinare, crusta aurie, aproape perfectă a plăcintei și aranjamentul mesei însăși, Nonie începea să-și facă oarecare griji cu privire la rolul pe care trebuia să-l îndeplinească în locul Hattiei în weekenduri. Nu

doar că avea să se facă de râs, dar se punea pe sine într-o lumină proastă. În afară de faptul că era familiarizată cu interiorul casei, nu știa mai nimic despre cum avea să se descurce acolo; și-i va da o sarcină în plus femeii.

Ceva mai târziu, Nonie se scuză, pe ea și pe Pru.

– Sigur că da poate că vrei să-ți despachetezi ca lumea și să vă odihniți, observă Ilse. Jacey mi-a spus că sigur n-ai avut parte de prea multă liniște acolo unde ai stat în oraș; am uitat cum îi zicea. Apropo, dacă vrei să faci o baie, am aprins boilerul. E cam vechi, dar dă rezultate; cred că te descurci.

– Mulțumim. Noapte bună Ilse și ție... Raynor.

Cele două se îndreptară spre camera lor.

Oricât de antică ar fi fost baia, Nonie o revăzu drept un spațiu reconfortant prin familiaritatea lui; era, de fapt, o încăpere separată, pardosită cu dale, iar la un capăt avea dispozitivele pentru spălat haine. Mai puțin deconcertantă ca celelalte spații, această încăpere reuși s-o liniștească pe Nonie. Nu trebuia să se abandoneze amintirilor și nici să se lase furată de grijile cotidiene pentru a cădea și mai mult în deziluzie. Îi ajungea să conștientizeze că prezența lor acolo era o greșală.

Din păcate, orice gând al ei ducea la un singur punct comun-Pru. Se pare că fetița, sub impulsul naivității infantile, deja îndrăgise Tuckarimba ca pe propria casă. Exact cum se întâmplase cu sora ei mai mare, Pru întrevedea farmecul pur și frumusețea vieții în acele locuri. La cei opt ani ai ei, n-avea cum să-i vadă neajunsurile, și nici complicațiile pe care un trai

alături de Jacey Lomax le presupunea! Nonie stătea chiar în calea vijeliei!

După ce o aranjă pe fată în pat, Nonie ieși pe terasă. De acolo, putea vedea lumini la noile construcții ale domeniului Tuckarimba, undeva la același nivel cu vechea casă, pe coama unui deal, de unde se putea vedea drept în vale. În lumina palidă, abia licărind, Nonie observă figuri umane plimbându-se. La puțin timp, se mai aprinse încă o lumină și se auzi scrâșnetul unui motor, tulburând întreaga vale cu ecoul lui prelung.

Apoi, lumina farurilor împânzi întreaga zonă; Nonie se dădu automat înapoi, blestemându-și bătăile necontrolate ale inimii. De ce se temea, dacă el n-o putea vedea în poziția aceea, ca o fantomă în pijama plutind îndărătul draperiilor fine?

Și oricum, n-avea de gând să treacă pe-acolo, căci mașina o luă de-a curmezișul casei vechi, spre dealul în formă de balenă, și de-acolo, spre oraș. Se vede treaba că Jacey Lomax avea planuri, iar Nonie era convinsă că indiferent ce "intervenise", fusese doar o motivație stupidă, pe care acum Jacey o materializa.

Multă vreme după aceea, Nonie rămase trează, nereușind să adoarmă. Într-un final se ridică din pat, îmbracă halatul fără a-l mai înfășura în jurul trupului, și ieși din nou pe terasă.

Dac-ar fi putut găsi o cale de scăpare din acea situație! Deocamdată, bineînțeles că trebuia să rămână acolo din cauza angajamentului pe care și-l luase. Mai degrabă o îngrijora ce avea să urmeze după. Să continue cu planurile ei nesăbuite sau

să le abandoneze și să se întoarcă la Sydney?

Era clar că aici trebuia făcute reparații capitale cât mai urgente, adică imediat după ce ar cumpăra casa. Normal că Jacey nu intenționa să arunce bani pe restaurarea unei case prăpădite. Doar era un om de afaceri, nu un sentimental. Așadar, repartiile cădeau exclusiv în sarcina lui Nonie, ori ea n-avea de unde să scoată atâția bani; nici măcar cât să-și pună la punct grădinița, darămite să cumpere o mașină. Și fără un automobil, practic n-avea cum să se descurce. Chiar dacă într-un final putea trece peste senzația de descurajare pe care o experimentase în ultimele ore, existau slabe șanse să se pună pe picioare curând.

Doar dacă nu intervenea Jacey cu vreun "ajutor", exclus din capul locului. Nonie n-ar fi suportat să se îndatoreze unui asemenea om, chiar dacă era spre beneficiul ei; ar fi avut nevoie însă de o sumă foarte mare.

Altfel ar fi stat lucrurile dacă n-ar fi fost vorba și de viața lui Pru. Fetei îi plăcea acolo; adora locul de-a dreptul și-și dorea să rămână. Din punctul ei de vedere, aici se încheiau veșnicele mutări și schimbări din viața de până atunci. Cum să se întoarcă tocmai acum și cum și-ar fi justificat reacția în fața surorii ei? Ar fi apărut drept o nebună, irațională; dar Nonie chiar începea să-și pună semne de întrebare în această privință.

– Nici tu nu poți dormi? îl auzi pe Ray din cealaltă parte a terasei.

Mirată, Nonie observă că și el e în pijama; tocmai dăduse

colțul. Fuma.

– Poate din cauză că ai schimbat mediul, și se apropie ezitând.

– Da, poate. Dar dumneavoastră domnule...?

– Raynor. De ce te temi? Sora ta deja îmi zice pe nume.

– Ai...dureri?

– Puțin, tresări el. Ilse zice că e un semn de însănătoșire. Mult timp n-am simțit nimic, deci poate că are oarecare dreptate.

– Sunt sigură de asta. Ilse mi se pare o persoană foarte...de treabă.

– Da? o fixă el. Cred că e o judecată cam pripită. Sau ți-a expus Jacey virtuțile ei dinainte?

– De ce spui asta? și se așeză într-unul din scaunele de răchită, înfășurându-se mai bine în halat. Pot să apreciez și singură caracterul oamenilor.

– Mda...Atunci, ce zici despre mine? Să auzim ce e mai rău.

– Despre tine? Dar...abia te-am cunoscut.

– Mă cunoști la fel de puțin precum o știi și pe Ilse. Haide, domnișoara Ghicitoare. Sigur ți-ai format deja o părere.

Nonie nu îndrăznește să mai scoată vreun cuvânt, și regreta că intrase în astfel de subiecte cu Raynor.

– Ai zice, de exemplu, că sunt un tip cu capul pe umeri? și colțurile gurii i se ridică ca-ntr-un surâs ironic.

– Cu excepția cazurilor în care faci presiuni asupra celor dezavantajați despre care știi că nu-ți pot răspunde.

- Te referi la tine.
- Da. Știi foarte bine că sunt anagajata fratelui tău și că n-am de gând să mă implic din prima seară în analiza caracterului familiei.
- Ai nevoie de mai mult timp, vrei să spui?
- Vreau să spun că n-am s-o fac nici acum și nici altă dată. N-ar fi...adecvat.
- Adică lui Jacey nu i-ar conveni, nu? Și uite-așa îmi strică el planurile întotdeauna.
- Dimpotrivă, Raynor, cred că ar trebui să-i fii recunoscător.
- Serios?
- Mă rog...presupun că s-a implicat într-o groază de necazuri ca să vă aducă pe tine și pe Ilse aici. Și, cu aceleași bune intenții ne-a chemat și pe noi.
- Probabil, și glasul lui redeveni blând. Nu mă împiedic nici de tine și nici de sora ta. Chiar mi-a părut bine când mi-a spus că o să veniți, și deja ți-am zis asta. Eu și cu Ilse ne agasam unul pe celălalt, iar voi aveți darul de a fi atât o companie plăcută, cât și un mijloc de destindere a atmosferei. Dar te rog, nu-mi vorbi despre actele de caritate pe care le face Jacey, căci ai să cazi într-o mare capcană. Fratele meu nu ia nicio decizie fără un scop anume, bine definit pentru propria persoană, asta ți-o garantez.
- Nonie privi în jos, spre degetele de la picioare. Nu dorea să participe la niciun subiect ce-l avea în centru pe Jacey Lomax, chiar dacă și ea confirma cele spuse mai devreme, pe jumătate.

- Ești foarte precaută, văd, zâmbi Raynor. Ai o surioară încântătoare. O să ne împrietenim repede, sunt sigur.
- Sper. Pru deja iubește locurile acestea.
- N-are simțul de a discerne.
- Uneori nici eu nu-l am...Câteodată sunt prea impulsivă de dragul nostru, al meu și-al ei. Din păcate.
- Cum a fost să accepți să stai la Pelican? Jacey a spus că mai bine oriunde decât acolo.
- Aș zice că el însuși ne-a adus în acea situație...
- Cine știe ce gândește Jacey? ridică el din umeri. Chiar dacă-l întrebi, tot nu-ți dezvăluie; nu-și motivează acțiunile nimănui, e ca un fel propriu de viață.
- Poate chiar acest principiu l-a adus în situația actuală, răspunse ea. Poate că nu se deranjează să mai explice, pentru că mulți nu l-ar înțelege, nu crezi?
- Crezi că l-am pus într-o lumină slabă mai devreme, zise el după o pauză.
- Mi s-a părut că ai vorbit foarte serios.
- Și crezi că sunt cam aspru, nu? Aspru și nedrept?
- Cred că este cea mai ciudată conversație pe care s-o porți în miez de noapte cu cineva pe care abia-l cunoști. Nu văd unde ne duce. Nu contează câtuși de puțin ce gândesc eu, căci dacă ești nedrept cu cineva, îți dai tu însuți seama, nu? Cât despre partea cu nedreptatea, e posibil să ai frustrările tale, din cauză că nu te poți deplasa așa cum ai fost obișnuit.
- Oare? și-i studie intens chipul. Ai o figură extrem de

intuitivă și de sensibilă; ai capacitatea de a citi în sufletul oamenilor și de a-i compătimi în felul tău, și o atinse ușor pe obraz. Și cred că o să ne fii de mare folos, Nonie, nu-i așa?

Tonul lipsit acum de inflexiunile parodice de mai înainte ascundea o blândețe nețărnută, ce o atinse pe Nonie în adâncul ființei ei. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, Raynor vorbea cu adevărat sincer, despre ea.

O cuprinse o milă nesfârșită pentru acest bărbat puternic, în floarea vârstei, ținut în acel scaun. Milă pentru Ilse pe care el o rănea cu replicile lui dure; pentru femeia a cărei iubire răbdătoare depășea obstacolul tratamentului impus de comportamentul lui.

În acea clipă, Nonie simți un elan nestăpânit de a-i ajuta în orice mod, deși nu știa ce diferență ar mai fi adus prezența ei acolo. Poate doar a lui Pru, fiindcă, după cum îi spusese Jacey, bărbatul iubea copiii, ceea ce se vedea cu ochiul liber.

— Sper, Raynor; sper să fiu de folos tuturor, și se ridică imediat. Scuză-mă, dar am să mă duc la culcare totuși.

— Somn ușor. Mă duc și eu. Noapte bună.

Nonie îl urmări dispărând după colțul casei, după care intra la ea în cameră.

Capitolul 5

Nici așa Nonie nu reuși să adoarmă prea curând, pentru ca a doua zi să se trezească în plină amiază. Soarele era de mult sus pe cer. Când se uită la ceas, descoperi îngrozită că era trecut de unsprezece. Și nimeni nu venise s-o trezească sau să se intereseze de starea ei!

Făcu un duș rapid în apa gălbuie strânsă de la râul ce trecea prin spatele casei; apă rece ca gheața din moment ce nu se aprinsese boilerul. Ceva mai la o parte se vedeau urme din cenușa de altădată.

Nonie se îmbracă în grabă, curăță căminul de cenușă și fugi la bucatărie să caute niște hârtie și chibrituri, să aprindă din nou focul. O găsi acolo pe Hattie, trebăluind ca o sfârlează, extrem de eficientă în tot ce întreprindea. Îi arătă lui Nonie locul ustensilelor, după care ieși cu un coș de prosoape de

bucătărie și o cârpă uscată.

Pe-afară nu se vedea nimeni altcineva. Abia când ajunsese în holul principal își dădu seama de ce. Pe terasă, în plină desfășurare, era un fel de ceai matinal. Ilse se îngrijea de o măsuță pe roți plină cu fursecuri și ceșcuțe, și un ceainic mare de porțelan. Scaunul lui Ray era plasat strategic lângă măsuță, iar alături stătea tolănit într-un scaun de răchită Jacey Lomax. De cealaltă parte, Delphine Simpson. Roșcatul-aprins al părului ei era deosebit de bine pus în valoare de albul costumului de tenis pe care-l purta. Poziția picioarelor petrecute unul peste celălalt, încălțate cu pantofi ușori de pâslă, accentuau formele fine ale trupului ei delicat. Într-o mână legăna o pereche de ochelari de soare, iar cu cealaltă se întinse după un biscuit. Tocmai când se pregătea să muște, ochii ei verzi de pisică o zăriră pe Nonie în prag.

– Uitați cine a venit. Protejata ta în carne și oase.

Toată lumea se întoarse în direcția respectivă.

– A, Nonie, zise blânda Ilse, alătură-te nouă.

– Domnișoară Gotthart, o salută Jacey, ridicându-se leneș.

– Vă rog, nu vă deranjați. . .

Însă era prea târziu; Jacey își trăgea picioarele de sub un alt scaun, pregătindu-se să i-l ofere.

– Mă tem că vă deranjez.

– Pe mine una, chiar deloc. Îmi rezerv toată energia pentru partida de tenis de mai târziu, zise roșcata mâncând biscuitul și cerând încă o cană de ceai. Încă puțin, dacă mai este, Ilse. Am

gâtul atât de uscat, cred că din cauza aerului plin de fum de la club, de azi-noapte.

– Atunci, de ce te mai duci? interveni ironic Raynor.

– Pentru că am fost invitată, dragul meu. Într-un mod imposibil de refuzat, de către un tip al cărui farmec personal nu te lasă niciodată rece.

– Adică Jacey, presupun.

– Cine altcineva? zise femeia, cu o voce mieroasă. Foarte posibil ca acum, că l-ai recunoscut în descriere, să se simtă flatat. De ce să nu-l răpesc și eu din când în când, Raynor? Ai ceva împotriva? Altminteri, aş zice că nu ți-a dispăcut manevra.

– Ce vrei să insinuezi?

– Păi... M-am gândit că așa ar fi. Dacă atenția lui e focalizată asupra mea, nu poate fi aici tot timpul, nu? Am zis să-i mai diversific timpul liber lui Jacey, dacă mă înțelegi.

– Ajunge, Delphine, sări celălalt, autoritar. Doar fiindcă am acceptat să te duc la prostia asta de întrunire cu jucători de tenis nu-ți dă dreptul să-ncepi a vorbi în șarade, mai ales acum. Bea-ți ceaiul; plecăm.

– Dar Raynor a prins sensul, nu-i așa, Ray? și-l privi pe fratele lui pe sub genele lungi. Și nu pricep de ce nu vrei și tu să stai să joci. Și pe tine te-a invitat; nu e corect să mă lași doar pe mine, ca pe un bagaj nedorit.

Utimele cuvinte le rostise pe un ton mai moale, ceea ce nu-l impresiionă deloc pe Jacey. Ba chiar ai fi zis că bolborosește ceva pe sub mustață.

– Un bagaj ești, roști apăsător în cele din urmă. Partea cu "nedorită" ai aruncat-o așa, ca o provocare, dar refuz să mă las prins, și se ridică, punându-și pălăria pe cap. Haide, mergem.

– De ce nu rămâi toată ziua, Jacey? și puse cana jos. Ți-ar prinde bine să te relaxezi puțin. Nu poți sta tot timpul încordat, scumpul meu. Presupun că după, te duci la cine știe ce întrunire plictisitoare de-a ta.

– Corect, și buzele lui se crispară. Și pun pariu pe orice că sunt mai câștigat în loc să arunc mingi prietenelor tale peste fileu.

– Dragul meu! Acum te înjosești, ceea ce nu-ți stă în fire, zise Delphine și-și puse ochelarii pe nas, îndreptându-se către ieșire. Dar vii după mine, da?

– Doar așa am stabilit! ridică el tonul, iar Nonie observă cu stupeoare că o fixa pe ea. Ai dormit bine, domnișoară Gotthart? Pari obosită.

Raynor se trase mai aproape cu scaunul.

– Chiar, ai dormit bine, Nonie...după scurta noastră întrevvedere de azi-noapte?

Fata prinse culoare în obraji, conștientă de asprimea privirii celui alt; îi venea să-l blesteme pe Ray pentru replica inutilă.

– Destul de bine, mulțumesc, răspunse ea, răgușită de emoție.

Toți ochii păreau ațintiți doar asupra ei, ca și cum somnul ei devenise subiect de interes general.

– O întâlnire în miez de noapte?

Glasul lui Jacey invita la explicații, adică exact la ce se așteptase. Iar Raynor tocmai pe acest lucru mizase mai devreme, iar situația îi dădea o anume satisfacție.

– Da; sau poate mai târziu de miezul nopții, nu mai știu. Cam pe la ce oră zici că a fost, Nonie? Unu? Mai mult? Mi-aduc aminte că am auzit ceasul bătând două, tu nu? și se opri pentru a studia expresia de pe chipul fratelui. Haide, Jacey, nu face acum pe durul. Am fost foarte cuminte, te asigur. Am ajuns doar să ne cunoaștem mai bine, și având în vedere condiția mea, totul a decurs normal, așa că nu e nevoie să faci fața aia. Știi bine că deocamdată nu pot ridica pretenții la nimic indecent, chiar dacă aș vrea. Oricum, și rânji sălbatic, devenind dintr-o dată asemenea unui copil rău, în pijama și desculță, părea o copilă de zece ani. Cum aș putea seduce o asemenea fată?

– Ce descriere pitorească, Ray! zise Delphine. Și ce repede s-a acomodat invitata ta, Jacey, nu crezi?

– Așa îmi pare.

Chipul bronzat al lui Jacey nu trăda nimic din profunzimea trăirilor sale adevărate. Salută din cap și deschise larg ușa pentru prietena lui, urmând-o fără a se uita înapoi. La câteva secunde, se auzi motorul turat la maximum și mașina o luă din loc, lăsând un nor mare de fum în urmă.

– N-a fost frumos din partea ta Ray, observă Ilse, care începuse să strângă. Dar nici Delphine nu s-a lăsat mai prejos.

– Sper că nu s-a înțeles că...doar nu...?

– Nu s-a înțeles nimic, Nonie, o liniști Ilse. Nu te lăsa

influențată de comportamentul ștregăresc al lui Ray. E foarte ofuscat și câteodată se amuză pe seama lor; trebuie să recunosc că și Delphine îl împunge întotdeauna. Ai să te obișnuiești curând, așa cum am făcut și noi.

– Nu ți-a cerut nimeni să mă acoperi, Ilse, dacă asta faci. De ce nu pleci, dacă sunt chiar așa de dificil precum zici? Aș fi mai bine fără ajutorul tău.

– Nu, dragul meu, nu spune asta, se îmbună femeia. Firește că progresezi și așa. După fiecare ședință, notez schimbările tale, din punct de vedere profesional, bineînțeles. Vorbesc foarte serios; tot ce trebuie să faci, este să crezi în tine și să ai ambiție.

Ilse îl prinse de umeri și-l sărută ușor pe frunte.

– Știi bine că nu-i chiar așa de simplu, mormăi el încrunțat, dar mai îmblânzit, totuși. Nu înțelegi nimic din viață tocmai fiindcă ai ajuns să crezi în ea. Dintre toate persoanele, Ilse, ar trebui să fii cea mai conștientă de acest lucru; uneori filozofii naivi ca tine mă lasă fără cuvinte..

– Trebuie să-ți păstrezi credința; e un lucru dovedit în medicină, Ray. Puterea interioară este cea mai importantă.

– Și crezi că mie-mi lipsește? Ce naiba știi despre ce-mi doresc eu? Chiar crezi că-mi place mie, cel care mă vezi că stau în scaun, să depind de tine, de Jacey, să vă privesc că faceți tot ce eu nu pot? Nu pot nici măcar să mă plimb, cel mai simplu lucru pe lumea asta.

– Dar ai să poți într-o zi, Ray, să vezi numai. Și chiar.... se

uită repede la ceas, ar cam fi timpul pentru încă o ședință. Uite ce repede a trecut dimineata!

– Mă ocup eu de toate astea, se oferi Nonie. Eu am pierdut întreaga dimineată; măcar acum mă pot face și eu utilă cu ce a rămas, nu?

– Îți mulțumesc foarte mult. După ce termini, s-o cauți pe Pru. A plecat să exploreze livada, cred.

– Am multe altele de făcut. Nu sunt în vacanță, Ilse, deși poate că asta a fost impresia domnului Lomax când am apărut așa de târziu. Am...aseară am fost deosebit de obosită. Puțin și confuză, temătoare.

– Nu e nevoie să-mi explici. Normal că te simți aiurea în prima noapte, dar ai să te obișnuiești și cu noi, și cu locurile. Livada e în partea aceea, și-i arată undeva în stânga.

– Bine, mulțumesc, Ilse.

– Te rog. Jacey a aranjat toate astea, dar o să fiu încântată să te am prin preajmă. Pru și Ray deja s-au împrietenit. Azi-dimineată, copila s-a arătat foarte interesată și încântată de tot ce vede; ca toți copiii, de altfel.

Zicând acestea, femeia intră după Raynor, iar Nonie rămase să strângă vasele ceaiului matinal. În bucătărie o găsi pe Hattie, care o cooptă la treburile de acolo.

– Ești de mult aici, la Tucka?

– Nu de-o veșnicie, dacă la asta te referi. Am venit la cererea lui Jacey. Locuiam la o fermă mai spre nord. Tatăl meu și al lui erau buni prieteni.

- Da? Și ai venit după accidentul domnului... lui Raynor?
- Ah, nu, cu mult înainte. La început, aici locuia Jacey și am venit să-l slujesc. E greu să-l refuzi, atunci când îți cere ceva. Mi se pare hazli să nu-i spui pe numele mic, așa cum fac toți.
- Încă nu ne tutuim, explică Nonie timid. Și zici că Jacey chiar a trăit aici?
- O vreme, da...
- Nu i-a mai plăcut?
- Am impresia că ideea mutatului n-a fost a lui, ci a Delphinei, care a prins gust pentru planurile de casă nouă. Așa că ce vezi acolo pe deal e poate în mare parte creația ei. Cine știe? Cert e că niciodată nu i-a plăcut aici. Presupun că nu era destul de încăpătoare pentru preferințele ei.
- Nici pentru ale lui, murmură fata, amintindu-și privirile lui contemplative dinaintea plecării din ziua precedentă.
- Faptul că toată lumea simțea repulsie față de starea actuală a casei nu putea decât s-o întristeze pe Nonie. În mod ciudat, era ca un fel de frustrare personală, căci nimeni nu știa ce o leagă pe ea de acele locuri; și mai ales că ea însăși realizase ce greșală făcuse venind. Nesiguranța și tulburările pe care le încerca acum, precum și comportamentul dezastruos al lui Pru din ultima vreme nu puteau decât să-i aducă și mai multă amărăciune. Iar propria ei lipsă de încredere îi îngreuna și mai mult situația, mai ales că n-avea cui să se confeseze. Decizia fusese luată, fie că-i convenea sau ba.
- Sunt logodiți cumva? reveni fata în prezent. Dacă tot se

implică așa de mult.

– Dacă...ai zis bine. Nu e nimic oficial. Deși sunt sigură că Delphinei nu i-ar dispăcea. Se străduiește în această privință, prin toate mijloacele de care dispune.

– Nu-ți place de ea? Întrebă Nonie, căci întrezărise în ochii femeii o sclipire jucăușă, iar tonul folosit nu era tocmai unul blând.

– Nu e de competența mea să-mi placă sau nu prietenii lui Jacey, se înfoie Hattie. Deși mă surprinde că unul ca el, care a cunoscut mai multe femei decât oricine altcineva, se lasă impresionat de glumele ieftine ale uneia ca Delphine. Asta în caz că se lasă. După cum spuneam, nu știi niciodată ce gândește; întotdeauna i-a plăcut să țină omul pe jar. E un tip foarte profund și închis în sine, nu ca ea. De fapt, e greu să o descrii, cred că ți-ai dat deja seama.

– E foarte...atrăgătoare, remarcă Nonie cu o oarecare reținere, căci nu-i plăcea deloc femeia.

Nu agreea nici tonul sarcastic, nici aluziile pe care le făcuse cu privire la Jacey sau la Raynor. Mai ales, gestul îngrozitor de a-i îndepărta lui Jacey o scamă de pe față când să intre în mașină.

– N-ai mai zice la fel dac-ai știi unde a trimis-o pe sora ta chiar înainte să apară.

– Poftim? Sper că Pru nu s-a fofilat pe-acolo. Oare unde-o fi acum?

– Jacey a dus-o să-i arate pisoii de lângă șopron. S-a

mulțumit să rămână acolo să se joace cu ei, ca orice copil, de altfel.

Gestul lui Jacey o impresionă nespus de mult pe Nonie. Foarte sensibil din partea lui să intervină; ca întotdeauna, din nou salvase pe cineva, nu? Îi plăcea să-și formeze aliați, ca să aibă pe cine salva din când în când. Astfel, reușea întotdeauna să mențină controlul. Iar când Jacey Lomax prelua frâiele situației, nimeni nu crâcnea, toată lumea dansa după cum dorea el. Nonie însă avea de gând să acționeze după propriile impulsuri. Independența mentală era un atu, chiar dacă uneori interveneau decizii prostestii, ca ultima pe care o luase.

Însă i-ar fi fost mai ușor să nu-l lase să intervină, oricât de...tentant i s-ar fi părut. Fără Pru, care să fie atât de entuziasmată, totul ar fi decurs mult mai simplu. Însă numai s-o privești pe micuță mângâind animăluțele în același loc în care o lăsase Jacey și puteai spune că niciodată nu trăise clipe mai fericite. Pe cât de încântată era de pisoi, pe-atât de mult chef de vorbă avea Pru, care-i dezvălui lui Nonie cum botezase fiecare animal.

— Jacey știe că voiai să le dai nume?

— Da, dar a plecat înainte să le găsesc. Cred că trebuia să se întoarcă la Delphine, aceea. O urăsc pe femeia aia, Nonie!

— Ce cuvânt urât! Încercă Nonie să-i reproșeze surorii ei, deși ei însăși i se părea mult prea blând.

— Și totuși, o urăsc. Întotdeauna e împopoțonată și...-pretențioasă. M-a întrebat ce caut aici și de ce nu sunt la școală,

că prea mă amenstec printre adulți. După care mi-a zis să plec de acolo, pe un ton foarte înțepat. Așa că... am fugit. N-am știut încotro, așa că am ajuns în livadă, și atunci a apărut Jacey, care mi-a zis că vrea să-mi arate ceva. Nu-i așa că a fost drăguț? Îl iubesc pe Jacey, tu nu?

Nonie înghiți în sec. Nu putea să privească lucrurile cu atâta ușurință ca Pru, iar atitudinea ei n-o ajuta deloc.

– Jacey mi-a spus că pe noua mea învățătoare o cheamă domna Mooney, și că are copii în aceeași clasă cu noi. Cred că e foarte ciudat ca mama ta să-ți fie și învățătoare, nu? Dar, așa cum i-am spus și lui Jacey, eu nici măcar nu știu cum e să ai o mamă, una normală, nu o învățătoare!

– Și ce altceva i-ai mai spus lui Jacey? se interesă Nonie precaută, căci pătrundea pe un teren minat.

Într-un fel sau altul, considera că el n-are s-o critice pentru micile scăpări în educația lui Pru, indiferent cât de incompetentă o credea. Măcar că era vorba doar de sora ei.

Însă, spre dezamăgirea ei, micuța nu o luminează prea mult, spunându-i că discutaseră tot felul de lucruri.

– Da?

Nonie nici nu știa dacă ar trebui să se simtă nesigură pe poziția ei din moment ce Pru își permitea atât de multe confidențe cu Jacey Lomax. Cu siguranță că-i împărtășea doar amănunte minore sau inocente, nimic mai mult.

În săptămânile ce urmară, se convinge de acest lucru. Își dedicase mai mult timp pentru a-i urmări atent pe cei doi. Jacey

îi oferi lui Pru lecții de călărie. Fata îl asculta răbdătoare și atentă, uneori mai primea câte un mic reproș. Din acest punct de vedere, Nonie se înșelase – Jacey nu s-ar fi folosit niciodată de o copilă pentru a-și atinge scopurile sau pentru a afla anumite amănunte, cu toate că Pru reprezenta o pradă foarte ușoară.

De altfel, se vedea cu ochiul liber că Jacey, oricât de volubil era în prezența micuței, cu Nonie redevenea sobru. Se raporta la responsabilitățile fiecăreia. Dacă cea mică încă nu atinsese vârsta cuvenită, cea mare purta povara destinelor amândurora. Iar Jacey nu agreea întocmai modul ei de a se ocupa de viața lor. Pe lângă faptul că se purta foarte galant și pedant cu Nonie, față de Pru afișa o mai mare familiaritate, eliberându-se de orice constrângere de ordin moral sau etic. Ochii lui căpătau în prezența lui Pru o sclipire jucăușă, aceiași ochi care lui Nonie îi păreau terni și complet inerti, cu mici tresăriri, care o făceau să se intimideze nejustificat, la răstimpuri.

Timp de două săptămâni, Jacey o conduse pe Pru la școală în șa. De fiecare dată măsura distanța, și o lua pe lângă casa lui. În primele zile merse până în tufișurile unde lăsase calul la prima lor întâlnire. De acolo, urmărea mișcările fetei pe poneiul ei, după care se întorceau de-a lungul râului împreună.

În a doua săptămână, bărbatul insistă ca Pru să se descurce singură; el avea să i se alăture undeva mai jos de râu. Pentru ca în zilele ce-au urmat s-o lase de una singură.

– Riscul e foarte mic, o asigură el pe Nonie. Altfel n-aș fi lăsat-o, dar în sălbăticia asta, copiii trebuie să învețe să se descurce.

– Nu doar copiii, se auzi vocea pițigăiată a Delphinei din prag. I-am adus Ilsei niște material pentru lucrarea ei.

– E în bucătărie, cu Hattie.

– Da? Oricum nu mă grăbesc, și luă un măr dintr-un bol, așezându-se într-un fotoliu. Despre ce discutați? E cineva care nu se descurcă singur? și o privi pe Nonie.

– Nu, Delphine, vorbi el aspru, toată lumea e bine. Dar e prima zi când Pru e pe cont propriu și voiam s-o asigur pe sora ei că e totul în regulă. Am aranjat cu învățătoarea că dacă nu ajunge până la nouă zilnic, să ne sune.

– Mi se pare un angajament foarte solid. Ba chiar aș zice că ți-ai dedicat destul de mult timp pentru copila asta.

– Nu ți-a cerut nimeni părerea, murmură el printre dinți.

– Așa e, zâmbi cealaltă cât se poate de ademenitor, și nici nu vreau să mă amestec. De altfel, ce i s-ar putea întâmpla copilei, de aici până acolo?

– Mă gândeam să nu se smucească poneiul...Și mai e și râul..

– Râul? sări Delphine. Pentru Dumnezeu, e doar un firicel de apă. Nu poate să înoate? Sau chiar dacă nu știi, abia dacă ai unde să îneci o pisică în apa aia...De ce naiba te uiți la mine așa?

Nonie stătea cu degetele înfipite în marginea mesei, albă ca

varul, amortită din toată ființa. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare; simțea că dacă s-ar fi desprins de masă, ar cădea pe spate. Dar trebuia, totuși, să găsească o cale de ieșire; simțea nevoia de aer. Își descleștă ușor degetele.

— Scuză-mă, Delphine, bolborosi cu un glas străin de ea însăși. Știu că ai vrut doar să fii drăguță... Trebuie să ies...

Nu mai conștientiză ce se întâmplase după, cum ajunsese la râu și de ce tocmai acolo. Își aminti doar că se târa, aproape cu un efort incredibil, ca și cum picioarele îi erau înglodite, însă se deplasau fără o direcție bine definită.

Copacii împiedicau lumina soarelui să pătrundă în desiș; pe alocuri se formau pete de lumină. Nonie merse până ce căzu jos, pe iarbă, în coama dealului. Se afla lângă un lac, presărat cu lotuși nedeschiși, ce ascundeau între petalele lor un mister oarecare.

Un sunet în apropiere o făcu să tresară. Îl zări pe Jacey pe malul apei, fără pălărie, ceea ce însemna că plecase de acasă în mare grabă. Era nedespărțit de pălăria lui, care practic reprezenta o parte din el. Veni agale spre locul unde se afla ea. Se așează, iar Nonie se strădui printr-un efort supraomenesc să revină cu picioarele pe pământ. Altfel n-ar fi putut să-i țină piept, nu? Oare ce făcuse de fugise în așa mare grabă?

Nonie se ghemui cu genunchii la piept. Un timp, el nu scoase niciun cuvânt, mulțumindu-se să arunce cu pietricele în apă.

— Îmi pare că te supără ceva, Nonie, rosti el într-un final.

Tonul familiar și faptul că-i spunea pentru prima oară pe nume o luă prin surprindere, făcând-o să tresară. Înghiți în sec și-i copie gestul de a arunca o pietricică în apă.

— Scuze...Acum, m-am liniștit. A fost doar o scăpare de moment.

— Oare? De când ții în tine fără să spui nimănui?

— Ce anume? sări ea imediat.

Jacey aruncă încă o piatră într-o direcție oarecare, într-un gest disperat. Ochii lui o fixau intens, și nu de dragul de a o contempla, mai mult ca sigur. Nonie simțea cum îi crește tensiunea și că se sufocă. Bine că nu leșinase în casă, deși acum poate că pâlise mai mult decât acolo.

Jacey continua s-o studieze așteptând ceva, dar Nonie nu-și dădea seama ce. Mai ales în situația în care se afla acum. Nu era tocmai plăcut să stai pe malul apei alături de o figură tăcută, care așteaptă ceva de la tine, mai ales dacă acea persoană e Jacey Lomax.

Nonie simțea că plesnește sub privirile lui cercetătoare. Dacă ar fi fost îndeajuns de deșteaptă, ar fi știut cum să evite situația, dar acum nu era în stare de nimic.

— Ce anume? repetă ferm.

— Ești fata lui Dermot, nu?

Deci n-ar fi scăpat chiar așa de ușor, iar replica lui Jacey venise ca o afirmație, nu ca o interogație. Felul în care o rostise nu lăsa loc niciunui comentariu. Prea târziu să mai dea înapoi, mult prea târziu.

Simpla idee că o descoperise reprezenta o lovitură sub centură pe care Nonie o resimțea din plin.

– Te rog, Nonie, nu te juca așa cu mine. N-am dispoziția necesară. Uită-te la mine, și-și înfipse degetele în umerii ei, iar ea îl ascultă.

Privirea aspră confirma spusele lui.

– Da, sunt fiica lui Dermot, răspunse mândră, înfruntându-l drept în ochi, pentru a căpăta curaj. Și ce dacă? De cât timp știi? Întrebă sec.

Simplul fapt că el știa, parcă îi lua o povară de pe suflet.

– Din prima zi în care ai venit aici. În seara aceea, când ai venit cu Pru ca să vezi dacă locul e de vânzare, nu te-ai dus mai departe de trestii; te-am urmărit de la marginea păduricii cum căutai pancarda cu scrisul, dar nu te-ai apropiat de casă. Când te-am adus aici, ai știut imediat cum să te descurci, fără să fi fost mai înainte inițiată. Ai amintit de dormitorul cu vedere spre râu, ori în noaptea respectivă nu puteai ști despre existența acestui râu-chiar dacă ar fi fost lumină afară, deoarece apa se află de cealaltă parte a construcțiilor.

Degetele lui se prinseră strâns de cămașa ei.

– Apoi, reacția ta, atunci. Ceva dinlăuntru tău a fost zdruncinat, și am încercat în zadar să-mi explic ce, și o lăasă. Nu m-am obosit prea mult cu întrebările pentru că am pus cap la cap toate lucrurile și totul s-a lămurit. De ce m-ai mințit, Nonie?

– Mi-ai mai fi cerut să vin dacă știai adevărul? ridică ea din umeri.

– Nu, probabil că nu. Dar e irelevant răspunsul tău. Mi-ai înșelat încrederea și vreau să știu de ce? repetă Jacey fără a se încrunta, cu toate că glasul lui își înfrâna oarecare porniri necontrolate.

Într-atât de mult se autostăpânea, încât lui Nonie îi părea că stă să izbucnească dintr-o clipă într-alta. Redevenise un alt om-Jacey cel blând, cel just, cel arogant.

– Te-am mințit? Te-am înșelat? și se ridică repede. Cine ești ca să-mi vorbești de astfel de lucruri? Da, am recurs la un truc pentru că doream să răscumpăr numele tatălui meu. Am vrut să scot adevărul la iveală, să dovedesc curajul de care a dat dovadă Dermot, în ciuda a ceea ce se vehiculează despre el. Plănuiam să renovez casa, să scot profit din grădină, iar când reușeam toate acestea, aveam să dezvălui adevărul. Le-aș fi spus tuturor că sunt fiica lui Dermot, exact contrariul a ceea ce cred ei despre mine, pentru că nimeni nu l-a cunoscut pe tata cu adevărat. A fost un părinte extraordinar, și sunt mândră de el, înțelegi, foarte mândră; nu datorită a ceea ce a făcut, ci a ceea ce a încercat să facă. Tăria de caracter este un lucru relativ, nu-i așa? Însă eu încercam să ajung exact opusul tatălui meu...

Cuvintele continuau să curgă fără încetare, fără ca Jacey s-o poată opri; nici măcar când el o cuprinse din nou de umeri, nu se opri.

– Astfel că metoda mea e una justificabilă; a ta în schimb? Ce josnic, ce nedrept ai fost în tot acest timp, știind și întărâtându-mă...

– Oprește-te, Nonie!

– Ba nu! Tu m-ai stârnit. Acum nu-ți mai place? Te-ai distrat îndeajuns? Urmărindu-mi jocul patetic spre delectarea ta, răsfățându-te cu fiecare greșeală în mica mea diatribă...

– Oprește-te, Nonie, te rog, o imploră el profund, însă ea nu-l ascultă și nu pătrunse semnificația tonului său adânc.

– Nu și nu mă poți forța. N-am să dansez după cum îmi cânti, așa cum face toată lumea. Sunt fiica lui Dermot, dar sunt liberă să spun ce gândesc și ce-mi doresc. Tu ți-ai luat porția de distracție pe seama mea; acum, e rândul meu. Te urăsc, Jacey, mă auzi? Te urăsc...

Buzele lui Jacey însă îi conteniră tirada.

Se năpustiră asupra ei cu o vitalitate de care Nonie nu-l crezuse capabil. Iar ea se afla prinsă în brațele lui, fără scăpare, incapabilă să facă vreo mișcare. Îl simțea tot mai profund și mai profund, la nesfârșit. Presiunea ce o exercitau buzele lui o împinse înapoi, iar mișcările lui rapide îi secau toată vloga și toate reproșurile pe care se pregătise a i le arunce în față. Nu mai era nevoie să grăiască, fiindcă nu mai era capabilă nici să respire.

Sărutul lui Jacey era lipsit de orice urmă de tandrețe, anulând toate iluziile lui Nonie referitoare la delicatetea unui astfel de gest între un bărbat și o femeie. Al lui Jacey aducea a gest sălbatic, crud, precum o pedeapsă.

Când în cele din urmă o eliberă, Nonie rămase agățată cu ambele mâini de cămașa lui. Abia după câteva secunde,

asigurându-se că e în stare să se susțină, se retrase tremurând din toate încheieturile. Își duse mâna la buzele fierbinți, apoi îl privi în ochi. Îi părea că Jacey tronează asupra ei, cu ochi negri, pătrunzători.

– De ce-ai făcut asta?

– De ce crezi? și glasul lui, spre deosebire de al ei, nu-i trăda deloc emoțiile.

– Să...mă pedepsești? Pentru ce-am spus?

Jacey își trecu o palmă peste față într-un gest de abandon.

– Lasă, Nonie. Ești doar o copilă.

– Deloc. Nu mai sunt o copilă de mult timp. De când a murit mama, când a născut-o pe Pru.

– Și Gotthart când a apărut? reluă el după o pauză. E chiar tatăl lui Pru sau doar i-a luat numele?

– Nu, mama s-a căsătorit cu el după ce am plecat de-aici...la Sydney. Pru e copilul lui.

– Înțeleg. De-aia nu apare în registrele locale. Și te-a adoptat legal?

– Da. I-am preluat numele. Pru nu știe nimic de existența unui alt tată; asta a fost dorința lui Stroud, crezând că așa vom rămâne uniți. Însă el a murit pe neașteptate, la scurt timp. Cu timpul, am ajuns să mă întreb dacă pot sau nu să-i spun lui Pru. Niciodată n-am știut cum e mai bine, și nici n-am avut cu cine să mă sfătuiesc...așa că am lăsat lucrurile să curgă de la sine. Poate că a fost o lașitate, dar am considerat că așa e mai bine pentru amândouă.

Chipul lui Jacey tresări în mod neașteptat, iar Nonie începu să râdă isteric.

– Mă rog; ce facem acum, Jacey?

– Depinde de tine, Nonie. Contează într-atât faptul că știu, sau că am știut de ceva timp?

– Poate că nu.

– Sper că ai să rămâi, așa cum ai promis, ca să-i ajuți pe Ray și pe Ilse. Văd că și Pru e fericită. . .

– Da, dar asta doar îi va îngreuna despărțirea. Ah, mi se pare că am ajuns într-o încurcătură de nedescris, Jacey. Bineînțeles că am să rămân, și se dădu un pas înapoi, temătoare, iar el o urmă. O promisiune trebuie respectată.

– Așa e, Nonie.

De data asta se mulțumi doar să-i ia mâna adăpostind-o între palmele sale, transmițându-i întreaga sa căldură și liniște interioară. Apoi, întoarse palma ei studiind-o atent, căutându-și parcă propriile cuvinte.

– E în regulă, Nonie. Vreau doar să-mi promiți ceva ce n-are legătură cu angajamentul tău anterior.

– Ce anume? Poate că nu sunt în stare.

– Ia-o de la început aici și uită trecutul. Cu timpul, ai să treci peste durerea din sufletul tău și ai să privești totul într-o altă perspectivă. Totul se rezolvă de la sine. Nu avem dreptul să judecăm pe altcineva în afară de propria persoană, deci nu te lăsa condusă de trecut. Ai făcut bine că nu i-ai spus lui Pru. Nimeni altcineva nu mai știe, în afară de mine și de tine.

- Nici Delphine?
- Cu siguranță. Doar noi doi. E decizia ta dacă vrei să mai spui și altcuiva. Eu n-am s-o fac.
- Mulțumesc, Jacey.
- Dacă-ți pot fi de folos...
- Nu, mulțumesc. După cum spuneai și tu, trece cu timpul și sunt sigură că totul se va rezolva. Îmi cer scuze pentru scena de azi-dimineață, când am ieșit din cameră ca din pușcă, dar remarca Delphinei...a fost neașteptată. Vreau să spun că nu eram pregătită...Poate că am fugit...

Glasul îi trăda emoția retrăirii situației, deși se străduia din răzputeri să n-o arate. Ce groaznic se simțea! Își dorea să fi fost mai puternică, pentru a înfrunța situația; la fel de puternică precum Jacey. În schimb, se simțea complet înfrântă, incapabilă să-și rezolve chiar și cele mai arzătoare probleme.

– Sunt convins că nu fugeai. Nu cred că fiica lui Dermot se ferește de situație, Nonie.

Privirea lui fermă confirma replica de adineauri, încât Nonie nu-și mai găsisese cuvintele pentru a-i răspunde. Dintr-o dată se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre casă, lăsându-l pe Jacey acolo, la malul apei.

Capitolul 6

Pru își împărțea zilele între școală și reprize de joacă, în care smotocea pisoii. Aceștia ajunseseră s-o cunoască pe fetiță și să profite din plin de toată atența micuței. Jacey îi încuraja această pornire, ba chiar îi dădea sfaturi cum să-i hrănească și cum să se apropie de ei. Între timp, învățase să se descurce de minune în șa, astfel încât într-o zi pe când descăleca, îi propuse surorii ei să facă o plimbare alături de ea și de Jacey.

– Nu m-a invitat nimeni, deci nu cred că mai sunt cai disponibili, argumentă Nonie.

– Sunt o grămadă, și mai mari decât Acorn al meu, deci ți se potrivesc mai bine.

– Nu prea mă pricep, deci...

Cu nostalgie în glas, Nonie își amintea zilele în care și ea învățase să călărească, cam tot pe la vârsta lui Pru și când

avusese și ea un ponei doar al ei.

– Îi spun lui Jacey să te învețe, dacă vrei.

– A nu, sub nicio formă!

– Nu s-ar supăra.

– Prefer să mă țin departe de el, Pru; așa că te rog, nu mai insista.

– De ce? Nu-ți place de el? Cred că e imposibil, iar el ar fi de acord cu mine.

– Ce prostii vorbești, Pru? Nu e problema de a agreea sau nu pe cineva și sunt la fel de neutră ca toată lumea din casa asta din punctul acesta de vedere.

– Ce înseamnă să fii neutru?

– Înseamnă că ți-e totuna, că-i tratezi pe toți la fel. Nu-mi pasă mai mult de Jacey decât de ceilalți...și nici mai puțin...

– Jacey zice că oamenii care au suferit foarte tare din cauza a ceva uită să mai aibă sentimente. Cred că asta înseamnă să fii neutru.

– Nu chiar, se aprinse tânăra. Sper că n-ați discutat despre mine, Pru. Te-am rugat de-atâtea ori.

– Uite, sări fata intrigată, nu-ți place de el, vezi? El încearcă să fie drăguț. Mai mult era vorba despre mine, iar despre tine a venit vorba doar așa...Zicea că lucrul la Pelican și absențele mele de la școală te-au afectat foarte mult. Deci despre mine vorbeam și m-a făcut să promit că n-am să mai fac. Și-așa este.

– Îmi pare rău, scumpa mea, și o bătu cu palma peste genunchii dezveliți. Nu știu ce m-a apucat în ultima vreme de

m-a indispus chiar așa, dar mă bucură promisiunea făcută lui Jacey. E drăguț din partea lui că ne tratează așa. Acum, du-te, să nu întârzii. Am eu grijă de pisoii până când vii.

– "Pe curând", încercă fetița să imite tonul lui Jacey, deși cu câteva note mai sus.

Nonie intră în casă oftând, meditănd asupra influenței covârșitoare pe care acest bărbat o avea asupra ei. Iar relația lor se consolida pe zi ce trecea, spre deosebire de raporturile dintre el și Nonie.

În prezența lui Jacey, Nonie nu-și putea acunde rușinea față de cuvintele grele pe care i le aruncase în față. De fiecare dată când își amintea de acea scenă se aprindea în obraji, indiferent dacă era singură sau nu. Jacey nu mai amintise de incidentul respectiv, ca și cum ar fi prețuit la cote maxime liniștea ei interioară. Fata își dorea să-și ceară scuze, dar nu știa cum să abordeze problema din moment ce simplul gând o făcea să se emoționeze.

– Salut. Ce face fetița cu pisoii astăzi? se auzi glasul lui Ray.

– Salut. E foarte cald, nu crezi? Și dacă te referi la Pru – a plecat la școală, ca de obicei.

– Nu mă refeream la Pru, ci la tine, și se opri cu scaunul lângă ea.

– Nu sunt o fetiță, Raynor, sunt o... femeie în toată firea.

– Pentru mine ești tot o copilă, zâmbi el amuzat.

– De ce îmi spune toată lumea același lucru? La fel îmi spune și Jacey.

– Nu mă mir. Îi plac femeile mature, nu ți-ai dat seama? Precum Ilse, adăugă după o pauză, iar tonul ușor strident atrase atenția lui Nonie.

Însă tânăra știa că Ray făcea doar o remarcă gratuită și i se părea total nedrept să-i relaționeze pe cei doi fără un motiv bine întemeiat.

– Știi foarte bine că Ilse n-are ochi decât pentru tine, Ray. Nu-ți dai seama ce greșeală faci? În plus, Jacey e cu Delphine, nu? Și doar sunt sub nasul tău.

– Deci copila are și gheruțe....Te iei de cine nu trebuie, draga mea, și scuză-mi aluziile. Vreau să spun că Delphinei i-ar surâde ideea de cuplu, într-adevăr, și s-a străduit foarte tare în acest sens. Dar nu...nu sunt un fraier, și știu mai multe despre situația asta decât tine.

– Cum așa?

– Am avut dovada în fața ochilor.

– Ce anume? Eu n-am văzut niciodată nici cel mai mic semn.

– Pentru că nu te-ai aflat la timpul și locul potrivit, oftă el îndurerat.

Privirea lui albastră tăinuia o prelungă durere, care nu scăpă neobservată. De altfel, el și-o provoca, și-o alimenta și se autoflagela cu acest sentiment inutil.

– Ray, nu te încrede în așa ceva, îi zise ea compătimindu-l. Cum de-ai ajuns la concluzia aceasta?

– Pentru că știu că e adevărat. Cred că tu însăși ai văzut felul în care a sărutat-o pe Ilse în ziua în care a venit aici. Sau nu-ți

mai aduci aminte?

– Ba da, prea bine. Mi s-a părut un sărut... normal. Galant și plin de respect.

Oricum mult mai blând decât cel pe care i-l dăduse ei.

– Aiurea! pufni Ray. Nici nu știi de ce discut chestiile astea cu tine. Ești doar o copilă inocentă, indiferent că vrei să pari altfel. Ce știi tu despre un sărut, la urma urmei? Cum poți discuta despre ceva dacă nu ești în cunoștință de cauză?

– Și pe asta îți bazezi acuzațiile? se grăbi ea să revină de unde s-a plecat.

– Nu, normal că nu. Uite, să-ți dau un singur exemplu concludent. După accident, pe când se credea că sunt inconștient, mi-am revenit brusc, și i-am surprins împreună la fereastră, mână în mână. Pe cuvântul meu!

– Și?

– Am auzit ce spuneau. Să nu uiți că stăteau aproape îmbrățișați, și el zicea "Uite ce e Ilse, dacă-și revine, să nu-i spunem încă. Dacă o să se facă bine, să continuați relația, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat." La care ea a răspuns că nu știe dacă se poate preface. "Nu crezi că e mai bine să-i spunem? Poate că o să-și dea seama oricum." Iar fratele meu cel cumsecade, înțelegi, zice: "Nu, Ilse, mai bine să se întremeze. Știi și tu cât se pripește, cât de repede sare la concluzii." Și ea și-a îngropat capul la pieptul lui, după care el a sărutat-o, înțelegi?

– Tot mai cred că e o greșeală, Ray, remarcă fata după o

pauză. Poate că ai visat, poate că delirai din cauza medicamentelor. Poate că ți se pare...adică felul în care te privește Ilse și toate astea...

– O, se prefacă foarte bine, și o las în plata Domnului. Știu că Jacey m-a adus în starea asta ca să poate fi mai aproape de ea. Câteodată aș vrea să-i strig că știu totul, dar bineînțeles că o iubesc prea mult ca să fac așa ceva. Chiar și să am parțial parte de atenția ei mă mulțumește; iar atâta timp cât sunt ținut în scaunul ăsta blestemat o să-mi poarte doar milă. Așa de rău am ajuns, Nonie, încât îi cerșesc mila, dacă nu pot altceva. Uneori îmi doresc să fi murit sau să mă aflu în spital, să nu trăiesc starea asta de coșmar. Uite la ce poate duce dragostea, Nonie – un sentiment dat dracului, crede-mă. Prostește un om mai repede decât orice altceva de pe pământul ăsta.

Fata nu găsi un răspuns la ceea ce nu se putea răspunde, de fapt.

– Jacey a cunoscut-o pe Ilse înaintea mea, știai asta? și surâse ironic, conștient de surpriza provocată. Nu știu dacă a și ieșit cu ea înainte s-o aducă în casa noastră de pe plajă, dar posibil, pentru că grupul din care făceam parte ieșea constant. Iar Jacey n-a dus niciodată lipsă de femei. Nu cred că era serios față de niciuna dintre ele pe-atunci, dar știu cu siguranță cât de serioase au fost sentimentele mele din clipa în care am dat cu ochii de Ilse. Încă de la început am vânat-o fără șanse de scăpare. Cu timpul, mi-am dat seama că ne apropiem până când am ajuns un cuplu. Apoi am cerut-o în căsătorie și a acceptat.

Pentru ca la o lună, într-un meci de polo, să mi se întâmple accidentul...La naiba! La naiba! și izbi cu pumnul în brațul scaunului. Nu trebuia să mă confesez în fața ta; nu e nevoie să fii așa de șocată. Uită ce ți-am spus, te rog.

Și-și întoarse scaunul în cea mai mare viteză, plecând. Nonie intră în casă suspinând, pentru a ajuta la bucătărie.

Pe timpul prânzului, Ray se arătă îngândurat; Ilse, chiar dacă observase, se arăta calmă, ca de obicei. În schimb, Nonie se strădui și atunci și în săptămânile ce urmară să asigure un cadru vesel, de bună dispoziție pentru amândoi. Doar pentru asta venise. Nu credea în acuzele aduse lui Jacey. Îl vedea într-adevăr arogant, dominant într-un fel aparte, dar...să-și submineze fratele? Nu.

Deși pe ea o trădase într-un fel, prefăcându-se a nu cunoaște situația ei. Dacă n-ar fi fost replica deranjantă a Delphinei din ziua respectivă, probabil că toată șarada ar fi continuat chiar și acum, spre nenorocirea ei. În situația dată, nu putea decât să-i mulțumească lui Jacey că nu mai revenise asupra subiectului.

În ultimul timp, el vizita destul de des casa veche de la Tuckarimba, la fel și Delphine, deci se putea specula enorm în baza acestor fapte. Prezența lui era aproape de senzația tangibilului. Adesea, Nonie se pomenea urmărindu-i mașina, până când aceasta ajungea în partea opusă, la casa de pe deal, unde mai mult ca sigur că-i aștepta masa pusă pentru doi. Și-i putea închipui stând împreună pe terasă, admirând privelișea. Din oarecare motive, acest tablou îi dădea o senzație dezolantă.

O singură dată de la venirea ei aici, Jacey îi arătase casa cea nouă, și asta doar în prezența Delphinei. Aceasta din urmă se purtase exact ca o gazdă, asumându-și rolul de a o conduce ca și cum ar fi deținut acel loc.

Luxul ostentativ al camerelor și al bucătăriei complet utilizate o surprinsese negativ pe Nonie. Băile aveau instalații de ultimă generație, iar podelele erau din marmură. Terasele fuseseră proiectate în stil colonial, cu coloane albe, la baza cărora Jacey plantase plante agățătoare care deja începeau să facă vârstari.

Prin comparație, cealaltă construcție părea mai neînsemnată și mai dărăpănată ca niciodată, cu toate că Nonie și Ilse se străduiseră să-i dea o oarecare înfățișare. Însă, cu toate eforturile lor calculate, casa necesita o recondiționare solidă.

În schimb, Pru vizita foarte des cealaltă casă. Adesea trecea pe acolo de la școală. Nimic n-o încânta mai mult decât să meargă la plimbare în mașina lui, împreună cu doi câini de rasă, și să-și lase pletele fluturând în bătaia vântului. Într-o zi după o astfel de excursie, Nonie o trecu pe micuță direct în baie, la duș. În timp ce-i sorta hainele, fetița începu să vorbească:

- Nonie, am un secret.
- Mmm? Nonie se gândea în altă parte.
- Un fel de secret. Numai noi două îl știm. Și Jacey o să afle, normal.
- Jacey? deveni cealaltă atentă.
- O să-i facem un cadou.
- Scumpa mea, nu avem bani...cel puțin nu pentru un

asemenea cadou. De unde ți-a venit ideea?

– E ziua lui. Peste două săptămâni. Doamna Parsons ne-a spus că o să-i facă un tort și că pot să mă duc să mănânc și eu.

– Înseamnă că face o petrecere?

– Un fel de petrecere. Doamna Parsons zice că putem merge și noi, dacă vrem. Dar a fost ideea mea.

– Înțeleg... Și ce-ai vrea să-i dai? Un iaht pentru când merge la plajă la Sydney? Sau încă un avion? Sau poate vreun taur din acela fantastic, cu pedigree?

– Prostii! râse fetița. Știi că nu avem bani de așa ceva și că trebuie să strângem totul ca să cumpărăm casa asta într-o zi. Dar ce vreau eu nu costă deloc, poate doar vreun dolar.

– Ce anume?

– Un însemn. O placă pe care să fie numele lui, la noua casă. Nu are așa ceva, iar tu te pricepi așa de bine la astea. Și nu te costă mai nimic pentru că ai materialele cu tine, nu? O să-i placă la nebunie, se entuziasmă fata.

– Mă îndoiesc... Nu cred că pot s-o fac, Pru. Nu pentru Jacey...

– De ce spui asta? deveni ea curioasă. Jacey a zis că vrea.

– Parcă ziceai că e un secret? sări Nonie.

– Așa e. Dar nu i-am spus ce, doar că o să te rog să-i faci ceva de ziua lui. Ceva special, făcut de tine. Deși chiar și el a observat exact același lucru – că poate n-ai să fii de acord. Dar eu vreau să-i dau ceva pentru că el mi-a dăruit atâtea. Și tu ai făcut însemne din acestea pentru zeci de persoane, de ce nu poți face

și pentru el? În plus, i-am promis.

– Bine, acceptă Nonie, conștientă că dacă refuza, Jacey va ști că ea nu dorea să-i ofere cadoul promis de micuță, și astfel le compromitea pe amândouă. Numai de data asta. Data viitoare, să mă întrebi pe mine mai întâi.

Abia după o săptămână se apucă serios de proiect, pentru că-l gândise îndelung, ca să facă un lucru de calitate. Își scoase din cufăr toate ustensilele și se apucă de treabă. După patru zile de muncă o chemă pe Pru pentru a vedea produsul final, iar micuța se declară încântată. Într-adevăr, Nonie prelucrase cu multă măiestrie o bucată de lemn, culeasă chiar de pe domeniul lui Jacey, pe care o transformase într-o plăcuță. Numele locului – Tuckarimba – apărea puțin înclinat. Urma doar să-i mai aplice puțină vopsea.

Ziua de naștere a lui Jacey se întâmpla să fie într-o zi de școală. Pe când se întoarse, găsi pachetul gata pregătit de Nonie.

– Nu vii și tu? o întrebă pe sora ei.

– Nu intenționez.

– Te rog! și chipul ei căpătă o notă rugătoare. Și doamna Parsons te așteaptă. Mi-a promis o bucată de tort pentru tine.

– Îmi aduci tu una.

– Nu e același lucru! Dacă tu nu ești, n-are să mai fie la fel de distractiv. Știi că întotdeauna împărțim totul.

– Bine, bine, dacă te-am dezamăgit în așa hal... Stai puțin să mă pregătesc.

Când ajunseră, Nonie realizează că putea foarte bine să-și acorde încă puțin timp pentru a se aranja. Mașina Delphinei parcată în fața curții o umplu de amărăciune. Dacă n-ar fi fost Pru, s-ar fi întors fără remușcări, deși prezența lor fusese deja depistată. Doamna Parsons le ieși în întâmpinare; văzând-o, Nonie își trecu nervoasă mâna peste blugi, ca pentru a-i mai îndrepta. În capul scărilor, ușa de la intrare stătea larg deschisă. Pru aruncă pachetul și o zbughi în brațele lui Jacey, care o invitau să facă acest lucru. Chiar Nonie observă că-i făcea plăcere s-o îmbrățișeze pe micuță.

– Mulțumesc, copila mea, surâse el. Nu că aș fi fericit că avansezi în vârstă la fel ca tine.

– La mulți ani, Jacey, înaintă Nonie întinzându-i mâna precaută, simțind ochii pătrunzători ai Delphinei urmărind-o.

– Mulțumesc. Văd că și tu te-ai implicat; încep să mă întreb a cui e de fapt ziua, a mea sau a surorii tale.

Trase un scaun pentru Nonie și o invită să bea un ceai.

– Mai întâi niște sandvișuri și apoi tortul, adăugă pentru a lua ochii fetei de la forma cilindrică de pe o altă masă.

Jacey îi întinse ivitatei o ceașcă plină. Nonie observă că se gătitese mai sobru ca altă dată, cu o cămașă albă suflecată până la coate, contrastând cu pielea lui bronzată, o cravată în carouri și pantaloni cu dungă. Avea și un sacou, pe care și-l aruncase neglijent pe spătarul scaunului.

Delphine sesiză ochii lui Nonie pe sacou.

– Nu te jena că nu te-ai gătit special, replică ea. Ești foarte

bine așa. Noi nu ne-am îmbrăcat așa pentru aici, zâmbi. De fapt, Jacey mă scoate în oraș, dar dacă Pru și-a dorit o mică petrecere, am zis să fim gata încă de pe-acum. Fiindcă era foarte entuziasmată de ideea unei întruniri, ne-am zis să n-o dezamăgim.

– Mulțumesc, murmură invitata pe sub mustață, înclădată de modul în care cealaltă pusese problema.

– Și sunt convinsă că micuța e mulțumită, nu-i așa? Uite ce tort frumos; Jacey zice că poți să iei acasă și pentru Ilse și Ray.

– Iar tu trebuie să deschizi cadoul. E de la mine și de la Nonie.

Spre dezamăgirea celei din urmă, sora ei se năpusti asupra pachetului pentru a i-l aduce.

– Pare că nu e nimic fragil, la cât de dur îl manevrezi. Ai grijă cu el.

– Nu-i nimic. Nu se sparge...doar dacă nu pui ceva mai tare pe el...Nu știu, cred că sunt făcute să reziste pentru totdeauna.

– Da? Ce poate să fie?

Jacey începu să desfacă sfoara cât mai încet cu putință, pentru a o tachina pe fetiță. Când într-un final îl dezveli, înfățișarea lui se luminează pe dată.

– Nonie l-a făcut. Ți-am spus că o să-ți facă ceva; și e mai special, nu? Ți place?

Jacey îl studie cu interes, plimbându-și degetele pe suprafața finisată, studiind lucrătura.

– Da, chiar e special. Mulțumesc, amândurora, și o fixă

intens pe Nonie.

– Pentru puțin... Am făcut-o pentru Pru.

– Da, știu. Dar te-ai străduit, iar rezultatul e remarcabil, și o privi din nou, de data asta cu subînțeleș, însă tânăra nu reuși să sesizeze mesajul. Am să-l prețuiesc cum se cuvine.

– Jacey, te rog, taie din tort. Pru abia mai poate de nerăbdare, schimbă ea repede subiectul repede.

– Chiar așa, dragule, interveni cealaltă. O să mâncăm și-apoi o rog pe doamna Parsons să pregătească și pentru ceilalți. Ne trebuie ceva timp să trecem mai întâi pe la club, după cum am promis, bine?

După o asemenea replică, nu prea mai aveai ce face decât să-ți mănânci bucata de tort cât mai pe fugă, nu?

Când o luară pe jos înspre casă, la lăsarea serii, Nonie recunoscă în sinea ei că nu se distrase nemaipomenit de bine. De fapt, întregul eveniment se desfășurase ca un calvar de la început până la final. Singurul element cu adevărat reconfortant fusese sinceritatea lui Jacey și amabilitatea lui față de amândouă invitatele. Însă n-avea de gând să-i mărturisească surorii ei sentimentul de frustrare față de cealaltă prezență feminină. Nu că Delphine n-ar fi făcut pe gazda amabilă, dar ostilitățile dintre cele două se agravasera odată cu această întrunire. Poate că totul se desfășura doar în imaginația ei; la plecare, femeia o salutase amplu și o invitase în oraș sau la ea, "pentru a ne cunoaște mai bine".

La drept vorbind, Nonie nu prea știa ce să spună pe

moment, și-i răspunse doar printr-un zâmbet neconcludent. Ca-ntotdeauna, Delphine reușise să o eclipseze, s-o facă să se simtă needucată, stângace și...tânără. Precum o copilă; exact așa cum cei doi frați o mai tachinau câteodată. Într-un fel, era ciudat să ți se spună așa, când tu însăți te simțeai cu zeci de ani mai bătrână și când crescusei o fetiță de opt ani.

Delphine însă avea intenții serioase, căci la câteva zile reveni cu invitația. Nonie era înclinată să o refuze. Ilse vorbise la telefon cu ea.

– Nu te-a găsit pe nicăieri, așa că mi-a lăsat mie un mesaj. Voia să știe dacă o poți ajuta cu standul Asociației Femeilor din Provincie la expoziția ce se organizează vineri. Cea care era responsabilă cu aceste treburi s-a îmbolnăvit și s-a gândit la tine.

– Și ce-ar trebui să fac?

– E simplu. Să mergi acolo devreme, să ajuți la lipirea prețurilor pe produse, în caz că se vinde ceva. O să-ți prindă bine o schimbare și ai șansa să cunoști oameni de la celelalte ferme. Poți să iei mașina mea; i-am spus Delphinei să nu vină după tine. Stau eu cu Pru, ca să nu-ți faci griji.

– Bine...Mă duc.

– Normal că mergi! Chiar zilele trecute îmi spunea Jacey că tot mai ești palidă și încordată, și m-am simțit vinovată că te-ai agitat atâta cu acel cadou.

– Ba nu; mi-a făcut plăcere. Sper să nu întâlnesc niciun client de la Pelican cât stau pe-acolo, adăugă după o pauză. Adică, Delphine, la cât e de pretentioasă, nu ar agreea prezența

unei concurențe de pe o treaptă inferioară. N-aș vrea să o pun într-o situație înjositoare.

– Înțeleg, râse Ilse. Uitasem trecutul tău suspect! Dar nu-ți face griji, la un astfel de eveniment, publicul e mai degrabă feminin. Iar dacă apar și bărbați, fii sigură că nu vin cei de la Pelican, pentru că nu găsesc altceva în afară de limonadă sau apă minerală, ori ei vor ceva mai tare.

Astfel că vineri dimineață, Nonie se trezi devreme pentru a-și spăla părul și așteptă să i se usuce. Pe măsură ce se zvânta, căpăta o tentă din ce în ce mai deschisă. Îmbracă un costumăș albastru, de care era chiar mândră și care-i dădea o notă formală. Ilse îi împrumută ochelarii ei de soare. Acordă mai mare atenție machiajului, pentru a nu-și pierde farmecul în prezența eleganței Delphinei.

– Nu te-am văzut niciodată îmbrăcată așa. Îți stă bine.

– Nici eu, remarcă Ray, dar arăți perfect.

Cei doi stăteau unul lângă celălalt, admirând-o pe Nonie înainte de plecare.

– Parcă aș fi un cadou în celofan! zise Nonie. Ne vedem mai târziu!

Când ajunse la destinație, deja găsi destul de multe mașini parcate la intrare, probabil aparținând deținătorilor de standuri. Până la deschiderea oficială a expoziției, parcare se aglomeră complet. Nonie își găsi ocupații în a primi marfă, negociind prețuri sau etichetându-le cum o instruisese Delphine. Aceasta din urmă se implică la rândul ei neașteptat de mult,

aranjând cutiile cu produse cât mai atractiv și mai estetic în același timp.

– Oare le vindem pe toate? se îngrijora Nonie.

– Stai să vezi. Nu chiar tot, aproape.

La final, într-adevăr rămăseseră doar cu vreo două produse-gemuri.

– Lasă-le aici, Nonie, mă descurc eu cu restul, cred că i le duc doamnei Parsons. Știe ea ce să le facă. Oricum, lui Jacey îi plac foarte mult.

Apoi puse în geantă o foaie cu vânzările pe ziua respectivă, și se apucă de strâns.

– Apropo, cred că ar trebui să discutăm puțin despre asta.

– Despre ce anume?

– Despre Tuckarimba, în general. E pentru binele tău, crede-mă. Nu țineam neapărat s-o fac, dar după ziua lui Jacey mi-am schimbat părerea.

– Așa... Nonie își dorea să se ajungă mai repede la subiect.

– Ar trebui să ții seama că ești o simplă angajată la Tucka; să nu-ți ieși din rol.

– Nu înțeleg.

– Draga mea, te înșeli. Nu crezi că a fost cam bătător la ochi să-i faci lui Jacey un cadou atât de personal? Mai bine nu-i dădeai deloc. Ți-a luat mult timp și efort să-l faci, nu? Dacă ar fi fost doar o cutie de bomboane, să zicem, din partea lui Pru, ar fi ajuns. Altfel, ai făcut... un act de caritate, să zicem; prea intim, prea personal, și deci de prost gust. Ți-aș fi recunoscătoare

dacă, în poziția pe care o ai, să fii mai circumspectă față de propriile tale gesturi. Atât, și făcu un gest evaziv cu mâna.

Delphine își reluă socotelile, dar Nonie, aprinsă la față, nu se clinti.

– Nu crezi că te pripești, Delphine? Nu văd de ce te amesteci? Cu ce drept vii să-mi reproșezi ceva ce nu te privește?

– Mă privește foarte mult, Nonie. Ca viitoare soție a lui Jacey, și ca viitoare doamnă la Tuckarimba.

– Ești...logodită cu Jacey? deschise Nonie ochii mari, debusolată, ca și cum ceva ar fi lovit-o în moalele capului.

Își duse instantaneu ochii la inelarul gol al femeii, și-și aminti de discuția avută cu Raynor despre relația lui Jacey cu Ilse. Cealaltă îi urmări privirea.

– Draga mea, un bărbat ca Jacey nu se grăbește. Preferă să-și asigure mai întâi poziția, după care își vede de treaba lui. Nu am nevoie de un inel ca să-mi dovedească afecțiunea pentru mine, dar încep să cred că ar fi necesar unul, ca să infirm toate bârfele. Crede-mă că între mine și Jacey există un anagajament prestabilit. Nu e necesar să dezvolt și nici n-am de ce în fața ta, o menajeră; mai ales că nu știu cât mai rămâi pe poziție. Prea multe femei fără rost nu dau bine și pot duce la complicații, mă gândesc. Adu-ți din când în când aminte de locul tău și de motivele pentru care Jacey te-a adus aici.

Delphine își reluă socotelile, iar Nonie continuă să curețe mecanic. După ce termină, se întoarse pentru a anunța că pleacă.

– Știi cât am vândut azi? De o sută patruzeci de dolari. Nu e rău. Spune-i asta lui Ilse și mulțumesc pentru ajutor. Mi-ai fost de mare folos.

Nonie bolborosi un răspuns și se întoarse pe călcâie în mare grabă, fericită că poate fugi din fața ei.

Scena de mai devreme depășise toate așteptările ei. Precum un câine, Nonie dorea acum să se retragă să-și lingă rănila, ferită de privirile altora. Dar ce răni avea de fapt? Pe tot parcursul drumului, tot felul de gânduri confuze și incoerente îi împăienjeniră mintea, aducând-o în pragul disperării. Abia pe la jumătatea drumului, ceva explodă înlăuntrul ei și-atunci își dădu seama – era îndrăgostită de Jacey Lomax!

Capitolul 7

Nici acasă situația nu se însenină, fiindcă îl găsi pe Jacey acolo. Stătea alături de Ilse și de Ray, pe terasă.

— Salut, o întâmpină Ray. Vino aici. Cum a fost? și ea îl ascultă, dar când să se apropie, celălalt izbucni. Dumnezeu, ce ți-au făcut? Parcă te-a călcat trenul!

— A fost o zi lungă, surâse fata vag, acceptând un suc din mâna lui Jacey. Presupun că nu sunt obișnuită să fac astfel de acțiuni.

— Eu zic că ești mai mult decât obișnuită, o măsură Jacey. Doar cu asta te-ai ocupat la Pelican, și încă în condiții mult mai dure decât la o simplă adunare de femei.

— Poate...

Nonie nu era pregătită să riposteze și-și ascunse durerea, ferindu-se să dezvăluie prea mult din sentimentele ei. Astfel că

începu să le povestească despre cum decursese vânzarea, menționând și cifrele.

– Am avut ce vinde, și am dat totul până la urmă. Ne-am distrat, serios.

– Cred și eu, șopti Jacey la urechea ei, atingându-i degetele pe pahar. Dacă-l mai strângi așa o să pocnească. De ce ești încordată?

– Lasă-mă te rog, Jacey!

Apropierea lui devenea alarmantă, intolerabilă aproape. Nu crezuse niciodată că descoperirea de a fi îndrăgostit poate avea consecințe atât de dramatice.

– Bea puțin, copila mea. O să te mai calmeze.

– N-am nevoie de calmante.

– Ba da. Înainte, nu te afișai la fel de acidă. Dacă e din cauza oboselii, cu cât ajungi în pat mai repede, cu atât mai bine. Ați fost doar voi două la stand? Întrebă după o pauză. Tu și Delphine?

– Da.

– Te-a necăjit?

– Nu mă plâng, nu crezi? Și ea a muncit mult. Ți-am zis că a fost o zi excelentă. Mă scuzați...Mă duc să..mă spăl și să mă schimb.

– Nu te grăbi, draga mea, adăugă Ilse. Putem mânca și mai târziu. Jacey stai cu noi?

– Nu, mulțumesc, nu cred că ne aflăm în împrejurări prea fericite; cel puțin nu îndeajuns de agreabile pentru ca prezența

mea să fie tolerată.

Nonie, deja în hol, prinse imediat aluzia răutăcioasă, iar privirea lui îndreptată exact în direcția ei nu lăsa niciun dubiu cui îi era adresată remarca. Tânăra se mulțumi a evita tentația de a-i răspunde direct, și plecă, îmbujorată. Nici chiar acum nu reușea să se desprindă de atitudinea lui dominantă fără a-i da replica. De fapt, acum mai mult ca oricând trebuia să-l împiedice s-o intimideze, să-și manifeste spiritul independent și să-și înfrângă emoțiile. Deși, dacă iubirea devine o durere constantă așa cum era în cazul lui Nonie, cel mai înțelept lucru ar fi fost să te supui, nu?

În săptămânile ce-au urmat fata reuși să-și clarifice propriile sentimente. Doar o voință de fier o determină să treacă peste deșertăciunea situației în sine și să-și vadă de treburi cu la fel de multă îndârjire ca până atunci. Trăia cu senzația că întreaga viață se luptase cu niște mori de vânt, la fel ca acum.

O ajută pe Ilse să renoveze cămara; mai întâi o goliră și scăpară de toate lucrurile nefolositoare. Găsiră tot felul de obiecte vechi, mâncate de molii, ustensile ruginite, pături și alte asemenea. Ilse dorea să le dea foc, dar mai întâi trebuia să ceară părerea lui Jacey. Tot sortând lucrurile, Nonie dădu peste un ceas vechi, care stătuse odată pe șemineu, și pe care mama ei obișnuia să-l întoarcă în fiecare săptămână. În fiecare luni, înainte să se apuce de spălat haine, în timp ce aștepta să se încălzească apa.

Nonie îl scutură de stratul gros de praf, îl puse în lumină

și-i întoarse cheița de alamă. Poate că încă funcționa. În spatele obiectului găsi însă și o bucată de hârtie, cu numele mamei pe spate. Timp de câteva secunde, tânăra rămase ca trăsniță. Apoi așeză ceasul la picioarele ei, închise ușița și coborî. Cu degete tremurânde, desfăcu hârtia pe care încă se mai vedea cerneala. Cu toate că anii își spuneau cuvântul și îngălbeniseră foaia, cuvintele erau încă lizibile. Din instinct, mai degrabă decât din propriile cunoștințe, descoperi că era scrisul tatălui ei, iar semnătura de la final îi confirma gândurile.

"Draga mea, zicea, îmi pare rău că trebuie să te îndurerez pe tine, cea pe care o iubesc mai mult decât orice altceva pe lume. Acum când ai găsit biletul eu sunt deja dus, dar o ai pe Wenona și trebuie să fii tare de dragul ei. Am luat o grămadă de decizii pripite, draga mea Alice, dar cred că asta e cea mai corectă dintre toate. N-am putut să-ți spun în față din cauza problemelor pe care le aveam cu casa, că ultimele două călătorii ale mele în oraș n-au fost la directorul de bancă. Am fost la doctor ultima oară și mi-a zis că sufăr de o boală în ultimul stadiu de dezvoltare, iar specialistul din Sydney mi-a confirmat-o. Mai am doar șase luni. Și nu-mi ajunge să-mi răscumpăr greșelile pe care le-am făcut. Singurul lucru pe care-l pot îmbunătăți este să te scutesc pe tine și pe micuța Nonie de a mă vedea cum mă sting pe zi ce trece, de a mă suporta irascibil și nefiresc de nervos din cauza medicamentelor, încât niciuna dintre voi să nu mă mai înțeleagă. Prefer să mă țineți minte în stadiul actual, deși cu un

preț foarte mare. Veți avea nevoie de puținii bani pe care vi-i-am lăsat. Rămas-bun, draga mea Alice, și mă rog să-mi înțelegeți motivele pentru care am făcut acest pas. Va fi mai bine. Am să vă iubesc veșnic, Dermot."

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Parcă ai văzut o stafie.

Nonie împături hârtia și o puse în buzunar, apoi bâjbâi după clanta ușii, simțind că se sufocă.

Soarele începea să apună. Razele lui se perindau printre crengile copacilor din păduricea pe care fata o traversa la pas. Nu se grăbea din cauza oboselii, dar pășea ferm spre noul domeniu.

– Nonie! o întâmpină doamna Parsons. Ești albă ca varul. Ce s-a întâmplat?

– Jacey e acasă?

– Nu, dar trebuie să apară. Te simți bine? Să-ți fac un ceai?

– Nu stau, îngăimă ea; nici nu știa sigur de ce venise tocmai aici.

– Doar o ceașcă, și pleci.

– Bine, mulțumesc.

Bău ceaiul cu nesăț; era dulce și tare, exact ce-i trebuia.

– Nu-l mai aștepti pe Jacey?

– Nu, nu mai contează, și ieși pe ușa laterală, luând-o peste gazon, când tocmai îi auzi glasul în fața casei.

– În ce parte a luat-o?

– Nu știu, Jacey. Cred că spre șosea. Abia ce-a plecat.

– N-a zis de ce-a venit?

– A zis că nu mai contează.

– Mulțumesc. Poate o prind.

În spatele ei, fata auzi cizmele lui pe marmura din hol, apoi ușa laterală închizându-se.

– Nonie, voiai să mă vezi? Ceva anume? și încercă să-i citească în ochi prin lumina difuză a amurgului.

– Nu era nimic interesant, Jacey.

Brațul lui ferm o împiedica să mai meargă.

– Dimpotrivă, o contrazise grav. Hai înăuntru, și o conduse înapoi, spre o cameră pe care Delphine nu i-o arătase atunci când îi făcuse turul casei.

Probabil că era biroul lui; un spațiu mic, intim, impregnat cu miros de tutun. Câteva scaune de piele și o masă mare alcătuiau tot mobilierul. Pereții erau înțesați de hărți. Jacey îi oferă un scaun pe care ea îl contemplă îndelung.

– N-ar fi trebuit să vin. Nici nu știu de ce-am făcut-o.

– Lasă-mă pe mine să-mi dau părerea, o opri el, iar fata zâmbi la tonul autoritar cu care i se adresa. Îți torn ceva de băut; cred că ai nevoie.

– Nu, mulțumesc. Doamna Parsons m-a servit cu un ceai.

– Mi-a spus. Despre ce-ai vrut să-mi vorbești? E vreo problemă cu Pru?

Nonie scoase ușor biletul din buzunar și i-l înmână cu degete reci și încremenite, în ciuda serii deosebit de călduroase pentru acea perioadă.

– L-am găsit când făceam curat cu Ilse. Pe spatele unui ceas

vechi. Ceasul nostru.

Jacey luă biletul și-l citi repede, chipul lui trecând prin diferite ipostaze. Îl reciti mai atent, după care împături biletul și-l puse pe masă. Tensiunea ce urmă tăcerii lui abia dacă mai putea fi suportată de Nonie.

– Îmi pare rău Nonie, zise el cu glas răgușit, dar mai pătrunzător ca niciodată. Și-mi pare rău că n-am fost aici când m-ai căutat prima oară.

Acum, ceva înlăuntrul ei își află un răspuns-el n-avea să fie niciodată acolo, cel puțin nu pentru ea; iar ea nu avea niciun drept să-l caute. Lăsându-și capul pe brațul scaunului începu să verse lacrimi amare. Și plânse, și plânse la nesfârșit; pentru Dermot și necazurile lui, pentru că-și înfruntase singur boala și disperarea; pentru mama ei care nu primise niciodată biletul, pentru micuța Pru și pentru Stoud, care se străduise să fie un tată perfect, pentru buna Ilse și pentru nefericitul Raynor; pentru ea însăși și... pentru toate.

În tot acest timp, Jacey se ghemuise la picioarele ei, fără a încerca s-o oprească. Palma lui aspră îi mângâia ceafa. Abia când glasul lui moale îi șopti cuvinte liniștitoare la ureche, Nonie realizează cât de aproape este de el.

– Trebuia să fi făcut asta de mult.

Ca întotdeauna, fiind obișnuită a face exact opusul a ceea ce sugera el, Nonie se opri brusc, din suspine. Copleșită de emoție, și totuși împăcată cu sine însăși, se căută de batistă, iar Jacey i-o întinse pe-a lui, după care ea se îndreptă de spate,

revenindu-și.

– Tot nu vrei să bei ceva? O țigară?

Nonie refuză din nou; el se îndreptă spre birou unde avea o cutie, apoi se așează pe un scaun, aprinzându-și în tăcere țigara. Trase câteva fumuri.

– Cred că de-acum, ori de câte ori îți vei aminti de scena asta, n-ai să mai simți același șoc din prima clipă. Dar trebuie, bineînțeles, să treacă ceva timp.

– Mama n-a găsit biletul niciodată, Jacey, oftă ea. După moartea tatălui, nu s-a mai obosit să întoarcă ceasul săptămânal, ca înainte să... Presupun că asta a terminat-o. Păcat. E păcat că nu i-a cunoscut motivele adevărate.

– Cred că avea o oarecare idee. Când se iubesc, oamenii devin foarte apropiați și ajung să cunoască lucruri nerostite. Face parte dintr-o experiență comună negrăită, ce se acumulează odată cu traiul în comun de-a lungul anilor. De fapt, sunt chiar sigur că mama ta știa mai multe decât putea să-ți spună. Erai doar un copil la vremea respectivă; cât aveai, opt ani? Cam cât are Pru acum.

– Da, poate că ai dreptate.

– Să meditezi asupra cestui fapt. Mă bucur că ai găsit biletul. Acum știi că tatăl tău a avut curaj în felul lui.

– Îți mulțumesc că spui asta, și-l privi direct în ochii lui adânci, studiindu-i trăsăturile ferme ale chipului. Și totuși, tu n-ai fi ales acea cale, nu?

– Poate...

– Ba nu, sunt sigură.

– Cine-ar putea spune cu siguranță cum ar reacționa fără să fi fost pus într-o situație similară? Îți trebuie o anumită doză de curaj. Nu toate deciziile noastre sunt corecte. Facem ceea ce credem de cuviință; important e să-ți asumi responsabilitatea pentru deciziile tale.

– Așa e, și oftă din nou. Trebuie să plec de-aici imediat ce Ilse și Ray se obișnuiesc fără mine, Jacey. Poate găsești o altă persoană în locul meu.

Luat prin surprindere, Jacey tresări vizibil, poate chiar ținându-și respirația pentru o clipă. Rămase cu țigara în aer, desprins complet de lumea înconjurătoare, învăluit în rotocoalele de fum. Părea că meditează profund, cu privirile îndreptate spre ea.

– De ce-ai venit aici, Nonie, acum? De ce tocmai la mine?

– Nici eu nu știu, ridică ea din umeri, dar n-ar fi trebuit. Poate fiindcă erai singura persoană care știe despre raporturile dintre mine și Dermot.

– Doar de aceea?

– Simțeam nevoia să mă descarc.

– Nu cred că e momentul să iei astfel de decizii, Nonie. Te-ai suprasolicitat— ești conștientă de acest lucru.

– Nu-i adevărat. M-am hotărât de multă vreme și-am stat și-am învățat situația pe toate părțile.

Mai ales în ce o privea pe Delphine, ar fi adăugat. Sau relația Delphine-Jacey. Cum să stea acolo știindu-i atât de aproape,

când simpla lui prezență însemna un calvar?

– Autoflagelare, bolborosi ea.

– Poftim? o fulgeră Jacey.

– Nimic, nimic. Gândeam cu voce tare. Dar sunt foarte pornită.

– Și Pru? O desparți de tot ce-a îndrăgit atât?

– Se obișnuiește. E destul de tânără să se adapteze încă o dată.

– Așadar, nu e și dorința fetei, ci doar a ta. De ce?

– Nu mă ține nimic aici.

El o prise de mâini și o săltă în picioare.

– Ba da, Nonie, și chiar tu ai spus-o. Ești fiica lui Dermot, nu? Unde ți-a dispărut elanul? Vei avea grădina ta cu producție proprie și vei renova casa, mai știi? Ai să le arăți tuturor ce ești în stare.

Își conțeni, discursul căci vorbele lui nu aveau efectul scontat.

– Nu e nevoie să cumperi locul, Nonie. Nu cred că-l mai vând și un simplu act de închiriere este de-ajuns. Și va fi la fel de sigur precum un act de vânzare; dacă vom renunța la contract, voi avea grijă ca interesele tale să nu fie lezate. Lasă totul în grija mea.

Ea gesticulă energic, disperată, mai ales că Jacey vorbea cu o mare putere de convingere.

– Ești foarte amabil, dar nu, Jacey...

– Nu te speria de mine, și-i ridică bărbia pentru a o privi în

ochi. Nu ești sinceră cu mine. Nu pot să cred că acum ceva timp erai atât de entuziasmată și acum nu mai ești, acum când Pru e fericită. Ce te-a determinat să-ți întorci planurile pe dos? Ce s-a schimbat?

Nonie se pierdu în marea cenușie și profundă a privirii sale, atrasă insistent de ceva mai puternic decât ea însăși.

– Eu însămi, Jacey, m-am schimbat. Te rog, te implor să nu mă contrazici. Nu mai suport.

– Deocamdată... acceptă el pe neașteptate.

– Nu deocamdată, ci de tot.

– Mai vedem. Haide, să te duc acasă.

După scena respectivă, nu-l mai întâlnești o vreme. Fie că din tact încerca să-i dea timp de răzgândire, fie că pur și simplu nu-i mai păsa de ea. Oricum, Nonie era mulțumită că n-o mai caută și că nu reia discuția.

Împreună cu Ilse, reușiră să termine curățenia începută în toată casa. Scăpară de lucrurile nefolositoare, le curăță pe restul și acum începeau să le rearanjeze.

– Simți ceva, Ilse? Întrebă Nonie dintr-o dată, adulmecând.

– Ar trebui? și se ridică în picioare pe terasă, unde se aflau. Îmi miroase doar a petrol.

– Cred că e fum. Ba sunt chiar sigură.

Sună telefonul; Ilse răspunde și se întoarce, vădit afectată.

– Era Jacey și ai avut dreptate; zice că s-a iscat un incendiu în partea de vest a plantațiilor și că se duce să-și ajute oamenii.

– Cum e posibil, Ilse? făcu Nonie ochi mari. Înseamnă că e unul imens dacă se simte de-aici.

– Dacă nu-l opresc la timp sau dacă vântul se întetește, are să fie un dezastru, și încep să se șteargă în mare grabă. Jacey a sunat la școală. Copiii sunt în siguranță acolo; au fost săpate șanțuri de protecție; la fel ca și la casa lui. Dacă până la terminarea orelor totul e în ordine, învățătoarea le dă drumul și Pru se duce la el. O trimit și pe Hattie acolo, să se ocupe și de provizii cât timp Jacey e plecat.

– Și aici? întrebă Nonie disperată, privind pereții degradați și lemnul ros de carii al vechiului domeniu.

– I-am spus că o să mai rămânem. Acum, focul înaintează paralel cu râul, și poate scăpăm. Dar a zis să nu plecăm prea târziu. Pregătesc mașina pentru orice eventualitate.

– Să te ajut?

– Nu e nevoie. Pot doar să-l duc pe Ray dincolo să-l las cu femeile, dar nu mă lasă inima. Cel puțin aici se simte responsabil și oarecum folositor. Nici nu-ți închipui ce frustrat e că ceilalți, în putere, s-au dus să ajute.

Într-o oarecare măsură, Nonie înțelegea perfect situația lui Ray. Doar și ea resimțea profund inutilitatea ei, dar se mulțumea cu cele câteva activități zilnice prin care putea fi de

folos.

Așteptarea se dovedi mai apăsătoare ca orice altceva. Rafalele de vând aduceau din când în când urme de cenușă, iar spre dimineață mirosul de ars se înteti, iar aerul începea să devină înecăcios. Cei trei mâncară în liniște, tensionați. Păduricea din apropierea casei fusese deja învăluită într-o pâclă cenușie.

Când Nonie urcă pe malul apei zări de partea cealaltă a câmpului un nor gros de fum, semn al amplorii incendiului. Gândul îi zbură imediat la cei care se luptau cu flăcările la locul respectiv, la Jacey în special. În liniștea înconjurătoare se puteau chiar surprinde răsunete ale strigătelor. Pe deasupra creștelor arborilor rămași în picioare se înălțau flăcările una câte una. Trosneau cu un zgomot înfiorător. După ce înghiți păduricea, focul trecu la tufele uscate de pe câmp. Se extindea cu repeziciune.

Nonie coborî în grabă pentru a ajunge acasă. Ilse și Ray urmăreau spectacolul de pe peluză.

- Vine din partea aceea; și e foarte aproape.
- Așa e, repetă Ray, tulburat. Dacă n-aș fi fost ținut aici, în blestematul ăsta de scaun. Nonie, dă-mi te rog furtunul și leagă-l la robinet.
- Ce vrei să faci?
- Ud terasa și acoperișul. Merită să încercăm.
- Sper că nu ajunge până aici. ...
- Cu vântul care este, s-ar putea, răspunse el sumbru. Haide,

trebuie să ne luptăm.

Fata îl ascultă după care îl urmăriră amândouă. După o altă coborâre la râu, Nonie realizează că focul se îndrepta în acea direcție.

– Nonie, ordonă Ray, ia o scară și blochează țevile de scurgere. Du-te pe partea cealaltă a casei și caută mingi de tenis, cârpe, orice, numai să le înfunzi. Ilse, umple cât mai multe găleți cu apă și dă-i-le lui Nonie. O să umplem șanțul cu apă pe cât posibil. Poate oprim flăcările.

– Bine.

Munciră pe brânci, în tăcere. Căldura devenise insuportabilă, dar Nonie era fericită să ajute. Tot ce le rămânea de făcut era să aștepte deznodământul. Ilse sugerează să intre în mașină.

– Nu, mai stăm. Jacey avea dreptate; merge în paralel cu apele. Dacă nu intră în casă, va trebui să fim aici oricum, ca să preîntâmpinăm pericolul.

Urmăriră încordați nu se știe cât timp, căci lui Nonie i se păru o veșnicie. Într-un final, Ray spuse:

– Trece de noi. Vântul și-a schimbat direcția, priviți. E un miracol!

Dar minunea nu ținu prea mult fiindcă la un moment dat scânteile săriră pe trunchiul salciei bătrâne, iar copacul se luminează dintr-o dată. De-acolo, era inevitabil ca incendiul să nu atingă și grajdurile.

– Raynor, nu se poate! strigă Nonie în agonie.

– Îmi pare rău Nonie. O să radă totul...

Nonie fugi în grabă pe terasă. Aripa stângă a casei încă era în siguranță. Flăcările se luptau cu umezeala lemnului pe care Ray se străduise a-l pregăti din timp. Însă apa se evaporă încetul cu încetul, lăsând în urmă un aer înăbușitor și un sunet prelung și sforăitor. Nonie avu timp să-și scoată cufărul de sub pat și să-l arunce pe peluză, după care strânse fiecare obiect la care ea și Ilse lucraseră înainte de dezastru, până când nu mai suportă căldura și coborî.

– Ieși de-acolo, Nonie, îi striga Ray. Vrei să fii arsă de vie?

Jos, o găsi și pe Delphine, parcă de pe altă planetă după felul în care era aranjată. Cu excepția faptului că în păr și pe haine avea urme de cenușă și venise desculță, prin apă.

– Mi-am lăsat mașina pe malul celălalt, explică ea curățându-se, dezgustată. Nu veniți mai bine dincolo? Am înțeles că Jacey așa a ordonat.

– Suntem în siguranță aici. Vântul duce focul în altă parte. Nu mai e nimic de făcut. Oricum, n-a fost să avem noroc.

Copleșită de situație, Nonie simțea acut nevoia să reacționeze. Se repezi cu cele câteva găleți la râu și le umplu pentru a mai salva ce se putea din peluză și din șopron. Din cauza greutății, nu avea rost să se grăbească, așa că umplu lent fiecare găleată și o urcă pe mal, dar când s-o ia spre casă, rămase ca trăsniță în fața unui munte în flăcări. Cel mai mare coșmar al ei. Femeile stăteau și ele pironite în fața casei, urmărind îngrozite, iar în prag, ieșind din flăcări, veneau Jacey și Ray.

Doar Jacey putea fi bărbatul acela înalt în cămașă crem și pălăria cu boruri largi. Iar alături, la fel de înalt și de puternic, sprijinindu-l pe celălalt era Raynor, coborând împleticit. Raynor își sprijinea fratele... Umbla!

Nonie se frecă la ochi, ca și cum ar fi trăit un vis urât. Precum într-o secvență în reluare, cei doi bărbați traversară lent pajiștea până la un punct, după care Ray se propti și-l puse jos pe fratele său. Tânăra luă gălețile și fugi cu ele cât putu de repede, fără a ține seama de apa ce dădea în lături. Când să ajungă acolo, cele două femei îngenuncheaseră lângă Jacey. Ray se sprijinea de un copac, gâfâind.

— E în regulă Nonie, răspunse el întrebării nerostite din ochii îngroziți ai fetei. A crezut...că ..ești..înăuntru. Nici măcar n-a ...întrebat.

Tânăra îl îmbrățișă cu ochii plini de lacrimi, deși emoțiile ar fi împiedicat-o să plângă cu adevărat.

— Raynor! Poți merge, îți dai seama? Se pare că într-adevăr trăim un miracol!

— Și o să fie încă unul dacă mă mișc de-aici. Dă-mi te rog mâna, simt că o să cad dacă mă desprind.

— Nu cred, și-l sprijini de talie. Nu dai înapoi acum. Ai făcut deja pasul cel mare, și făcură câțiva pași împreună.

— Nonie? o auzi pe Ilse. Vino te rog aici, se rugă ea.

Apelul era mai mult decât clar și insistent, iar Raynor se întoarse numaidecât spre ea. Ochii aceia de un albastru fermecător ai femeii transmiteau un mesaj simplu pentru Ray și

doar pentru el, fapt surprins chiar și de el, de data aceasta. Nonie schimbă locul cu Ilse, care se aruncă în brațele celui alt, după care cei doi se îndepărtară încet, în liniște.

Chipul lui Jacey devenise de nerecunoscut, cu ochii închiși și pleoapele arse, cu obraji plini de funingine și cămașa ruptă pe alocuri. Pe antebraț avea o arsură gravă, iar de undeva din spatele urechii începuse a-i curge sânge.

– Parcă Ray zicea că e bine, se miră Nonie.

– O să fie; deși nu înțeleg de ce-ai dispărut și de ce s-a dus să te caute. Uite ce-ai făcut! Până să iasă era conștient, dar chiar în prag i-a căzut în cap o bucată de lemn.

– Ce putem face?

– Apare și doctorul imediat. Înainte să vină aici, Jacey sunase deja la ambulanță. Când a văzut că nu sunteți toți, s-a gândit la ce-i mai rău. Știi bine că a dat anumite ordine.

Ah, dragul de el! Ce-i făcuse? Ce-i făcuseră, de fapt?

Ridicându-se, Nonie aduse apa cu care venise; muie o batistă în ea și-l curăță. Dezveli astfel un chip fantomatic de palid, secăt de culoarea altfel foarte pronunțată a obrazilor lui Jacey. Apoi îi spală și brațul rănit.

– Sper că știi ce faci? șuieră Delphine, care se cufundă apoi în tăcere.

– Cred că da. Am citit undeva.

Se văzu imediat efectul răcoritor al apei, căci Jacey deschise ochii privind-o pe Nonie cu ochi inerti la început, apoi mai pătrunzători.

- Unde e Ray?
- Cu Ilse, se plimbă spre râu.
- Bine.

Închise pleoapele la loc, și le deschise imediat, ca și cum altceva s-ar fi întâmplat. Cu o efortare, înălță puțin capul și luă mâna ei umedă într-a sa.

- Să nu mă abandonezi acum când am nevoie de tine.
- Nu, Jacey, nu te las, șopti ea, deși poate că el n-o auzise, căci recăzuse inconstient pe iarbă.
- Mai bine s-ar grăbi doctorul acela. Cred că Jacey nu e sănătos de când s-a lovit în cap.
- Și eu cred...

Era prima oară când ea și Delphine erau de acord asupra unei probleme!

Capitolul 8

Sunetul pașilor dinspre râu îl treziră încă o dată pe Jacey.

– Întinde-te la loc, îi sugeră doctorul, căci venise împreună cu alți doi paramedici; îl împinse ușor pe spate. Cred că e prima oară când cineva mă sună înainte să pătească ceva. M-a avertizat dinainte, ca să zic așa. Cred că ai puteri paranormale!

– Deloc, surâse el. Dar mi-am dat seama că nu e nimeni înăuntru!

Doctorul îl consultă și după un timp se ridică de lângă el.

– Ai avut mare noroc, Jacey; și un craniu de fier. Nu simt contuzii, deși nu garantez că n-au să apară, și-i luă brațul. Asta ar trebui totuși oblojită.

– Nu o puteți face aici? Nu vreau să intru acum.

– Ar fi bine să mergem.

– Nu pot. Mai am altele pe cap.

– Cum vrei, oftă doctorul. Știu că n-are rost să mă cert cu tine. Măcar lasă-te dus sus de băieții ăștia, ca să nu spună că au venit degeaba. Ești în stare de șoc și ai face bine să te calmezi puțin, să nu te mai prefaci că te simți extraordinar.

Jacey zâmbi, dar când se săltă sus, păli dintr-o dată.

– Înțelegi acum? insistă celălalt. De ce vrei să te forțezi? Focul se stinge oricum. Stăvilarele tale l-au oprit.

– Ați rămas de partea cealaltă a incendiului?

– Da.

– Înțeleg. Unde e mașina ta, Delphine? zise după o clipă.

– Aici. O duc acasă.

– Să o duci și pe Nonie, adăugă și se lăsă dus pe targă de cei doi băieți. Unde mi-e pălăria?

– Asta? ridică doctorul o bucată de pânză udă.

– Da.

– Ce ți-au făcut? Au aruncat o găleată de apă pe tine?

– Nu; mi-am muiat-o eu în căldarea de apă a cailor. Ca să opresc focul. Năravul nu se vindecă.

– Poate că ajută la ceva, dar mă îndoiesc că ți-a fost de folos când ți-a căzut lemnul în cap.

– Așa e, și-și puse pălăria peste ochi, pentru a se feri de lumină. E mai bine acum; pot gândi rațional dacă am pălăria...

– Haideți.

Traversară împreună peluza, spre malul apei. Băieții îl urcară pe Jacey în ambulanță și plecară urmați de Delphine. Nonie stătea în față cu doctorul.

– Deci, tu ești Nonie? Începu el. Chiar mă întrebam când am să te cunosc. Jacey mi-a povestit o groază despre tine.

– Poftim?

– Nimic de rău, nu te speria! Dar nici în sens profesional...Suntem prieteni buni; îl cunosc de-o viață întreagă.

– Înțeleg.

Nonie deschise pumnul în care păstrase bucata de batistă udă, acum călduță și negricioasă. O desfăcu și o întinse pe genunchi.

– O să se facă bine?

– Cine? Jacey? E mai tare ca fierul, cred că ai văzut și singură. Îl ținem douăzeci și patru de ore, ca să preîntâmpinăm orice pericol. Arsurile o să ia mai mult timp de vindecare; cel puțin una este destul de gravă și o să-i dea mari bătaii de cap, deși n-are să recunoască în veci.

– Mă simt vinovată pentru ce s-a întâmplat.

– Nu e cazul. E utimul lucru pe care l-ar vrea Jacey. Și privește partea bună a lucrurilor-însănătoșirea lui Raynor.

– Da, asta e într-adevăr minunat.

– De mult mi-am dat seama că doar un șoc emoțional are să-l resusciteze complet. Trebuia ca ceva în interiorul lui să tresară, iar Jacey a provocat această zdruncinare. L-am întâlnit cu Ilse chiar la colțul casei în timp ce veneam spre voi și mi-a zis că Jacey pur și simplu a tășnit înăuntru când a văzut casa în flăcări. Apoi l-a auzit strigându-te pe nume. Ray știa deja că tu

nu ești acolo, ci altundeva. După care Ray s-a pomenit ridicându-se și abia înăuntru și-a dat seama ce se întâmplă cu el. Apoi a venit lovitura de sus.

– A fost cu adevărat vina mea, dar mă simt fericită că Ray și-a revenit, iar Jacey va simți asemenea. Pentru Ray.

– Sunt convins.

Între timp ajunseseră la casa nouă, iar doctorul și paramedicii intrară cu targa. Nonie și Delphine rămaseră pe terasă.

– Scuză-mă o clipă; trebuie să mă spăl pe picioare, zise femeia. Nu pleca. Vreau să discut cu tine.

Părăsită, Nonie se întreba unde credea cealaltă că poate merge. Casa veche zăcea într-un morman de cenușă din care răsărea la răstimpuri câte o flacără răzleață. Ironia făcuse ca dependințele și casele dimprejur să fi rămas în picioare. Nonie se lăsă jos, închizând ochii, meditănd. Retrăia momentul oribil când zărise casa în flăcări; resimți mirosul înecăcios al fumului dens, iar lemnul ce pocnea din fiecare încheietură îi răsuna prelung în urechi.

– Mai bine, reveni Delphine, trezind-o. Nu mai suportam.

– Mă gândeam cât ai fost înăuntru. E minunat ce s-a întâmplat cu Ray, nu-i așa? remarcă Nonie pentru a mai destinde atmosfera încărcată pe care o resimțea acut de fiecare dată când se găsea în preajma acestei femei. Ciudat felul în care s-a rezolvat situația, totuși.

– Tocmai despre asta doream să-ți vorbesc, remarcă

Delphine scurt. Acum că Ray poate să umble, nu mai e nevoie de serviciile tale aici, nu?

– Da, presupun că așa este.

– Și nici n-ar fi loc unde să stai, cu toată tevatura asta. Ai să fii doar o piedică pentru ei...și cu copilul.

– Mi-am dat seama, Delphine, și obrajii începură a-i prinde culoare. Nu intenționez să le creez situații delicate și-o să-mi aranjez plecarea cât mai curând.

– Bun. Mă bucur că privești situația rațional. Ba chiar te ajut, dacă vrei. Te pot duce în oraș chiar acum.

– A, nu e necesar.

– Ba da, plăcerea e de partea mea. Oricum, am mașina aici. Lei fata și ce-ai mai salvat...adică doar cufărul cel vechi. Să nu te superi pe mine, dar văd că nici îmbrăcăminte prea multă nu mai ai, nu? Pot să-ți dau ceva de la mine și-o să-ți mai cumpăr câte ceva ca să te repun pe picioare. Și pentru Pru, bineînțeles.

– De ce faci asta? Întrebă Nonie cu voce tare, uimită de gestul filantropic al femeii.

– Cine nu-și ajută vecinii? Puteam fi eu în locul tău, și aș fi apreciat un astfel de gest.

– Da, dar nu-mi permit să accept, Delphine. Am destui bani în bancă pentru a ne întreține pe amândouă, deși va trebui să-i cheltui pe toți. Nu m-am așteptat la un dezastru. O să achiziționez minimum necesar, dar vreau să rămân independentă. Mulțumesc oricum.

– Măcar lasă-mă să-ți plătesc biletele până la Sydney, sau

unde-oi merge tu. Cu trenul sau cu avionul, mă rog. Dacă vrei, ai tren în seara asta. Vezi că suntem prea mulți în casa asta... Chiar și eu mă cam simt în plus. Prea multe femei la un loc, ne-am împiedica unele de altele, nu? și se ridică, îndreptându-și rochia. Hai să te duc în oraș.

Nonie ezită.

– Vreau să-mi iau la revedere de la Jacey mai întâi. A fost... bun cu noi. Dacă nu te superi...

Nu mai avea putere să vorbească. Știa prea bine că trebuie să plece, știa de mult acest lucru; cât mai repede. Dar ideea de a sta din nou față în față cu Jacey îi dădea fiori. Deși un simplu gest de salut îi era de-ajuns, simțea că este cea mai grea misiune din viața ei.

Ca și cum ar fi sesizat lupta interioară pe care o ducea Nonie, Delphine interveni prompt.

– Nu e nevoie. Poți oricând să-i scrii. Mă voi ocupa ca salariul tău să ajungă la tine. O să-ți plătesc chiar și în avans. Dacă nu te grăbești, pierdem trenul.

– I-am promis... și ochii i se umplură de lacrimi, încât imaginea femeii apărea încetoșată acum.

– Vino odată când îți spun! Ia și copilul. Ca de obicei, îți dai importanță, Nonie, și uiți că ești doar o angajată. Îmbrățișările de final sunt total inadecvate, așa că haide.

– Într-adevăr, îmbrățișările de final nu sunt importante, pentru că nu vor exista, tună glasul lui Jacey de undeva din spate.

Stătea în prag, aceeași figură autoritară de altădată, revigorat și bandajat. Doctorul se afla în spatele lui.

– Jacey! sări Delphine. De cât timp stai acolo?

– De destul. Vino aici, Nonie! ordonă.

– Poftim?

– Vino. N-ai să-ți iei nici la revedere, și nici nu vei pleca. Nu te las să fugi tocmai acum. Rămâi aici, și ai să-mi faci onoarea de a-mi deveni soție.

– Soție? șopti Nonie.

– Da. Vino, și întinse o mână, iar Nonie i-o oferă pe-a ei în tăcere.

– Dacă vreodată îți revii, Jacey, sună-mă, zise cealaltă, afectat.

– Mulțumesc, Delphine, dar sunt perfect rațional.

– Atunci...nu mai e nimic de adăugat; pentru prima oară fermitatea cuvintelor ei părea că se clatină.

– În ce te privește, nu.

– Atunci, îți doresc toată fericirea din lume, dragul meu...și cred că o să ai nevoie. Vezi să iei și copilul.

– Știu foarte bine ce am de luat. Acum, te rog să pleci.

Ceea ce și făcu, furioasă, trântind ușa terasei. Porni mașina în mare grabă, lăsând un nor de praf în urmă.

Jacey dădu drumul mâinii lui Nonie și se trânti în cel mai apropiat scaun. Transpirase, respira greu, dar nu-și putu stăpâni un rânet când doctorul se aplecă asupra lui. Cel din urmă începu să râdă.

– N-a fost o cerere, Jacey; mai degrabă un ordin, dar sunt primul care vrea să-ți dorească numai bine...serios! Acum îmi dau seama de ce-ai insistat să te ridici, dar lasă-mă te rog să-ți dau o injecție sau ceva pentru brațul ăla. Arăți jalnic pentru un viitor mire!

Apoi se întoarce spre Nonie, care rămăsese pironită locului.

– Sper că n-ai de gând să-l refuzi tocmai acum, în starea în care este? N-ai să fugi , așa cum mi-a tot repetat că faci?

– Nu...

– Bun. Atunci, lasă-mă zece minute cu el, după care e doar al tău.

Îl ridică pe Jacey în cârcă, dar trebui să se oprească din nou în dreptul fetei.

– Știi că n-a fost chiar o cerere adevărată, Nonie, și ochii îi scăpărară mai pasionali ca niciodată. O luăm ca pe un angajament provizoriu. O să mă descurc mai bine a doua oară, când suntem doar noi doi, și o sărută pe frunte.

După mai bine de zece minute, doctorul se întoarce satisfăcut.

– I-am dat ceva și o să adoarmă curând, deci grăbește-te dacă vrei să-l vezi.

– Bine...Nu știu ce să-i spun. Adică, nu mi-am închipuit niciodată că...Credeam că el și Delphine...

– Aiurea! E îndrăgostit de tine de luni bune, după felul în care mi-a vorbit. Și nu mă înșel; îl cunosc de mult și e pentru prima oară când nu știa cum să se poarte. Cred că-i alunecai

printre degete! Du-te și lămurește-l. Ne vedem mâine.

Nonie îl găsi pe Jacey rezemat de pervazul lat, cu doar câteva perne la spate. Inexplicabil poate, îi apărea drept un copil...oarecum vulnerabil în postura lui. Auzind-o, Jacey deschise ochii și o chemă la el. Nonie înaintă timid.

– Credeam că ești în pat...la propriu, adică. N-ar trebui?

– Mă odihnesc, deci e cam același lucru. Trebuie să mă ocup de niște lucruri mai târziu, să dau niște telefoane, și surâse. N-a fost o ieșire tocmai eroică, nu?

– Nu chiar, dar a fost un act de curaj, Jacey. Exact la ce mă așteptam, deși puțin cam irațional. Din cauza mea...

– Vino aici, stai lângă mine.

Nonie se așează, iar el îi cufundă capul la piept.

– Credeam că ești acolo...credeam că ești acolo, repetă răgușit, agonizând.

– Știu, și-mi pare rău. Dacă se întâmpla ceva din cauza mea...

– Ți-ar fi părut, Nonie? și-i căută privirea.

– Normal. De ce întrebi?

– Vreau niște răspunsuri. Ai fi plecat cu Delphine, nu?

– Da...

– De ce?

– Jacey, te rog. Nu putem discuta altă dată? Trebuie să te odihnești, acum.

– Iar cât eu dorm, tu ai să cauți tot felul de soluții de scăpare.

– Ba nu.

– Nonie, spune-mi adevărul. De ce plecai?
– Pentru că...am crezut...
– Ce anume?
– Că tu și Delphine...
– Poftim? O mică neînțelegere, presupun.
– Da, poate. Știam eu...Știam că e Delphine, deși Ray zicea că ar fi Ilse.

– Ilse! Ilse! sări el în sus. Pentru Dumenzeu, drept cine mă luați? Un nou Casanova? Cum adică Ilse?

– Jacey, te rog, așază-te.

– Nu, până nu-mi explici.

– Jacey Lomax, nu vorbesc până nu te așezi!

Văzând-o hotărâtă, bărbatul se așază la loc, pufnind.

– Nu cred că discuția asta îți face bine.

– Nu contează, vreau s-o lămurim. Deci?

Astfel că Nonie îi povesti întreaga discuție cu Ray din ziua respectivă.

– Înțeleg, se calmă el la final. Bietul Ray! Spune cu voce tare tot ce bănuiește. Știi de unde a pornit totul?

Ea negă din cap.

– De la faptul că el n-are să mai umble niciodată. Pe-atunci, doctorii nu-i dădeau mari șanse. Abia după câteva săptămâni s-a ajuns la concluzia că e pe fond nervos, pentru că altfel progresase neașteptat de mult. Nu se știa ce să-i spunem, sau când, dar ideea de a nu-și mai folosi niciodată picioarele l-a răpus complet. Trebuia s-o fac pe Ilse să se prefacă în vreun fel,

cum că totul e ca înainte. Iar de dragul lui am așteptat până ce am zis că e destul de întremat ca să ne audă.

– A mai spus ceva.

– Ce anume?

– Că ai sărutat-o pe Ilse. A văzut și asta.

– Da, poate că o sărutam, dar nu în adevăratul sens al cuvântului, Nonie. Pur și simplu îi ofeream un sprijin. Trebuie să mă răfuiesc puțin cu Ray, o dată.

– O să înțeleagă. I-am spus și eu că trebuie să ai o explicație logică și că doar tu i-o poți da.

Jacey se întinse pe spate cu ochii închiși.

– Văd că ați discutat multe lucruri și că te pricepi la a interpreta gesturile.

– Da. Știu că diferă în funcție de motive, și se îmbujoră, amintindu-și diversele scene ce-i implicau pe ei doi.

– Așa este.

Fără a-și schimba poziția, o trase mai aproape, iar Nonie anticipa cu emoție fiecare mișcare a sa care-i accelera ritmul inimii. La un moment dat, deschise ochii și o privi cald, nu ca altădată când o fulgera întunecat; de data asta, buzele lui abia le atinseră pe-ale ei, delicat.

– Îmi pare rău pentru data trecută, șopti. Eram așa de furios, cum să-ți explic? Din cauză că nu aveai destulă încredere în mine pentru a mi te confesa. Te-am iubit încă din prima clipă când te-am văzut cu Pru la salcie. Dacă ai ști de câte ori mi-am dorit să te țin în brațe, să te sărut ca să-ți alung toate grijile sau

să le transfer asupra mea.

– Nu știam, Jacey, și-l privi nedumerită, aproape neîndrăznind să dea crezare cuvintelor sale, deși tânjea după aceste lucruri.

– Nu reușeam să ajung la tine. Erai atât de independentă, și doar gândul că te pierd îmi provoca o nesfârșită frustrare. Întotdeauna eram la cuțite. Apoi mi-ai spus că vrei să pleci imediat ce Ray și Ilse își refac realția, și-atunci mi-am dat seama că niciodată n-ai să-mi întorci sentimentele.

– Nu-i adevărat, Jacey. Te iubesc. Te iubesc, înțelegi?

– M-am gândit să mai trag de timp, să-ți deschid ochii în vreun fel. Nu conta cum, dar trebuia să te mai păstrez aici.

– Jacey, dragul meu, nu era nevoie să-mi deschizi ochii.

– A, nu? Ziceai că nu te ține nimic aici; exact astea au fost cuvintele tale.

– Pentru că eram prea implicată. Pentru că n-aș fi suportat să stau alături de tine și de Delphine, să vă văd zilnic și să mă conformez situației.

– Ți-a spus ceva de rău, Nonie? Mă rog, nu e nevoie să-mi răspunzi, o cunosc că se luptă cu tot dinadinsul pentru ceea ce-și dorește. Dacă nu apăream pe terasă, ai fi plecat pentru totdeauna din viața mea.

– Pentru că te iubesc și nu știam.

– Unde voiai să mergi, așa ca fapt divers?

– Habar n-am. Nu mă gândisem.

– Oriunde ar fi fost, te-aș fi găsit, și tot te aduceam aici, să te

fac să mă iubești.

– Dar te iubesc, Jacey. Și cea mai mare durere a mea ar fi fost să te părăsesc.

– Chiar, Nonie? Atunci, accepți să fii soția mea? Prima oară, Trevor a avut dreptate, m-am cam pripit cu propunerea, dar trebuia s-o fac. Deci?

– Dacă asta îți dorești cu adevărat.

– Poftim? Pentru Dumnezeu, de ce ai nevoie ca să te conving?

Și o sărută prelung, tandru și posesiv în același timp, iar ea îi răspunse la fel de intens, deși cu doar câteva ore înainte n-ar fi îndrăznit să facă acest lucru.

– Mă iubești cu adevărat, surâse el, într-un final. Ne căsătorim imediat ce aranjăm totul. O nuntă mare sau mică, depinde cum vrei.

– Una mică, te rog. Într-o bisericuță?

– Iar Pru o să fie domnișoară de onoare, și Trevor cavalerul meu.

– Trevor, adică doctorul?

– Da, Trevor Kendrick. Îi datorez atâtea.

– Și eu, zâmbi ea ștrecărește. Mi-a dat curajul să intru la tine acum. Mi-a spus că mă iubești, cu atâta convingere, încât abia am îndrăznit că-l cred.

– Lui m-am confesat tot timpul și cu el m-am consultat și în ce-l privește pe Ray. Vrea să-l interneze pe fratele meu în spital mâine, pentru niște teste, pentru a-i confirma ceea ce deja se

știe. Oare unde-o fi acum?

– Ray? Cu Ilse, pe terasă, cred. Hattie o ajută pe doamna Parsons să pregătească paturile.

– Trebuie să-l văd după ce trag un pui de somn. Vreau în primul rând să-i mulțumesc că m-a scos din cuptorul ăla.

– Gata, nu te mai gândi la asta acum.

– O să mă gândesc la tine; la noi. Îți pare rău pentru casă, Nonie? Era de mare preț pentru tine, nu?

– Doar ca valoare sentimentală. Păcat. Ne-a adus împreună și l-a ajutat pe Ray să umble din nou, nu? Întotdeauna o să-mi aduc aminte de ea cu nostalgie, dar nu vreau să mă mai uit înapoi, Jacey. Doar spre viitor, spre clipa în care vom deveni soț și soție.

– Doamna J. C. Lomax, și-i luă mâna într-a sa. Nonie, dacă adorm acum, te mai găsesc când mă trezesc?

– Da, dragul meu. Voi fi tot aici.

– Sigur?

– Sigur. Întotdeauna, atâta timp cât vei avea nevoie de mine.

– Adică întreaga viață, și o strânse cu putere la pieptul lui, după care se cufundă într-un somn adânc.

Sfârșit